

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

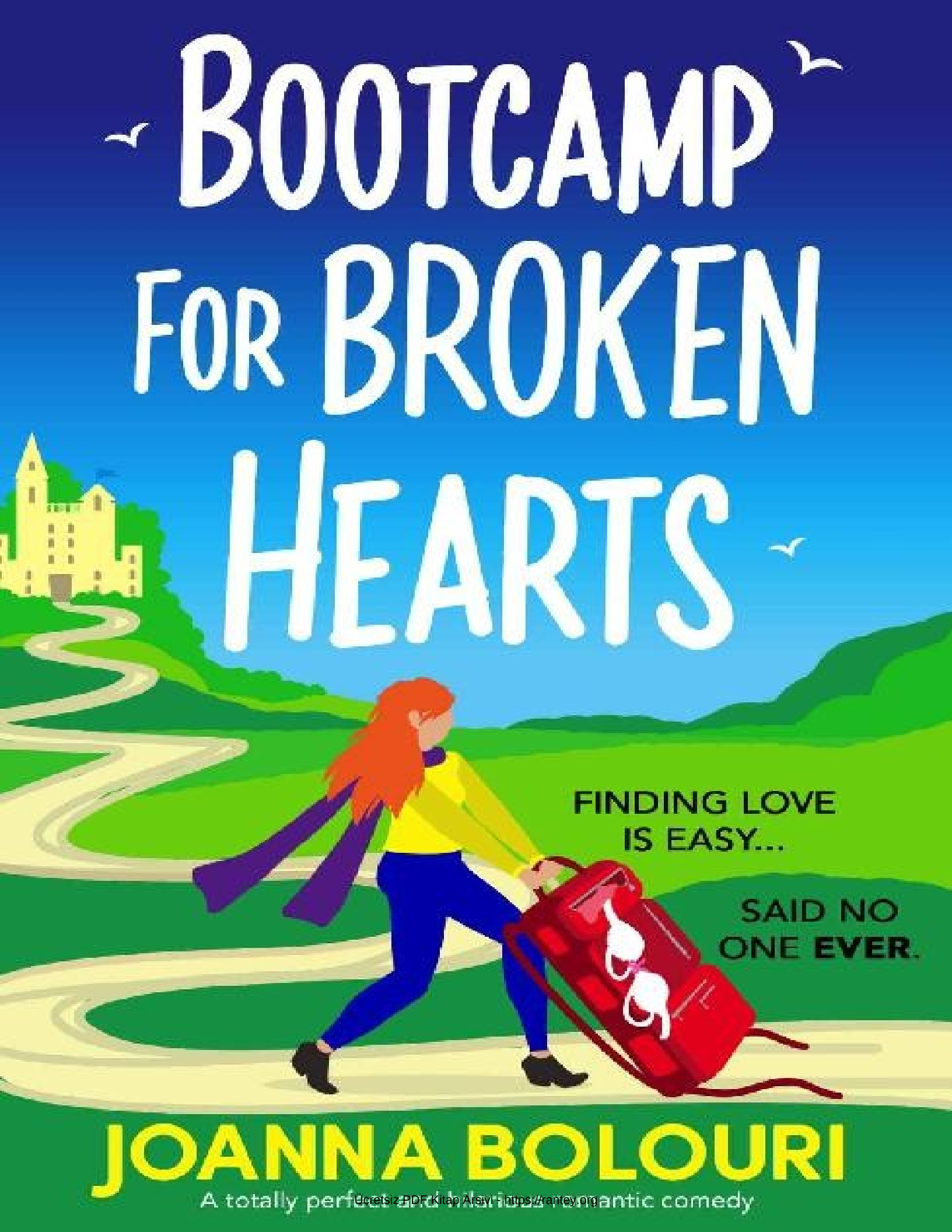
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOTCAMP FOR BROKEN HEARTS

FINDING LOVE
IS EASY...

SAID NO
ONE EVER.

JOANNA BOLOURI

A totally perfect and hilarious romantic comedy

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRIK KALPLER İÇİN BOOTCAMP

TAMAMEN MÜKEMMEL VE KOMİK BİR
ROMANTİK KOMEDİ

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

Bölüm 39

Joanna Fazlasını Joanna
Bolouri Kitapları Joanna'dan
Daha Duyun 'nin 'dan Bir
Mektup
Teşekkür

Olivia için

BÖLÜM 1

'Victoria, ben hortumu üzerlerine çevirmeden önce gidip Romeo ve Juliet'e sakın olmalarını söyler misin? Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Onların ergenlik hormonlarının güzel kafemin zeminine damlamasını istemiyorum ve bu faturaları bitirmem gerekiyor.

Victoria bulaşık makinesini doldurmayı bırakır ve kahve makinesinin üzerinden bakmak için döner. Genç çiftin ağızlarının birbirine kaynaştığını görünce homurdanır.

"Ah, genç aşkım," diye karşılık veriyor, ellerini önlüğüne silerek. "Zarar vermiyorlar, Nora. Sen ve Mark Davis'in okuldan sonra Burger King'de oldukça ateşli ve ağır olduğunuzu hatırlıyor gibiyim..."

Ve okul sırasında, sanırım, kısa bir süreliğine kendime özellikle nostaljik bir tavşan deliğine düşme izni verdim. Lisedeki erkek arkadaşım muhteşemdi. Uzun boylu, siyah saçlı, hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip bir rugby oyuncusuydu, benimse en iğrenç indirimli gözlüklerim ve sarı, spiral bir permam vardı. O zamanlar boyumdan büyük işlere kalkıştım, onu nasıl kaptığımı hiç bilmiyorum.

"Mesele bu değil," diye cevap veriyorum, gerçekliğe geri dönerek. 'Burası bir kafe, lanet olası bir gece kulübü değil... Onlar... Oh, hiç şansı yok... HEY! ELLERİNİZİ GÖREBİLECEĞİM YERE KOYUN, ÇOCUKLAR!

"Sıkıcı olmayı bırak. Victoria iç çekerek tezgâhın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Bazen tam bir anne gibi davranıyorsun.

"Ben bir anneyim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun.

Şimdi uygun bir şekilde ürkmüş olan gençler birbirlerinden on beş santim uzaklaşıyor ve yüzlerindeki tükürükleri silmeye başlıyorlar. *Bunu* özlemiyorum. Gençlerin deneyimsizliği

Gençlik. Sonunda doğru yapana kadar balık gibi öpüşmek. Bana hayatlarını mahvetmişim gibi bakıyorlar ve ben de faturalarına geri dönüyorum.

"Gitme vakti çocuklar," dediğini duyuyorum Victoria'nın arkamdan, hiç şüphesiz havalı olmayan davranışım için özür dileyen bir bakış atıyor onlara. Victoria ve ben aynı yaştayız ama yine de bazen kendimi ondan milyonlarca yıl daha yaşlı hissediyorum... kuşkusuz daha bilge değil, sadece daha yaşlı. O hala Topshop'tan alışveriş yapıyor ve kırkıncı yaş günü için kocasıyla Ibiza'ya bir gezi düzenliyor, ben ise kızımın sakın, olaysız bir yemek planlıyorum ve şüphesiz güzel bir hırka giyip erken yatacağım. Tamamen farklı hayat yollarımız bizi aynı yere götürmüş olsa da, Victoria hala kendi hayatını dolu dolu yaşarken, bazen benimkinin beni geçip gittiğini hissediyorum.

"Burası zaten boktan bir yer," diye mırıldandığını duyuyorum genç kızın ayağa kalkarken. 'Burası yaşlılar evi gibi. Gidelim, Oscar.'

Oscar halkının homurdanma sesini çıkarır ve itaatkâr bir şekilde onun peşinden gider.

"Seni şimdiden özledim! kapının çarptığını duyduğumda Victoria alay ediyor. "Arsız küçük madam. Gülüyor. 'Ona dişlerinin arasında marul olduğunu söyleyecektim ama fikrimi değiştirdim. Bunu ona söyleyecek kişi kesinlikle Oscar olmalı.

"Yaşlılar evi mi? Başımı sallayarak mırıldandım. 'Ne kadar kaba! On altı yaşında da bu kadar iğrenç miydin? Öyle olduğumu sanmıyorum.

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor. "Sanırım hâlâ öyleyim. Tereddüt etmeden önce cam latte bardaklarını masadan kaldırıyor. "Ama belki de...

"Ne?

'... haklı mı?'

Victoria yüzümü görüyor ve kendi suratını asıyor. "Sakin ol, Kaptan Ölüm Bakışı!" diye haykırır. "Ben sadece belki o-

"Kafemiz boktan değil," diye cevap veriyorum, sakince dizüstü bilgisayarımı kapatarak. Kızın yorumunun Victoria'yı olması gerekenden daha fazla üzdüğünü söyleyebilirim, ancak evde her şeyin varsayılan olarak boktan olduğunu düşünen alaycı bir ergenim olduğu için nispeten rahatsız hissetmiyorum. "Aslında bizim kafemiz boktanlığın zıttı neyse odur.

"Berbat mı?" diye Victoria.

Başımı salladım. 'Kesinlikle. Boktan bir kafemiz var.'

Victoria'nın sonunda sessiz bir "hmm" şeklinde beliren yankılı desteğini bekliyorum.

"*Hmm* ne demek?" diye soruyorum, gözlerim kısılıyor.

Victoria kapının üzerindeki işareti kapalı konuma çevirir ve kilidi açar. "Bak, tam olarak boktan olmadığını biliyorum," diye söze başladı. 'Ama kabul etmelisin ki biraz eski moda. Belki bir revizyona ihtiyacı olabilir? Daha modern bir şey? Daha az, şey... bej.

"Kafe 12 eski moda değil! diye haykırıyorum, şimdi sıkıca *rahatsız* kampına katılıyorum. "Tanrı aşkına, bu yeni, güzel ve modern kahve makinesini almışken nasıl eski moda olabilir ki! Üç bin dolar değerinde lanet olası bir modern," diyorum, bir ev alışveriş ağı sunucusu gibi elimle işaret ederek.

Ellerini havaya kaldırdı. 'Tanrım, sadece son on yılda pek değişmediğimizi söylüyorum. Evet, yeni bir makinemiz var ama buranın görüntüsü biraz cılız. Kendimize has bir damgamız yok. Burası annemin onaylayacağı türden bir yer ve bu beni rahatsız ediyor.

Victoria'nın annesi internetteki rastgele kedi fotoğraflarını çerçeveletip dünyanın en normal şeyiymiş gibi duvarına asıyor. Ayrıca her şeyi bej ya da manolya rengine boyuyor. Biz burada satmadığımız keklerin fotoğraflarını asıyoruz. Victoria'nın ne demek istediğini anlıyorum.

Ben her zamanki mesai sonu cappuccino'mu hazırlarken kahve makinesinin yanında somurtarak beni izliyor. Vereceğim yanıttan o da benim kadar emin . Makineden portafilter'ı alıyorum ve kullanılmış telveyi Knock Box'a vurmaya başlıyorum, içimden onunla tartışıyorum.

Burası tuhaf değil. Burası ilginç bir yer, lanet olsun. Belki de tuhaf. Küçük yuvarlak masalarımızı seviyorum ve kabinler rahat. Duvarlar biraz eski ve belki de cupcake fotoğrafları en moda seçim değil ama-

'Nora, o filtreyi kıracaksın...'

Ne? Oh.' Vurmayı bıraktım ve durulamaya başladım. 'Peki, neden daha önce bir şey söylemedin? Bu yerde ortağız!'

"Yüzde kırk ikisine sahibim, yani teknik olarak benim patronumsun.

'Bu sadece kağıt üzerinde. Biz bir takımız. Benim iznimi beklemenize gerek yok!'

"Nora, banyodaki el yıkama suyunun markasını değiştirdim ve önce sana danışmadığım için çıldırdın.

"Bunun tek nedeni, söz konusu sıvı formülün hassas ciltler için sert olabilmesidir! Ben haykırıyorum.

"Hassas cilt mi yoksa yaşlıların cildi mi?

Victoria'nın yüzünde aptal bir sırıtma beliriyor ve ben gülmeye başlıyorum. Birbirimizi Chicago'dan buraya taşındığı liseden beri tanıyoruz. I

Onunla tartışmayı çok zor buluyorum çünkü hiçbir konuda nadiren yanılıyor. Gördüğüm en güzel gülümsemeye ve en kötü ayakkabı zevkine sahip, minyon, Amerikalı bir iş kadını. Burayı satın aldığımızda ikimiz de ne yaptığımızdan tam olarak emin değildik. Altı yaşında bir çocuğu olan eski bir barista ve rahmetli büyükbabasından kalan miras ile işten çıkarılma maaşı olan sıkılmış bir yatırım bankacısı, bağımsız bir kafe işletmek için ideal adaylar değildi - ama sekiz yıl sonra, Café 12 hala güçlü bir şekilde devam ediyor.

"Değişim her zaman kötü bir şey değildir," diye ekliyor ben raftan bir fincan seçerken. "Her şeyin gelişmesi gerekir, yoksa durgunlaşır.

Fincanımı ısıtıyorum, kahve telvesini sıkıştırıyorum ve otuz saniye boyunca dökülmesini bekliyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum sonunda. "Haklısın. *O da* haklı. Müşterilerimizin yüzde doksan beşi tabuttan kaçanlardan ve arada sırada turist ya da okul çocuklarından oluşuyor. Eskiden hiç bu kadar ezik değildik.

"Hadi ama, biz ezik değiliz! Victoria son masaları toplarken ısrar ediyor. 'Günün sonunda iyi para kazanıyoruz ve yaşlılar buraya gelmekten keyif alıyor. Biz Starbucks değiliz ve bunu takdir ediyorlar! İsimlerini biliyoruz, ki hepsinin adı Mary ve Bill olduğu için bu kolay, ama ne demek istediğimi anladınız.

Sütü buharda pişirip kahveme dökerken başımı sallıyorum. Saat akşam 6 olabilir ama eve döndüğümde hala yapacak bir sürü işim var ve kafein beni ayakta tutacak.

"Biliyorum, biliyorum," diye yanıtlıyorum, "son derece nankörce konuşuyorum, değil mi? Zavallı Mary'ler ve Bills'ler. O aptal kızın yerine her gün yüz tanesini alırdım.

"Aynen öyle.

"Bu kadar inatçı olduğum için özür dilerim," diyorum usulca. "Nasıl olduğumu bilirsin, aldırış etme.

Victoria masayı silmeyi bırakır, eli kalçalarına gider. "Nasıl biri olduğunu biliyorum ve *bu* sen değilsin," diye iddia ediyor. "İyi misin?

Boynumun arkasını ovuşturarak başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Ayaktaydım

-'

'-ve bugün faturaları yapıyorsun; sen hiç fatura yapmazsın,' dedi.

Cevabımı görmezden gelerek devam etti. 'Faturalardan nefret ediyorsun. Burada bir şeyler dönüyor.

'Vic, kimse fatura kesmeyi sevmez, bu bir yardım çağrısı değil! Yorgun olmaya hakkım var. Bu duyulmamış bir şey değil.'

Bir an için temizliğe geri döner. "Bekle... bunun nedeni gelecek hafta kırk yaşına girecek olman mı?

"Ne? Hayır!" diye cevap verdim, belki biraz fazla hızlı bir şekilde, "Ama hatırlattığın için teşekkürler.

Gerçek şu ki, bu durum biraz aklımı kurcalıyor. Bunun başlıca nedeni hala yirmili yaşlarımda olmam ve bu 'kırk' saçmalığının nüfus cüzdanındaki bir yanlış basım olduğu.

'Hayır, bir şeyler var,' diye devam ediyor. 'Üzgün müsün? Endişeli misin? Yalnız mı? Charlotte'un olduğunu biliyorum ama onun yerini tutacak bir şey değil-'

"Yanlış bir şey yok! Israr ediyorum. "Sevgili kızım, işimle, dairemle ve hatta giderek sinir bozucu hale gelen en iyi arkadaşım ile gayet mutluyum. Neredeyse kırk yaşında bir kadının ihtiyaç duyabileceği her şeye sahibim.

"Ama ihtiyacın var-"

"Söyleme!

Yalvarıyorum. "Bir erkeğe.

İç çektim. O söyledi. "Gerçekten ama *gerçekten* istemiyorum Vic.

Umursamazca omuz silkiyor. Temizliğe devam ederken, "Bir kadının vurmak için kahve filtresinden daha fazlasına ihtiyacı vardır," diye mırıldanıyor. "Sadece söylüyorum.

'Hayır, *ihtiyacım* olan şey bu cappuccino ve sonra eve gidip Charlie için akşam yemeği hazırlamam *gerekıyor*.

Victoria duraksadı ve bana bakmak için başını eğdi. "Biliyor musun, Faith bana tanıştığı ve senin için mükemmel olabilecek bir adamdan bahsediyordu.

Ben zaten biliyorum. Dün öğle yemeği telaşının ortasındaydım ki, küçük kız kardeşim Faith telefonumu o kadar aralıksız çaldırdı ki, birinin öldüğüne ya da son duasını ettiğine ikna oldum.

"İnanç mı? Neyin var? Her şey yolunda mı?"

Evet, evet. Şimdi dinleyin; yeni bir müşterinin basın lansmanındayım ve burada harika bir adam var. Proje yöneticileri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

'Zinde, ellinin altında ve alyansı yok. Ona kartvizitinizi vereyim mi?'

"İnanç! Bugün burada boğazıma kadar batmış durumdayım... neden fısıldıyorsun ve... bekle, neden kartvizitlerim sende?

"Tuvaletteyim, beni duymasını istemedim. Ne dersin? Yapayım mı?"

Telefonu kulağımla omzum arasında dengede tutarak somon ve avokado salatası hazırlamaya başladım.

'Hayır! Sakın yapma. Rastgele bir adamın beni aramasını istemiyorum. Ya kafeye gelirse? Tuhaf biri olabilir. Victoria, şu kahveyi masa altına götürür müsün? Ben 8'in salatasını yapıyorum.'

Faith'in muhtemelen amaçladığından daha yüksek sesle iç çektiğini duydum. 'Eleanora Brown, sorun şu ki *kimsenin* seni aramasını istemiyorsun. Tamamen pes etmişsin. Oraya geri dönmelisin. Eğer sen-'

"Ne? Üzgünüm, ayrılıyorsunuz. Bir tünele giriyorum. Büyük bir su altı tüneline. Sonra konuşuruz.'

"Evet, Faith söyledi," diye cevap veriyorum Victoria'ya. 'Ve bu ay sekseninci kez söylüyorum, ilgilenmiyorum. İkiniz de çöpçatanlık yapmayı bırakmalısınız.

Son birkaç yıldır hem Victoria hem de kız kardeşim Faith bana tuzak kurmayı hayatlarının misyonu haline getirdiler. Onlara göre, tek başıma mükemmel bir şekilde mutlu olabileceğim fikri tamamen saçma ve bu nedenle mümkün olan en kısa sürede düzeltilmesi gerekiyor. Victoria bana haber vermeden benim adıma flört profilleri hazırlama eğilimindeyken, Faith'in yöntemi tanıştığı tüm uygun erkekleri gizlice araştırmak ve onları evliliğe uygunluk açısından değerlendirmek. Büyük bir medya ajansının pazarlama müdürü olması ve kabaca her on yedi saniyede bir yeni erkeklerle tanışması da yardımcı olmuyor. Onlara beni rahat bırakmalarını söylemekten vazgeç. Yakında mesajı alırlar diye düşünüyorum.

"Ama senin bir arkadaşına ihtiyacın var, Nora," diyor Victoria usulca. 'Herkesin ihtiyacı var. Belki birkaç randevu? Birkaç akşam yemeği ya da-'

"Yeniden birileriyle çıkmaya ne zamanım ne de hevesim var," diyorum kesin bir dille. "Ayrıca, bana duygusal destek, harika seks, nezaket ve Netflix şifresine erişim sağlayacak mükemmel erkek diye bir şey yok.

"Kendi Netflix hesabınız var.

'Evet, ama bunun için para ödemekten nefret ediyorum. Filmlerin yüzde doksanı berbat. Demek istediğim, kimseye ihtiyacım yok. Ben olduğum gibi iyiyim.'

Victoria şimdilik buna izin veriyor ve Bread Sokağı'na çıkmadan önce kapanışımızı yapıyoruz. Çok karanlık bir gökyüzünün altında otobüs durağına doğru hızlı adımlarla yürürken sert Kasım rüzgarı yanaklarımı ısırtıyor, saat 6.30'dan çok daha geç gibi geliyor. Edinburgh geceleri büyüleyici ve her ne kadar güzelce aydınlatılmış kaleyi görmekten asla yorulmasam da, her zaman biraz fazla

Kalabalık. Neyse ki bu gece Edinburgh Fringe (Edinburgh'un ünlü festivali ve üç haftalık sıfır kişisel alan sefaleti) kalabalığı değil, ancak dar kaldırımlarda turistlere takılıp düşerken, eve gitmeye benim kadar sevinen iş arkadaşlarıma yorgunca başımı sallamama neden olacak kadar kalabalık.

Victoria kırmızı eşarbını boynuna doluyor ve yolun karşısına geçerken benimle kol kola giriyor. Çocuğu olmayan birine göre, tanıdığım en anaç insan. Bir keresinde yüzümü tükürükle temizlemeye çalıştığına yemin edebilirim.

"İşe arabanla gelmeye başlamalısın," diye öneriyor, önümüzde aniden duran birkaç turistin önünü keserek. 'Bu saçmalık için hava çok soğuk.

'Otobüs bana günde 3,40 sterline mal oluyor. Sırf daha sonra seni eve bırakma zevkini yaşayabilmek için aptalca pahalı park ücretleri ödemiyorum,' diye cevap veriyorum sırtarak. "Araba kullanmayı biliyorsun, neden kendi arabayı almıyorsun?

Kokluyor ve başını sallıyor. 'Hayır, sadece Benjamin'inkini kullanıyorum. Ayrıca, şarap saatime engel olabilir. Kahretsin, otobüsüm geldi bile - yarın görüşürüz!

Yirmi dakika sonra mahallem Broughton'a varıyorum ve beş dakikalık hızlı bir yürüyüşün ardından on dört yaşındaki kızım Charlotte'un merkezi ısıtma sıcaklığını 'rahatça sıcak'tan 'cehennem gibi boğucu'ya çoktan yükselttiği evdeyim. Okuldan eve saat dörtte geliyor ve ben genellikle altıda evde olsam da, onu yalnız bıraktığım için kendimi berbat bir ebeveyn gibi hissediyorum. Charlie ise bağımsızlığın tadını çıkarıyor.

"Hey, anne!" diye bağılıyor yatak odasından. Ben orada değilken bile, kapısı kapalı odasında takılmayı tercih ediyor. "Yemekte ne var?

"Pizza," diye cevap veriyorum, ceketimi koridordaki dolaba atıyorum. "Günün iyi geçti mi tatlım?

Kapısı açılıyor ve okul gömleğini yarıya kadar içine sokmuş, saçları patlamış bir kanepe gibi görünüyor. Bana kocaman sarıldı. 'Bu gece geç kaldın. Açlıktan ölüyorum.

'Biliyorum tatlım, özür dilerim. Bazı faturaları bitirmem gerekiyordu.' "Ama faturaları asla sen yapmazsın - Victoria yapar.

Bugün neden herkes faturalarımdan bu kadar şüpheleniyor? Ben iş yapan bir iş kadınıyım. Eminim Alan Sugar bu saçmalığa katlanmak zorunda değildir.

Bugün yaptım. Neyse, günün nasıldı?'

Omuz silkiyor. 'Beden eğitiminde badminton oynuyoruz ve ben gerçekten berbatım ama ev ekonomisi harikaydı. Çörek yapardık.'

"İnanılmaz! Onları eve getirebildin mi? diye soruyorum, sonra hırkasındaki kırıntıları fark ediyorum.

"Mesele şu ki..." diye başlıyor.

"Evet?"

'Annabel çöreklerini yaktı, ben de ona benimkilerden iki tane verdim, sonra da senin eve gelmeni beklerken acıktım ve onları yedim. Özür dilerim!'

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, "zaten daha önce kafede bir tane içmiştim. Elbette tamamen yalan, ama onun kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. Okuldan sonra eve boş bir daireyle gelmesi yeterince kötü zaten, en azından bir çörek için sızlanmayayım. "Yemek hazır olduğunda seni ararım.

Buzluktan pizzayı ve baharatlı patates dilimlerini çıkarırken fırını önceden ısıtmak için açıyorum. Şimdiye kadar hazırladığım en besleyici yemek sayılmaz ama idare eder. *Yarın sıfırdan bir yemek yapacağım*, diyorum kendime, *tamamen organik, mısırla beslenmiş, serbest dolaşan sebzelerden oluşan bir yemek*. Gerçekte, kafedeki lazanyalardan birini eve götürüp ısıtacağımı biliyorum. Lavaboda duran bu sabahtan kalma kahvaltı tabaklarını görünce iç geçiriyorum ve Charlie'nin daha fazla yardım etmesi için ısrar etmeye başlamayı aklıma not ediyorum. Evi baştan aşağı temizlemekten bahsetmiyorum, ama bir kase ve kaşığı durulamak herhangi bir çocuk işçi yasasını çiğnemek değildir.

Yemek pişerken, süpürgeyle evin içinde bir tur atıyorum, makineye çamaşır atıyorum, tuvaleti yıkıyorum ve sofrayı kuruyorum, bir yandan da yemekten sonra yapacağım ütüyü zihnimden geçiriyorum ve Charlie'nin ev ödevlerine yardım etmek için zaman ayırıyorum. Tüm bunların sıradanlığı karşısında çılgılık atmak istemediğim tek bir gün bile olmuyor ama asla atmıyorum. Ne anlamı olabilir ki?

Haftada bir kez Charlie'nin odasında yemek yemesine izin veriyorum ama bu gece benimle masada oturuyor, pizza kabuklarıyla oynuyor ve bana gününü anlatıyor.

"Unutmadan, yarın tiyatro kulübüm var, bu yüzden beni beş buçukta alman gerekecek.

"Katılabileceğin bir odanı toparlama kulübü var mı?" diye sordum. Tanrım, bu pizzanın tadı karton gibi.

"Çok komik. Ödevimi yaptıktan sonra toplarım.'

Güzel. İçeride bir ceset varmış gibi kokuyor... Bu hafta mantar sevmiyor musun? Eğer onları yemeyeceksen, buraya ver.'

Bana tabağını uzattı. 'Mantarlar tuhaftır, hayranı değilim. Neden bu kadar çok sevdiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Onun küçük yığınının mutlulukla pizzamın üstüne ekliyorum. "Ne ödevin var?

'Matematik ve tarih. Matematikte yardıma ihtiyacım olabilir.'

Ona sorun olmadığını söylüyorum ama emin olamadığı her soruyu Google'da aramam gerekeceğini biliyorum. Matematikten nefret ederim. Bana göre matematik, her sabah yataklarını toplayan ve Dungeons and Dragons temalı bir satranç tahtasına sahip olan düzenli insanlar içindir. Lisede okuyan bir kızımın olması bana, okula başladığımdan beri ne kadar az bilgi edindiğimi hatırlatıyor, çünkü bu bilgilerin çoğunu hiç kullanmak zorunda kalmadım. Pisagor teoremini sık sık kullandığını söyleyen herkes yalancıdır.

Saat 22:00'de iyi geceler dilemek için Charlie'nin kapısını çaldım. Kulaklığı takılı bir şekilde yatağına uzanmış, yüzü telefon ekranıyla aydınlanmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, odası şimdi en az yüzde otuz daha düzenli.

"İyi geceler, tatlım.

Kulaklığını bir kulağından çıkarıyor. "Babam hafta sonu *Harry Potter*'ın spin-off filmini izlemek isteyip istemediğimi sormak için mesaj attı.

"Bu eğlenceli olacak! Heyecanla cevap veriyorum.

'*Harry Potter* sevenler için eğlenceli olabilir,' diye yanıtlıyor. 'Onun yerine *Bohemian Rhapsody*'yi izlememizi önerdim, o da şimdi yaşına uygun olup olmadığını kontrol ediyor. 12A! Ben on dört yaşındayım!

"Eminim evet diyecektir.

Bundan şüpheliyim. Büyücülere karşı acayip bir ilgisi var. Onda ne bulduğunu gerçekten bilmiyorum!"

"Çok fazla," diyorum ona. 'Son derece komikti, zekiydi, yakışıklıydı ve onu çok sevdim! Sevmeseydim burada olmazdınız.

"Sanırım," diye yanıtlıyor. "Sadece bazen çok sinir bozucu oluyor.

'Ve bu da,' diye cevap veriyorum, göz kırparak. 'Dinle tatlım, sinir bozucu olması onu kötü bir baba yapmaz. Sadece onu bir baba yapar. Seni çok seven bir baba. Ve eğer o seni *Bohemian Rhapsody*'yi görmeye götürmezse, ben götürürüm. Anlaştık mı?'

"Anlaştık.

Uygun olup olmadığı konusunda da hiçbir fikrim yok ama buna devam edemeyecek kadar yorgunum. Oturmam gerek. Sırtım da neredeyse ayaklarım kadar ağrıyor.

"Teşekkürler anne.

Eğilip başının üstünü öpüyorum ve utanmadan güzel kahverengi saçlarını kokluyorum. Elma kremi ve daha önce yaptığı yanık tost kokuyor. Ama en çok da kelimelerle tarif edemeyeceğim bir şey kokuyor. Sadece kalbimin tanımlayabileceği bir koku.

Oturma odasına geçip koltuğa gömülüyorum, yatmadan önce kendime bir saat ayırmaya kararlıyım. Sadece ben, televizyon ve bu şişede kalan yarım bardak şarap. O kadar iyi bile değil ama uyumama yardımcı olacak.

Oturma odası dairedeki en sevdiğim oda, bunun başlıca nedeni de çok hoş bir parlaklık yayan sahte alev efektli şömine. Duvarlar tamamen beyaz, asılı sanat eserlerinden gelen renk sıçramaları ile kesintiye uğruyor, zemin büyük bir patchwork halının altında ahşap ve kanepeler gece mavisi. Etrafım kitaplar, fotoğraflar ve yıllar boyunca topladığım tuhaf biblolarla çevrili; bana nerede olduğumu ve eskiden kim olduğumu hatırlatan şeyler. Şöminenin üzerindeki kedi kartpostalı bana bir zamanlar on sekiz yaşında olduğumu ve Yunanistan'da tatilde olduğumu hatırlatıyor. Büyük gümüş şamdan bana bir zamanlar yirmi dört yaşında ve Tunus'ta bir pazarda olduğumu hatırlatıyor ve Charlie'nin bebekken çekilmiş mavi çerçeveli fotoğrafı bana bir zamanlar yirmi altı yaşında ve bir 'biz'in parçası olduğumu hatırlatıyor.

Stuart'la ayrılmamış olsaydık, Charlie'nin iyiliği için hayatımıza devam etseydik hayatın nasıl olacağını pek sık düşünmem. Ancak bugün olduğu gibi biraz yorgun hissettiğim günlerde, bu düşünce kulağıma hoş olmayan bir fısıltı gibi varlığını hissettiriyor. Neyse ki aynı hızla geri çekiliyor çünkü canı cehenneme. Üç uzun yıl boyunca bir ilişkiyi saklayacak kadar zekiydi, sonra birden yakalanacak kadar aptal oldu. Stuart Jamieson tüm hayatımı onun etrafında planlamama izin verdi. Bir parçası olmak istemediği ama bunu bana söyleyecek cesareti olmadığı bir hayat.

Bu onun hatasıydı. Benimki ise Julia'ya olan sevgisinin beni hor görmekten başka bir şeyle sonuçlanmadığı apaçık ortadayken bile devam edebileceğimi düşünerek onunla kalmaktı. Sanki onu tuzağa düşürmek ve en iyi hayatını yaşamasını engellemek için kasıtlı olarak hamile kaldığımı düşünüyordu. Yani, gerçekten mi? Başkalarının mutluluğunu sistematik olarak yok etmek şöyle dursun, öğle yemeğinde ne yiyeceğimi bile nadiren planlarım. Hiç şüphem yok ki eğer hepimiz hala

Charlie aynı çatı altında, birbirini daha az sevmeyecek iki insanın ortasında sıkışıp kalacaktı. Ve ben de denerdim.

On yıl sonra, onun önünde kibarca sohbet ediyoruz, ayda birkaç gece onun evinde kalıyor ve yılda bir kez onunla ve Julia ile tatile çıkıyor. Anne ve babasını iki ayrı mutlu insan olarak tanıyor ve öyle de kalacak. Kötü bir baba değil, sadece çok iyi bir adam değil.

Bazen bir başkasına, yeni birine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum... ve sonra beynimin yüzde doksan dokuzu bu fikri saniyeler içinde reddediyor. On yıl sonra, başka bir yetişkinle gerçekten güzelce oynayabilir miyim? Yatağımın yarısını kaplayan, tuvaletimi kullanan ve haftalarca bacaklarımı tıraş etmediğimde bunu fark eden biriyle? Şüpheli. Evimi Charlie dışında kimseyle paylaşmak istemiyorum ve onun da yeni birine yer açmasını beklemiyorum. Başka bir babaya ihtiyacı yok ve tek başına televizyon izlemekten bıktığı için bir adamı evine alan bir anneye de ihtiyacı yok.

Ancak yine de birlikte gülebileceği biriyle hayatın daha iyi olabileceğine inanan yüzde bir var. Eskisi kadar çok gülmüyorum. Gerçek şu ki, tek başıma gerçekten mutlu muyum yoksa buna o kadar alıştım ki hissizleştim mi hiçbir fikrim yok.

Belki de Faith haklıdır, belki de pes etmişimdir? Eğer vazgeçtiysem, bu kesinlikle kasıtlı değildi. Gençken, peri masalı, parlak zırhlı şövalye, *bir gün prensim gelecek* saçmalıkları hala akla yatkındı ve biriyle tanışma ihtimali bile içimde dışarı çıkmak için patlayan parlak bir ışık gibiydi. Ancak her başarısız ilişki ya da yanmayan kıvılcım bu ışığın yavaş yavaş sönmesine neden oldu. Tek bildiğim, yıllarca kurbağalarla çıktıktan ve onları öptükten sonra hiç prens olmadığı. Sadece kurbağalar.

Televizyonu açıp son şarabımı da dolduruyorum.

BÖLÜM 2

Cuma sabahları her zaman telaşlı geçer ve bu da farklı değil. Genelde saat 10'da başlarım ama Tracey'nin diş randevusu olduğu için Victoria'ya yardım etmek üzere normalden daha erken gidiyorum.

"Eldivenlerimi gördün mü? Banyo kapısından bağıriyorum ama Charlie'nin Bluetooth hoparlöründen gelen müzik nedeniyle sorum cevapsız kalıyor. Evin içinde Billie Eilish eşliğinde mum dansı yaparak eldivenlerimi aramaya devam ediyorum ve sonunda onları buzdolabının üstünde buluyorum.

Beş dakika sonra, yirmi dakika önce içeri girdiğinde olduğu gibi darmadağınık görünen çılgın bir Charlie banyodan hızla yanımdan geçiyor. Büyük başarı.

"Saç fırçası senin arkadaşın, tatlım! Çantamı alırken onu bilgilendiriyorum. 'İhtiyacınız olursa odamda biraz serum var. Bu iyi bir şey-'

"Fırçaladım bile!" diye araya giriyor, sinirli bir şekilde. 'Sadece kıvrıcık anne, sorun değil. Senden başka kimsenin umurunda değil.

Göğsümde bir utanç sarsıntısı hissediyorum. O haklı. Annem istediği kadar bakımlı olmadığım için sinirlendiğinde bana sık sık bu tür saçmalıklar söylerdi.

'Biraz makyaj yapsan ölür müsün Eleanora? Umursamayabilirsin ama bütün gün sana bakmak zorunda olan sen değilsin.

"Haklısın," diye cevap veriyorum, annemin saçmalıklarının ruhumda büyük ve kirli bir leke bırakmasına kızarak. "Bana aldırma, sen olduğun gibi mükemmelsin.

Charlie bu savaşı bu kadar çabuk kazanmasına biraz şaşırılmış görünüyor. "İyi misin?

Gülüyorum. 'Evet, . Yorgunum ama iyiyim. Seni seviyorum.

Ceketini giyiyor ve beni yanağımdan öpüyor. 'Ben babamlardayken eğlenceli bir şeyler yap, olur mu? Çok çalışıyorsun.

"Çok çalışmak zorundayım," diyorum ona, "İçinde yaşamaya alıştığımız bu malikânenin masraflarını birilerinin karşılaması gerekiyor. Bu midilliler kendi kendilerini besleyemezler...'

Gözlerini deviriyor ama önerisini tamamen reddetmediğime dair ona güven vermek için sarılıyorum. "Yapacağım," diyorum usulca, "Aslında, yarın döndüğünde Edinburgh'da *Eğlenceli Anne* olarak tanınıyor olacağım.

'Tanrım, umarım değildir. Bu çok

korkunç.' "Kaçmalıyım!

Onu başından öpüyorum ve kapıdan fırlayıp saniyeler içinde otobüse yetişiyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiç koltuk yok, bu yüzden koridorda dik duran pis bir erkek gibi güç duruşu yapmak zorunda kalıyorum. Yolda ilerlerken Charlie'nin isteğinden biraz rahatsızlık duymaya başlıyorum. Benim için azıcık da olsa endişeleniyor olması beni huzursuz ediyor. Onun işi bu değil - onun işi çocuk olmak, annesi için endişelenmek değil. Yolculuğun geri kalanı boyunca içimi kemiriyor, ancak kafeye vardığımda ve Vic'in radyoda çalan her neyse ona eşlik ettiğini gördüğümde dağılıyor. Bugün çok güzel görünüyor, kıvrırcık saçları başının üstünde iki tutam halinde toplanmış.

"Günaydın!" diye cıvıldıyor, kapıyı benim için açıyor. "Cuppa?

'Lütfen, yüzüm dondu. Pastacı kadın geldi mi? Çikolata kıvrımlarını hayal ediyordum.'

"Evet," diye yanıtıyor Victoria. 'Bir kez olsun gerçekten organize olduk. Ekmekçi Brian bile erken geldi.

Ceketimi ve çantamı arkaya atıyorum ve Victoria bana çay hazırlarken ellerimi yıkıyorum.

"Söylemek istediğim," diye bağılıyor makinenin gürültüsü arasında, "bana küçük gelen bazı kıyafetlerim var. Sence Charlie onları ister mi? Gerçekten çok şirin üstler ve etekler.

"Belki" diye cevap veriyorum. 'Gerçi şu sıralar emo/goth evresinden geçiyor. Kafataslı ya da ebeveyn aşağılamalı bir şey var mı?'

"Her zaman," diye yanıtıyor. "Tanrım, bu çocuğu seviyorum.

"O çocuğa göre ben çok çalışıyormuşum," diyorum ona, tenime değen ılık suyun tadını çıkararak. "Bana daha fazla eğlenmem emredildi.

Ben banyodan çıkarken Vic çayımı tezgâhın üzerine koydu. "Haksız değil, biliyorsun.

"Hey, geçen gece *Schitt's Creek*'in ilk üç bölümünü izledim! Öfkeyle cevap verdim. "Çok eğlenceliydi! Moira'yı oynayan kadının aslında Kevin'in annesi olduğunu fark etmem yıllarımı aldı-'

"Sanırım Charlie senin her akşam yapmadığın bir şeyi kastediyor, Nora.

Sıcak çayımı kaldırıyorum ve dikkatle yudumluyorum. "Gerçekten mi? Vay canına. Yani kontrolsüzce ağlamak da söz konusu değil mi?

Vic'in yüzü düştü.

'Şaka yapıyorum, rahatla. Bunun daha fazla süte ihtiyacı var.'

Yüksek sesle tıslıyor ve büyük bir kavanoz kornişon turşu alıyor. "Dinle, Benjamin Pazar gününe kadar bir diş konferansında, bu gece bir şeyler yapmak ister misin?

Kapakla boğuşurken ona bakıyorum. "Hmm, ne gibi?

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor, alını ter içinde kalıyor. 'Ne istersek! Skydiving, salsa dansı, Vegas'a yolculuk-'

"Cineworld'de yeni Tom Cruise mu?

Kaşlarını çatıyor. 'Onun dışında herkes. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun.

Gülümsüyorum çünkü biliyorum; ona katlanamıyor ama biri duyup Scientology Kilisesi'ne haber verir diye bunu nadiren yüksek sesle söylüyor. "Tamam, farklı bir film o zaman.

Kavanoz kapağı sonunda, az önce harcadığı enerji göz önüne alındığında, hayal kırıklığı yaratacak kadar sessiz bir sesle yerinden çıkar. "Eminim sinemadan biraz daha heyecanlı bir şeyler bulabiliriz," diye ısrar ediyor Victoria. "Eskiden Grassmarket'te bar bar dolaşarak ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun? Bunu kesinlikle yapmalıyız.

"Hatırlıyorum. "Ama üniversiteye gidiyorduk Vic." diye cevap verdim. Ayrıca ev partilerine katılır, kareli gömlekler giyer ve otobüs duraklarına zarıfçe kusardık. Bunu da yapalım mı? Ooh, alkol zehirlenmesi kulağa heyecan verici geliyor.'

"Tom Cruise'u izlemektense bunu yapmayı tercih ederim," diye mırıldanarak kapıyı açmak için çeviriyor. 'Ama hadi ama Nora, biraz çılgınca bir şey yapmak istemez misin? Eski günlerdeki gibi spontane olmak?

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Bugünlerde eğlencemin planlı, tamamen öngörülebilir ve tercihen park yeri ve patlamış mısır kolay erişimli olmasını tercih ediyorum.

Vic'in kıkırdadığını duyuyorum çünkü şaka yaptığımı sanıyor ama anlamıyor. Küstahça davranıyor olabilirim ama tamamen ciddiym. O kaygısız, spontane salak halimle yaptığım seçimler bugün bile peşimi bırakmıyor,

kırık bir kalp ve dağılmış bir yuva ile sonuçlanan seçimler. Victoria'nın seçimleri onu New York'ta harika bir işe ve dış tellerinin kralı ya da aynı derecede kazançlı bir şey bir kocaya götürdü. O hiçbir zaman benim gibi naif olmadı ve şimdi bu naifliğin yerini çok daha soğuk ve korumacı bir şey aldı. Yani hayır, eski ihtişamlı günlerimi yeniden yaşamak istemiyorum. Bir daha asla o kişi olmak istemiyorum.

İçimdeki kargaşa neyse ki üç altıncı sınıf öğrencisinin paket vanilyalı latte ve kruvasan almak için kafeye girmesiyle kesiliyor. Memnuniyetle kabul ediyorum - sadece artık hiç de *eğlenceli* olmayan sohbetimizi biraz olsun dinlendirmek için. Onları sevindirmek için kruvasanları bedavaya veriyorum ve böylece kafemizin gerçekten de boktan olmadığını bir kez daha kanıtlıyorum.

Victoria sonunda razı oldu ve sinemaya gitmeyi kabul etti ama Olivia Colman'ın *Kraliçe olduğunu* görmemiz, benim araba kullanmamam ve ona bira ve sosisli sandviç ısmarlamam şartıyla.

"Neden araba kullanamıyorum? diye sordum. "Fountain Park'taki yere gidebiliriz. "Çünkü eve gidip arabayı alman gerekecek," diye bilgilendiriyor Victoria beni,

"Eve gittiğinde rahatlayıp ısınacaksın ve sonra da iptal edeceksin.

Doğru bir noktaya değindin. Bunun için daha önce gelmiş olabilirim. 'Peki, işten sonra gideriz o zaman? Mutlu musun?'

Sırıttıyor. "Sosyal hayat konusunda senin kadar isteksiz birini daha önce hiç tanımamıştım.

Sosyal bir hayatım var, diye düşünüyorum kendi kendime. *Sadece içeride, tek başıma sosyalleşmeyi seçiyorum.*

BÖLÜM 3

Vardığımızda zaten bir kuyruk oluşmuştu, ama çoğunlukla Tom Cruise içindi, bu yüzden en son Olivia Colman filmi için nispeten boş bir ekranda iyi koltuklar bulduk. Loş bir odada içki içersem yirmi dakika içinde uyuyacağımı bildiğim için Victoria'ya bira ve sosisli sandviç ısmarlıyorum, kendime de nachos ve diyet kola seçiyorum. Vic ayrıca biraz patlamış mısır ve büyük bir paket fıstıklı M&M alıyor çünkü kadın olimpik bir atletin metabolizmasına sahip. Sinemaya gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve fragmanlar başladığında nedenini hatırlıyorum. Victoria yemek yemeyi sevdiği kadar konuşmayı da seviyor.

", o da-

"Bu fragman berbat görünüyor, bu çöpü kim sipariş etti?"

"Bir nacho alabilir miyim?"

"Kuaför salonumdaki Pauline'e benziyor. Ooh, sana söylemiş miydim-"

'SHHHHHH!'

Arkamıza döndüğümüzde bir adamın bize ters ters baktığını görüyoruz ve bu Vic'i şimdilik susturmuşsa benziyor. Tembel çocuk koltuğunun düğmesine basıp arkama yaslanıyorum.

Filmin sonunda, arkamızdaki hoşnutsuz bir adam sekiz sıra geriye gitti ve kuafördeki Pauline'in bir keresinde yanlışlıkla bir kadının saçaklarını ağarttığını ve artık Pauline'in orada çalışmadığını öğrendim. Bu Pauline ile hayatımda hiç karşılaşmadım.

"Harika bir film," diyor Vic biz çıkarken. "Olivia Colman'ı Domino's menüsü okurken izlemek için para verirdim.

"Evet, harikaydı," diye cevap veriyorum, "Yine de sinema görgü kuralların üzerinde biraz çalışman gerekiyor dostum. O adama koltuk değiştirttiniz.

"Fısıldadım!" diye ısrar ediyor, aksini söyleyen bir sırtışıyla. 'Her neyse, sinemalarda huzursuz olduğumu biliyorsun. Sadece senin için geldim.

"Ve Olivia Colman.

"Şey, tabii ki. Dinle, tuvalete gidiyorum, iki saniye sürer.'

Fuayeye girdiğimde, hoşnutsuz, utangaç adamı görüyorum. Mutsuz görünüyor ve karanlıkta görüldüğünden çok daha kel. Eminim daha çok saçı vardı. Buna biz mi sebep olduk?

Sonra arkamdan bir ses duyuyorum.

"Merhaba canım. Ben de tam Mary'ye diyordum ki, işte Dora ve işte, haklıymışım.

Dora. Son altı yıldır haftada en az üç kez adımı yanlış anlayan tek bir kadın var. Dönüyorum ve beni görmeye alışık olduğum kocaman gülümsemesiyle selamlıyor.

"Jean! Seni görmek ne güzel!"

Jean kafemizin müdavimlerinden biri ve neredeyse seksen yaşında olmalı ama hâlâ hayat dolu yaşlı bir kuş. Yeşil yün paltosunun düğmeleri boynuna kadar ilikli ama altında her zaman taktığı incileri taktığını biliyorum. Son derece iyi konuşuyor, terbiyeli ve muhtemelen biraz da yalnız. Victoria'nın şu anda kullandığı tuvalete doğru giden bir başka müdavim olan arkadaşı Mary'ye el sallıyorum. Mary, Jean'den çok daha az derli toplu, Jean'in bukleleri yerine mantıklı bir kısa saç kesimini ve kolları biraz fazla uzun mavi su geçirmez bir montu tercih ediyor.

"Geliyor musun, gidiyor musun Jean?" diye sordum. "Sadece eve gidiyoruz.

"Tom Cruise'un filmini izlemeye gidiyoruz. Oğlum Wilbur tavsiye etti. Londra'daki prömiyerdeydi, biliyorsun.

"Gerçekten mi? Film üzerinde mi çalışıyordu?"

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor el çantasının askısıyla oynayarak.

"Bugünlerde ne yaptığından pek emin değilim.

Jean oğlu hakkında konuşmayı çok seviyor ve ona Wilbur adını vermesine rağmen onunla gurur duyuyor. Kafedeki çeşitli konuşmalardan anladığım kadarıyla Wilbur 'geç doğmuş', İngiltere'de yaşıyor, evli ve görünüşe göre film galalarına gidiyor. Jean'in çok ağırbaşlı ve düzgün dış görünüşü göz önüne alındığında, Wilbur'un da aynı olduğunu, sadece daha uzun olduğunu hayal ediyorum.

"Harika, umarım filmi beğenirsin," diyorum Victoria'nın tuvaletten çıktığını görerek. "Bir dahaki görüşmemizde bana her şeyi anlatabilirsin.

"Güle güle, aşkım!"

Bar alanına doğru yürüyor ve yolları kesiştiğinde Victoria'yı selamlıyor.

"Jean içkisini mi içiyor? Vic sırtarak sorar. "Görmeye bayılıyorsun. Mary'nin de tuvalette kendi kendine mırıldandığını duydum, sanırım şimdiden üç yaprak rüzgâra kapılmış. Büyüdüğümde ben de onlar gibi olmak istiyorum.

'Sanırım zaten öyleyiz,' diye yanıtlıyorum. 'Jean senin gibi konuşkan biri. Bütün sinema lanet Wilbur'un bu hafta neler yaptığını duyacak.

"Eğer bu senaryoda ben Jean isem, bu durumda sen de yarı kesilmiş tuvalet hummer'ı Mary oluyorsun.

"Bana daha kötüler de söylendi.

Victoria gülüyor ve arabaya doğru geri dönerken kolunu benimkine doluyor. Gerçekten güzel bir akşamdı. Charlotte haklıydı. Daha fazla eğlenmem gerekiyordu.

BÖLÜM 4

Hissettiğiniz kadar yaşlı olduğunuzu söyleyenler yalancıdır. Hâlâ on yıl önceki gibi hissediyor olmam yaşlanma sürecini durdurmayacak; bu süreç üç gün içinde benim isteğim dışında kırk yaşına girmeme neden olacak. KIRK. Beni üzen gerçek sayı değil, onun temsil ettiği gerçeklik.

Kırkly yaşlardaki insanların ortak ipotekleri ve hayat sigortaları vardır ve kırkly yaşlardaki diğer tüm insanlar için akşam yemeği partileri düzenlerler. Güvenilir arabaları ve güvenilir eşleri vardır ve nasıl yetişkin olunacağını bilirler. Bu insanların hiçbirisi ben değilim.

"Eleanora?

Kız kardeşim Faith, Marc Jacobs bluzuyla önümde oturuyor ve bana hayatı boyunca karşılaştığı en sinir bozucu kişiymişim gibi bakıyor. Annem ve doktorun resepsiyon görevlisi dışında bana gerçek adımla hitap eden tek kişi o. Faith lakabımdan nefret eder.

"Sevimli olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Nora seni sade gösteriyor.

'Eleanora da daha iyi değil. Bir lazımlığın üzerinde otururken Viktorya dönemi iğne oyası yapıyor olmalıymışım gibi hissediyorum.

'Cumartesi günü doğum günün,' diye devam ediyor. "Ne istiyorsun? Beni dinliyor musun ki?

'Evet,' diye yanıtlıyorum, 'sadece biraz dikkatim dağınık, bilirsiniz, İŞTE OLMAKTAN. Victoria tedarikçilerde, senin yapacak işin yok mu? Başka bir yerde olman gerekmiyor mu? Bu masaya ödeme yapan müşteriler için ihtiyacım var.

"Öğle , yağmur yağıyor ve hareket etmiyorum.

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor olsa da kahverengi saçları bir santim bile kıpırdamıyor. Saçları da kendisi gibi esnek değil.

Beş dakikalığına Tracey'i çağırıyorum ve Faith'in masasında bir koltuk çekiyorum. Tracey onu işe aldığımızdan beri bir nimet oldu. Kafeyi erken açıyor, fazla mesai yapıyor ve hatta mesai saatleri dışında etkinlikler düzenleme fikrini ortaya attı. Çoğunlukla kitap kulüplerine ev sahipliği yaptık, ancak şaşırtıcı miktarda karlı bir şekilde işaretlenmiş kek yiyorlar.

"Doğum günümü düşünmedim bile," diye yalan söylüyorum. Gerçekten umurumda değil.

Bana süslü bir mum falan getir.'

"Bu senin kırkın," diye yanıtlıyor kırk yaşının hala kutlanması gereken bir şey olduğunu düşünen otuz bir yaşındaki genç. "Özel bir şey yapmalısın.

Gözlerindeki parıltıyı görüyorum. Bir şeyler planlıyor ve ben buna hemen bir son vermek niyetindeyim.

'Sakin ha! Bir parti ya da herhangi bir sosyal toplantı istemiyorum. Büyük gruplarda rahatsız olduğumu biliyorsun. Tüm o lanet olası küçük konuşmalar, bleh.'

"Sakin ol," diye yanıtlıyor, "sana parti vermek gibi bir niyetim yok.

Birden kendimi aşağılanmış hissettim. Neden bana bir parti vermiyor? Ben bir partiyi hak ediyorum. Büyük bir partiyi. Sadece diğer insanların da orada olması gereken bir parti değil.

'Ama en azından akşam yemeği falan yemeliyiz,' diye ısrar ediyor. 'Bu senin hayatında yeni bir sayfa! Yakala onu! Onu kucakla!

"Tanrım, sakin ol, Tony Robbins. "Kim?

Kişisel gelişim gurusu mu? Çok ünlü biri. O... '

Kafenin kapısı açılır ve Saga otobüs turuna benzeyen bir şey içeri girmeye başlar. "Uh-oh, gitmem gerek. Bak, Charlie'yle yemek yerim ya da paket servis falan yaparım. Yaygara istemiyorum ve PARTİ YOK. Söz mü?"

Vermez. Faith'in sinir bozucu bir şekilde hayranlık uyandıran bir özelliği de asla tutamayacağı bir söz vermemesidir. "Cumartesi görüşürüz, kardeşim. Git emeklilerle ilgilen.'

Ona güvenmiyorum. Hem de zerre kadar.

Uzun ve yoğun bir günün ardından, her zamanki gibi otobüse biniyorum ve akşamımı kafamda planlıyorum. Bugün Çarşamba, yani Charlie'nin babası onu okuldan alacak, bu da demek oluyor ki ya akşamımı verimli bir şekilde kafede evrak işleriyle uğraşarak geçirebilirim ya da cips yiyip yatakta kutu setleri izleyebilirim. O zamana kadar

Şoföre günlük biletimi gösterdim, fişler zaten açık ara galip çünkü evrak işleri bekleyebilir. Evrak işleri her zaman bekleyebilir.

Neyse ki çok kalabalık değil ve ben ön tarafa yakın oturuyorum. Otobüsün arka tarafını hiçbir zaman sevmedim; lastikler bir çukura çarptığında herkesten yerine zarıfçe çıkmayı tercih ederim.

Önümdeki koltukta oturan yirmili yaşlarının ortalarındaki bir kadını izliyorum. Çok şirin kırmızı ve altın yaldızlı bobble şapkası ve ona uygun eldivenleri var ve inanılmaz görünüyor. Hayatı da kış aksesuarları kadar ışıltılı olan bir kadına benziyor. Bu gece için ne planladığını merak ediyorum. Bahse girerim benim planladığımdan çok daha heyecan verici bir şeydir... Tabii bu hiç de zor olmaz. Eminim Barlinnie'de daha heyecan verici akşamlar planlayan mahkûmlar vardır.

Stuart'tan ilk ayrıldığımda, boş zamanımı akıllıca kullandım. Arkadaşlarımla akşam yemekleri organize ediyordum, tek başıma sinemaya gidiyordum, hatta internetten İspanyolca öğrenmeye bile çalıştım ama hiçbir uzun sürmedi. Ben yeniden başlamakla meşgulken, diğer herkes yuva kurmakla meşguldü. Kız arkadaşlar eşlere, eşler de giderek daha az annelere dönüştü. Ben bekar bir anneydim ve içten içe her evli arkadaşım bunun kendileri olmadığı için minnettardı. Birileriyle çıkmayı denedim ama hiçbir şey tam olarak tutmadı. Randevuların çoğu bir saniye bile sürmüyor, sürenler de çabucak sönüp gidiyordu. Böylece buluşmalar takılmalara, takılmalar da bazen kaçamaklara dönüştü ama bir süre sonra kaçamak yapmayı tamamen bıraktığımı fark ettim. Seks yapmayalı üç yıl oldu ve bunu özlediğimden bile emin değilim.

Şoför bir bisikletliye öfkeyle korna çalıyor ve beni melankolimden kurtarıyor. Evime iki durak uzaklıktayım ve rüzgâr ve yağmur şiddetini artırmış, cama yüksek sesle çarpıyor. Önümdeki sallanan şapkalı kız, 'Babe' adında biriyle yüksek sesle, çığlık çığlığa konuşmaya başlıyor ve ben onun kafasının arkasına bakarken herkesin pasif agresif bakışlarına neden oluyor. Genç olmayabilirim ya da özellikle neşeli olmayabilirim ama en azından düşüncesiz bir otobüs pisliği değilim. İçten içe şapkasının uçmasını umuyorum.

Eve döndüğümde, Charlie'siz bir akşam boyunca hiçbir yerde olamayacağım ve yetişmem gereken hiçbir ev işi olmadığı gerçeğinin keyfini çıkarıyorum. Perdeleri çekiyorum, biraz müzik açıyorum ve daha sonra soğuk çarşafarla uğraşmamak için elektrikli battaniyemi fişe takmak üzere yatak odasına gidiyorum. Yatağımın başucundaki ışığı açtığımda odama bakıyorum. Uzun zamandır uyumaktan başka bir şey için kullanılmayan bir alan. Köşedeki hayır kurumu kıyafetleri yığını yeni boyutlara ulaşıyor, kilo almadan önce aldığım ve artık giyemediğim kıyafetlerle dolu.

Artık nadiren kullandığım makyaj malzemeleri ve banyo malzemeleriyle kaplı bir tuvalet masasına yaslanmış. Bir yatak odası sahibi hakkında çok şey anlatabilir ve bu yatak odası üzgün birine ait. Ben ne zaman bu kadar üzgün oldum?

Çenem sallanmaya başlamadan önce kendimi tutuyorum. *Yeter artık! Mutlu bir çocuğun ve kendi işin var. Sadece bir hobiye ya da başka bir şeye ihtiyacın var.*

Kendimi oturma odasına attım ve kanepeye oturup öfkelen dim. Heps i onların suçu - Faith ve Victoria'nın - *ooh, işte senin için harika bir adam ve ooh, kırk yaş yalnız olduğun zamanlar dışında özeldir* saçmalıkları. Bunun üzerinde duracağımı biliyorlar, bu yüzden yapıyorlar. On yıl boyunca ağlamaklı bir bekar klişesine dönüşmeden idare ettim ve şimdi de buna baş lamaya niyetim yok. Yalpaladığım zamanlar olmuş olabilir, ama hala aşağıya bakmamaya çalışarak ip üzerinde yürüyorum. Eğer beni yakalaması için güçlü ve büyük bir adamı beklediğimi düşünüyorlarsa çok yanılıyorlar.

BÖLÜM 5

Perşembe günleri kafede 'turta, patates kızartması ve bezelye' günüdür, özellikle yerel esnaf için her zaman çok iyi satış yapar, ancak mekanı kokutur. Bazı insanlar kokunun kendilerine yetmişli yıllardaki okul yemeklerini hatırlattığını belirtiyor, bu da beni 1983 yılına kadar okula başlamadığım için çok minnettar kılıyor.

"Sadece on iki tane kaldı," diyor Victoria, son tepsi turtayı fırına sürerken. 'O zaman bitti. Eğer almak isterseniz ikinci masa siparişe hazır olmalı.

Ben başımı sallayıp not defterimi alırken, Tracey de standdan iki yemek siparişi bileti alıyor ve aynı anda ikisi üzerinde çalışmaya başlıyor. Süslü kahve makinemize rağmen, operasyonumuzun geri kalanı oldukça eski usul. Hâlâ her şeyi yazıyoruz ve sipariş hazır olduğunda zil çalışıyoruz.

İkinci masadaki özellikle sağır bir emekli latte, cappuccino ve flat white arasındaki farkı birkaç kez açıklamamı istedikten sonra, iki demlik çay ve biraz çörek siparişiyle geri dönüyorum.

"Dün gece aklıma ne geldi biliyor musun? Victoria bir kaseyi küçük beyaz ve kahverengi şeker paketleriyle doldururken söylüyor. "Üniversitede giydiğin o çirkin pijamalar.

Anında pembe fanılalar gözümün önüne geliyor. "Hey, bunlar cehennem gibi sıcaktı ve muhtemelen ayrıldığımız yıla kadar evimize merkezi ısıtma sistemi gelmediği için hayat kurtarıcıydı.

Gülüyor. 'Biliyorum, ama çok çirkinlerdi! Üzerlerinde kırmızı şarap ve erişte lekeleri vardı. O günleri özlüyorum.

"Fakir ve üşümüş olmayı özleyor musun?" diye soruyorum, hepsi de hoş olmayan anılar canlanınca.

Vic işletme ve ekonomi okurken ben dört yıl boyunca drama ve İngilizce eğitimi almıştım. Fountainbridge'de, kimya okuyan ve tam bir poker köpekbalığı olan Alman kız Lena ile birlikte üç yatak odalı derme çatma bir daireyi paylaşıyorduk. Acımasızdı, ucuzdu ve çok iyi vakit geçirmiştik. Lena'yı Facebook'ta araştırmalıyım. Şu anda ya milyoner ya da hapiste.

Vic onları özlese de o günler, ders çalışırken kırmızı şarap ve erişteyle idare edebilmek için yarı zamanlı olarak bir kafede çalıştığım günlerdi. Yirmi iki yaşında mezun olduktan sonra oyunculuk seçmeleri arasında çalışmaya devam ettiğim ve her sabah hizmet ettiğim yakışıklı, yaşlı mühendisin bana çıkma teklif ettiği ve sonunda yirmi beş yaşında beni hamile bıraktığı yerd. Vic Amerika'ya çalışmaya gitti, ben bir daha seçmelere gitmedim.

"Özlediğim tek şey o pijamalar," diye cevap veriyorum sonunda. 'Hatırlamak için garip bir şey gerçi. Sık sık gece kıyafetlerimi düşünür müsün?

'Asla,' diye yanıtlıyor. 'Yaşla ilgili bir şey olmalı. Eninde sonunda kendi adımları unutacağım ama o lanet pijamaları asla. Şu bezelyeleri altıya götür, olur mu?'

Başımı sallıyorum ve günün geri kalanını geçmiş beynimin arkasındaki küçük kutusuna geri koymaya çalışarak geçireceğimi bildiğimden isteksizce pütürlü yeşil bulamaç tabağını elime alıyorum.

"İşte bezelyelerin Jean," diyorum masaya koyarken. "Beklediğiniz için kusura bakmayın, bugün biraz manik durumdayız.

"Merak etme, Dora," diye yanıtlıyor, onları sağdaki kadına uzatarak. 'Onlar benim için değil zaten. Mary onları Danua cinsi köpeği için eve götürmeyi seviyor.

Tabağı bir Tupperware kutusuna dolduran Mary'ye bakıyorum ve 1.80 boyunda ve seksenine yaklaşan birinin bir Danua ile nasıl başa çıktığını merak ediyorum.

"Wilbur'um bezelyeden nefret ederdi," diye başlıyor Jean. "Ama sonra düğününde ne ikram ettiler? Deniz tarağının yanında bezelye püresi! İnanamadım... Mary... sabit tut... dikkatli olmazsan halı çantana dökülecek.

Onlar bezelye kriziyle uğraşırken ben fark edilmeden sıvışıyorum.

Saat altıda eve geldim ve hayal kırıklığı yaratan bir akşam yemeğinden sonra, Charlie domuz ahırına çekilirken ben de Victoria'nın bana ödünç verdiği yeni John Grisham romanıyla kanepeye yerleştim. Ancak on sayfa sonra oturma odasının kapısında belirdi.

"Hey, anne, beyaz mı, bitter mi yoksa sütlü çikolata mı tercih edersin?"

Kitabımdan başımı kaldırarak "Süt," diye cevap veriyorum. Bugün bu tuhaf sorular da neyin nesi? 'Yani, ben de beyazı severim. Asla koyu değil. Kakao çekirdeklerinin acı bir israfı. Neden?"

"Ev ekonomisi dersinde şu pavlova şeyini yapıyoruz," diye yanıtıyor. "Pavlova seviyorsun, değil mi?"

Elinde telefonla gezinmesini izlerken gözlerim kısılıyor. Geçen hafta Ev Ekonomisi dersinde basit çörekler yaptı; pavlova gibi karmaşık bir şeyin üçüncü sınıf müfredatında olmadığından eminim.

"Evet," diye cevap verdim. "Pavlova, ha? Dersi kim veriyor, Michel Roux mu?" "Kim?"

"O bir... boş ver. Malzemeler için paraya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, o cevaplar, gülümseyen koyun gibi. 'Okul sağlar Onlar.

Teşekkürler!"

"Faith teyzen gerçekten çok güzel pavlova yapıyor! Odasına geri dönerken bağıriyorum. "Eminim sana bazı ipuçları verecektir-

Aklım başıma gelince duraksadım. Faith iyi pavlova yapar. Aslında, iki yıl önce arkadaşı Rona'nın doğum günü için olağanüstü bir tane yapmıştı ve taşımama yardım etmişti. *Doğum günü pavlovası*. İçimde çocuğumu pavlova oyunlarında bir piyon olarak kullandığına dair korkunç bir his var. Bir an için Faith'in planlarını anlatana kadar Charlie'yi sorguya çekmeyi düşündüm. Ama kendimi durdurdum. Aslında oldukça heyecanlı görünüyordu. Gerçekten kendi doğum günü partisini mahveden huysuz, yaşlı kadın olmak istiyor muyum? Kitabıma geri dönüyorum ve her ne planladılarsa acısız ve kısa olmasını umuyorum.

BÖLÜM 6

"Faith, müşteri lansmanlarından nefret ediyorum. Her zaman senin müşteri lansmanlarından nefret eden diğer insanlarla konuşmak zorunda kalıyorum.

"Tanrı aşkına gel," diye ısrar ediyor, telefonda iç geçirerek bana bakıyor. 'Bedava içki var ve Charlie babasıyla birlikte. Başka bir şey yapacak değilsin ya.

"Bir şeyler yapıyor olabilirdim," diye huysuzca cevap veriyorum. "Benim hayatımı bilmiyorsun.

Tanrım, sinir bozucu ama haklı. Son zamanlardaki tek başarımla Netflix'in kraliçesi olmak.

"Bak, Victoria ve Benjamin geliyor. Ayrıca, bu müşteri için çok mücadele ettim. Neredeyse Saatchi'ye gidiyorlardı. Bu benim için büyük bir kazanç. Rom markaları gelecek yıl çok büyük olabilir.

"İyi, tamam. Ama bunu yapıyorum çünkü bana duygusal şantaj yapıyorsun... ve ben de romu seviyorum.

Mükemmel. Blue Rooms'da sekiz buçukta. Kapılar halka açılmadan önce bir buçuk saatimiz var. Adın zaten listede var.'

Yıllardır Blue Rooms'a gitmedim, haklı olarak da gitmedim - neredeyse kırk yaşındayım. Yine de, belki de bir elbise giyip Cuma gecesi dans etmek dünyanın en kötü fikri değildir. Yirmili yaşlar gelip annelerini kimin getirdiğini merak etmeye başlamadan önce gideceğim. Vic'in kocası Benjamin çok nazik bir şekilde arabayı sürmeyi teklif etti. Arabayı yakındaki çok katlı binaya park ederken Vic'le beni kapıda bırakıyor. Victoria onunla ilk çıkmaya başladığında, biraz uyumsuz olduklarını düşünmüştüm. Onun kendine özgü stil anlayışı, çoğunlukla düz gömlekler, mantıklı kravatlar ve hava soğuk olduğunda ara sıra giyilen kazaklardan oluşan tarzından çok uzak. Hep bir teknoloji girişimcisiyle ya da Ferrari sahibi bir medya mensubuyla birlikte olacağını düşünmüştüm.

ama onun yerine Honda'sı olan nazik bir ortodontiste aşık oldu. Onu böyle giyinmiş görmek alışılmadık bir şey. Bu gece ilk kez mahkemeye gidecekmiş gibi görünmüyor; onun yerine soluk gri bir gömlek ve kot pantolon giymiş. Vic ise benim gibi kadınların kendilerini kötü hissetmelerini sağlamak için tasarlandığı belli olan mavi-siyah bodycon bir elbise giyiyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum sefilce. "Waverley istasyonunun dışında otobüsçülük yapmam gerekiyormuş gibi görünüyorum.

'Oh sus, harika görünüyorsun,' diye beni rahatlatıyor. 'Bu grunge görünümü sana her zaman yakışmıştır. Ben bunu asla başaramazdım.

Kalın bilekli botlarımla uyumlu siyah çay elbiseme bakıyorum. Görünen o ki, benim için doksanlar hala çok canlı ve iyi durumda.

Benjamin de bize katılıyor ve kötü aydınlatılmış merdivenlerden bodrumdaki özel etkinlik alanına doğru ilerleyerek içeri giriyoruz. İçerisi şimdiden kalabalık, kurumsal tipler ile Smirnoff Ice ve Bacardi Breezers'tan vazgeçmiş daha havalı, genç profesyonellerin hedef demografisinin karışımı.

"Red Rum'un lansman gecesine hoş geldiniz," diye selamlıyor dar beyaz tişörtlü bir kadın. DJ'den gelen ağır basların botlarımda titreştiğini hissedebiliyorum. Girişte ilerlerken bize kan rengi sıvıdan oluşan küçük shot bardakları uzatıyor. "Tüm ürünlerimiz barın arkasında mevcuttur.

Victoria hemen kendi içkisini yudumlar ve bunun 'berbat' olduğunu söyler. Sonra aynısını Benjamin'in içkisine de yapıyor çünkü o araba kullanıyor ve içkiyi ziyan etmek yazık olur. Ben bekledim ve benimkini bir kola ile karıştırmaya karar verdim.

"Siz oturun," diye önerdim. 'Ben bara gideceğim. Bir şey ister misiniz?'

"Soda ve limon," diyor Benjamin. "Bira ya da başka bir şey ister misin tatlım?

"Karıştırmasak daha iyi," diye yanıtlıyor Vic. 'Gerçi bu iğrenç tadı yok edecek bir şeye ihtiyacım var. İçkiye devam edeceğim. Sadece bir G&T lütfen, Nora.'

DJ'in çaldığı parçayı bilmiyorum ama yine de bar kuyruğuna doğru ilerlerken başımı döndürüyor. Barmenle göz göze gelmeye çalışıyorum ama nafile. Radarında bile değilim. Tanrım, kendimi yaşlı hissediyorum. Yirmi yıl önce kuyruğun en önüne geçmek için flört ederdim, şimdi ise diğer tüm kaybedenlerle yerimi almak için itişip kakışmak zorundayım.

Faith'i barın sonunda, mercan rengi tulum giymiş uzun boylu bir kadınla birlikte görüyorum. Beş dakika sonra geleceğini işaret etmeden önce bana sallıyor. Onu gördüğümde hep biraz şaşırımdır.

Faith alışıyor. Benim aksime, inanılmaz derecede profesyonel ve ondan yayılan bir karizma var. Elektrik gibi. Cafcaflı mercan rengi bir tulum giymiş birinin yanında durabilen ve yine de sizi hemen kendine çeken kişi o.

"Kola, G&T ve bir soda ve limon lütfen," bağırıyorum barmene, nihayet bana doğru baktığında. Rekor bir sürede ikilerimi bana vermeden önce siparişimi dans ederek inceliyor. Rom shot'ımı kolanın içine döküyorum ve dikkatlice manevralar yaparak kuyruktan çıkıp arkadaşlarımı arıyorum. Neyse ki bir masa bulmayı başarmışlar. Yaşlılar için bir kazanç.

Yarım saat sonra Faith bizi arka tarafa yakın bir yerde otururken buldu ve oturdu. 'şu süslü püslü halinize bakın,' diye iltifat etti. 'Gelebildiğinize çok sevindim. Romu denediniz mi?'

Hepimiz başımızı sallayıp ona ne kadar lezzetli olduğunu söylüyoruz ama Victoria haklıydı. Berbat bir şey. Tadı baharatlı ayak gibi.

Faith kıyafetlerimi tarayarak, "ok güzel görünüyorsun," diyor. 'Bunlar Charlie'nin botları mı? İlginler.

"Hayır, onlar benim botlarım," diye cevap veriyorum, yüzümü çocukça buruşturarak. Charlie'den iki beden büyüğüm ve o da bunu biliyor. "Ama fark ettiğin için teşekkürler.

"Sorun değil," diyor, "bekrken göze çarpmak iyidir. "Seni desteklemek için buradayım Faith," diye hatırlatıyorum ona, biraz da eğlenerek "Ayakkabılarımla erkekleri etkilememeliyim" gibi düşüncesiz yorumlar.

"İkisini birden yapamaz mısınız?" diye soruyor. "Yani, şu adama ne dersin? Yeşil gmleklili. Makul görünüyor.'

'Makul m? Tanrım, kız kardeşin için en iyisi bu, değil mi? Faith, sence beni evlendirmeye çalışmadan bir akşam geçirebilir miyiz?'

Hayır. Saat on iki. Bak şimdi.'

İ çekerek başlangıç pozisyonuma dönmeden önce Faith'in hayali saat ibrelerine doğru isteksizce arkamdan bakıyorum.

"Evlilik yüzüğü," diye bilgilendirdim onu. 'Ve eğer yanında oturan karısıysa, bir kavgada kesinlikle ikimizi de alt edebilir. Buradaki herkes muhtemelen evlidir, Faith. Vazgeç artık.

"Hey, ben evli değilim!" diye cevap veriyor kızgın bir şekilde ama ikimiz de biliyoruz ki erkek arkadaşı Daniel'in soruyu sorması uzun sürmeyecek. "Ayrıca, insanlar her zaman boşanır, zemin hazırlamaktan zarar gelmez-

"Bir dahaki sefere bana ölüm ilanlarından potansiyel dulları araştırmamı söyleyeceksin.

Sırıttıyor. "Her şey bir fırsattır.

Gölmekten kendimi alamıyorum. Faith'in içten içe iyi niyetli olduğunu biliyorum ama o acımasız. Yalnız başıma mutlu olabileceğim düşüncesi ona yabancı. Beyazlara bürünüp koridorda nabzı atan herkese doğru savrulana kadar durmayacak... ve bu bile isteğe bağılı olabilir.

BÖLÜM 7

Cumartesi sabahı Charlie, doğum günüm olmasına rağmen, son üç yılını haftada üç kez beden eğitimi dersinde küçücük poposuna ne giydiğini umursamadan olsa da, Pazartesi günü okul için mutlaka ve derhal yeni bir koşu pantolonu alması gerektiğini duyurdu.

"Bunu yarın yapamaz mıyız?" diye soruyorum, çaydanlığı açarken. "Zar zor uyandım.

Başını iki yana sallar. "Hayır, yetiştirmem gereken bir sürü ödevim var.

"Ama bizim için güzel bir kahvaltı hazırlayacaktım," diye yakınıyorum. kafeden kenara koyduğum hamur işlerine baktı. "Daha sonra gidebilir miyiz?

"Cumartesi günleri alışveriş merkezinin ne kadar kalabalık olduğunu biliyorsun," diye sertçe yanıtlıyor. "Hadi ama, birlikte alışverişe pek çıkmayız. Eğlenceli olacak!

Hiç eğlenceli olmayacak. Charlie kıyafetlerini internetten almayı tercih ediyor çünkü benimle kıyafet alışverişi yapmak onun karanlık ruhunu inanılmaz derecede sinirlendiriyor.

'Ne zaman pembe bir bluz giydin ki anne? Ya da topuklu ayakkabı. Benimle tanıştın mı?'

'Her şey siyah olmak zorunda değil, Charlotte. Şeytan bile bir zamanlar beyaz giyiyordu.'

Kaygıyla telefonuna bakıyor ve ben neler olduğunu anlamaya başlıyorum. Beni evden çıkarmak istiyor. Ama neden bu kadar erken? Eminim insanların Cumartesi sabahı dairemde toplanıp beni rahatsız etmekten daha iyi yapacak şeyleri vardır. Charlie'nin biraz endişeli yüzü, inatçı olma ve herkesin eğlencesini mahvetme planımı yeniden gözden geçirmeme neden oluyor, ben de gülümseyip uyum sağlıyorum. Ayrıca, gece boyunca çenemde oluşan leke için kendime yeni bir kapatıcı alabilirim. Cildim bile hala inatla gençliğine tutunuyor.

"İyi," diye cevap verdim. "Bana yarım saat ver-
"On beş," diye hemen araya giriyor. "On beş dakikanız var.

Sahilde yer alan Ocean Terminal'e doğru yola çıkıyoruz. Saat daha on buçuk ama park yeri bulmakta zorlanıyorum. Neden bu kadar kalabalık? Herkes sürpriz bir parti mi veriyor?

İçeri girdiğimde, bir spor mağazasından kaliteli bir spor pantolonu alma önerim, Charlie beni New Look'a doğru sürüklerken küçümseyen bir bakışla karşılandı. Yaşlı hissetmeme neden olan bir yer varsa, o da New Look'tur; gençlerle dolu bir dükkân, hepsi de aynı şekilde giyinmiş, çok çeşitli giysiler mevcut olmasına rağmen. Belli ki bu yıl bireyselliğin yılı değil. Charlie mağazanın arka tarafındaki spor kıyafetlerini seçiyor, ben de gidiyorum. "Ben lisedeyken, lacivert jimnastik etekleri giymek zorundaydık. "Beden eğitimi için iç çamaşırı giyiyordum," diyorum ona, raftan bir çift siyah eşofman altı alırken. "Utanç vericiydi. Trambolin, havada gerilmiş kalçalar ve başıboş kasık kıllarından oluşan bir bulanıklıktı.

"Tanrım, anne," diye haykırıyor. "1950'ler kulağa sert geliyor.

Alaycı bir tavırla onu dürtüyorum ve gülüyorum. 'Okulumuz korkunç derecede eski modaydı ama ben o kadar da eski değilim! Şu yeniden moda olan grunge saçmalığını görüyor musun? Onu benim kuşağım icat etti. *Siz nankörler* yirmi yıl sonra bu trendin tadını çıkarabilesiniz diye biz kotlarımızı yırttık.

"Hizmetiniz için teşekkür ederim," diye sırtarak cevap veriyor. Ben de sırtıyorum, böylesine komik bir küçük ukala yetiştirmeyi başardığım için içten içe heyecanlanıyorum. Bunu benden almış olmalı, çünkü babası çekici ama pek komik değil. Bu bir kırmızı bayrak olmalıydı - kim önümüzdeki elli yılı kendisini güldürmeyen biriyle geçirmek ister ki? Yirmili yaşlarımda, üstü açık gümüş bir araba ve West End'de bir daire bir ilişkide daha çekici unsurlardı. Bugünlerde, beni gerçekten güldüren biri için pek çok şeyi göz ardı edebilirim.

"Burada iyi miyiz?" diye soruyorum Charlie'ye, pantolonunun parasını öderken. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?

Telefonuna bakıyor, bir güncelleme arıyor. 'Henüz gitmemize gerek yok, değil mi? Bekle, makyaj yapmak istemiyor muydun?'

Elim içgüdüsel olarak çenemdeki lekeye dokunuyor. 'Sanırım bu canavar için bir alev makinesine ihtiyacım olacak. Tamam, Boots'a gidip sonra eve mi döneceğiz?'

"Tabii, acele etme.

Boots'tan ayrıldığımızda çay ağacı yağı, iki farklı kapatıcı ve ihtiyacım olmayan ama yetmiş iki hafta boyunca kalıcı olduğunu iddia eden bir ruj ya da aynı derecede tuhaf bir şey almıştım. Art niyetli olmasına rağmen Charlie'yle birlikte geçirdiğimiz bir saat gerçekten çok eğlenceliydi. Doğum gününe planladığım gibi kışımın üstünde oturarak başlamadım ama yine de keyifliydi.

Eve döndüğümüzde sokak, ayrıldığımızda olduğu gibi arabalardan boşalmıştı. Faith bir sürü insanı otobüsle getirmediyse, bu iyiye işaret. Charlie kapıyı açmak için önümde zıplamadan önce oturma odamızın penceresine bir göz atıyor.

"Mutlu Yıllar, Nora!"

Tanrı'ya şükür. Oturma odamda duranların sadece Victoria ve Faith olduğunu, daha önce tanıştığım ya da birlikte çalıştığım herkes olmadığını ve kesinlikle annem ve onun iğrenç kocası Darren'ın sürpriz ziyareti olmadığını görünce içten içe seviniyorum. Annemi on iki yıldır görmediğimi ve Darren'la kendi çocukları da dahil olmak üzere kimseye söylemeden evlendiğini söyleyerek, artık yaptığı hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını belirtiyorum.

Oturma odam tam bir gösteri yeri. Parlak pembe bir kırkuncı doğum günü afişi televizyonun üzerinde düzensiz bir şekilde asılı duruyor, balonlar ve parti flamaları tüm zemini kaplarken Cliff Richard teneke sesli bir cep telefonundan 'Tebrikler' diye mırıldanıyor. Eminim bunu Victoria seçmiştir. Nefret ettiğimi biliyor. Yine de çok daha kötüsü olabilirdi.

Faith benim şaşkın rahatlama bakışımı fark etti.

"Merak etme abla!" diye cıvıldıyor, bir kadeh şampanyayı çoktan yarılammış. "Büyük bir parti istemediğini biliyorum.

'Sanırım parti istemedim-'

'Ama kırk yaşına tek başına girdiğini sanıyorsan yanılıyorsun,' diye devam ediyor. 'Yaşlanan bir insan kadın olmaktan pişmanlık duymak için yılın geri kalanında vaktin var. Bugün o gün değil. Charlotte, tatlım, bardak getirebilir misin?'

Charlie balonların arasından mutfığa geçip beni komplocu arkadaşlarıyla baş başa bırakmadan önce *bana bunun benim fikrim olduğundan* memnun bir bakış atıyor.

'Peki,' diye kabul ediyorum, çantamı kanepenin yanına bırakıyorum. 'Bununla başa çıkabilirim. Charlie her şey normalmiş gibi davranmak için o kadar uğraştı ki, yemin lanet olası bir flash mob ya da aynı derecede telaşlı bir şey organize ettiğini düşündüm.

"Ama yaygara istemelisiniz! Victoria ısrarla, önlerine konan büyük miktardaki yemeği işaret ediyor. 'Jet sahibi bir milyarder tarafından New York'a götürülmediğin için kendimi kötü hissediyorum. En azından bunu hak ediyorsun. Benjamin bile otuzuncu yaş günümde beni Paris'e götürdü... Yani, sizinle gitmeyi tercih ederdim ama aklımda vardı.

Gülümsüyorum. Victoria Benjamin'le dokuz yıldır evli ve her ne kadar bunun büyük bir sıkılma festivali olduğu konusunda ısrar etse de, onunla elli yıl daha evli kalacağını biliyorum. En iyi arkadaşım ve kız kardeşim gibi kaderinde evlilik olan kadınlar var ama ben onlardan biri değilim.

'Küpelerini beğendim,' diye cevap veriyorum, konuyu değiştirerek. "Yeni mi bunlar? Kocaman halkalar takamıyorum. Beni falcı gibi gösteriyorlar.

"H&M!" diye cevaplıyor. "Yanlışlıkla mağazadan çaldım ama üzgün değilim. Benim de almakta olduğum bir çift botun içine düştüler ve işte buradayız. Eminim 4,99 sterlinlik büyük zararı personel çıkarmadan telafi edeceklerdir.

Charlie elinde benim için bir şarap kadehi ve kendisi için de biraz portakal suyuyla oturma odasına dönüyor. Faith'in ona bir yudum şampanya isteyip istemediğini soracağını ve Charlie'nin odadaki en mantıklı kadın olduğu için reddedeceğini biliyorum ve sonra Faith'e öğlen vakti on dört yaşındaki çocuğuma içki teklif etmeyi bırakmasını söyleyeceğim ve o da mantıksızca aşırı korumacı davranıyormuşum gibi kaşlarını çatacak. Kadehimi herkesten önce kaldırarak bu kaçınılmaz senaryoyu vücudumla savuşturmaya çalışıyorum.

"Bunu düzenlediğiniz için teşekkür ederim ama-

"Ne yapıyorsun? Faith araya girer. "Daha sana kadeh kaldırmadık. Bu işi bitirmeye çalışmayı bırak. Charlotte, tatlım, istersen portakal suyunun yanında biraz şampanya içebilirsin?

"Ben iyiyim, Faith Teyze.

Faith bana sırtıırken dilimi ısırıyorum. Oyun oynamıyorum.

"Kız kardeşim Eleanora'ya!" diye başlıyor. "Önümüzdeki kırk yıl neşe, kahkaha ve kocaman yakışıklı bir adamla dolu olsun-"

"İNANÇ!

"-Cüzdan! Cüzdan diyecektim!" Ama yüzü aksini söylüyor.

Charlotte boşa güler gibi gülmeye başlar, hemen ardından Victoria gelir. Tanrım, kız kardeşim bazen çok münasebetsiz oluyor.

Kollarını bana doladı. "Seni seviyorum, kardeşim. Doğum günün kutlu olsun."

Charlie ve Victoria bunu sıkı bir grup kucaklaşmasına dönüştürürken, doğum günü kutlamama kararlılığım kırılmaya başlıyor. Belki ben kutlayacak kadar özel hissetmiyorum ama ailem hissediyor. Fiziksel olarak ezilmiş ama son derece şanslı hissediyorum.

Charlie önce onu tutmayı bırakıyor ve yiyeceklere doğru yöneliyor. Ben de ona katılıyorum ve inanılmaz kokan mini samosalara atlıyorum. Charlotte kendi elleriyle yapmaktan sorumlu olduğu yiyecekleri işaret ederken, Faith de Waitrose'dan satın almaktan sorumlu olduğu yiyecekleri işaret ediyor. Victoria iğrenç doğum günü müziğini değiştirip hepsinin ortaklaşa hazırladığı ve onlara beni hatırlatan şarkılardan oluşan bir çalma listesi oluşturuyor.

"Akıntıdaki Adalar" mı? Bunu kim seçti?"

Zaten dans etmekte olan Faith elini kaldırır.

"Bu sana beni nasıl hatırlatıyor?"

"Gleneagles'daki kaplıcaya gittiğimiz zaman. Hatırlamıyor musun? Şu anda parmak sandviç tabağını karıştırmakta olan Charlotte'a dönüyor. "Annen o sırada sana hamileydi ve on yedinci yaş günüm için bana spa kuponları almıştı, ben de onu ve *çaresizce pediküre ihtiyaç duyan* ayaklarını yanımda sürükledim.

O günü hatırladıkça gülümsüyorum; sanki yüz yıl önceymiş gibi geliyor.

"Çok eğlendik," diye devam ediyor Faith. "Seninle tanıştığı için çok heyecanlıydı, sen haftalardır onun canına okumuş olsan bile. Her neyse, eve dönerken annenin araba kullanırken bu şarkıyı söylemesini izlediğimi ve onun tanıdığım en iyi insan olduğunu ve senin ne kadar şanslı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yani beni o büyüttü sayılır ama sen ona anne deme onuruna sahip olacaktın.

Gözlerimiz kilitlendi ve kalbim neredeyse parçalanacaktı. Çok güzel, yarı İsveçli bir iç mimar olan annemiz Natasha, Faith on altı yaşındayken ülkeyi terk etti ama aslında o zamandan çok daha önce ortalıkta yoktu. Faith doğduğunda sekiz yaşındaydım, babam öldüğünde on yaşındaydım ve annemin bunları tek başına yapmaya niyeti olmadığını nihayet anladığımda on iki yaşındaydım. Bize bakmak yerine, odak noktası kendisine bakacak birini bulmaya kaymıştı. Her biri bir öncekinden biraz daha zengin olan yeni 'amcaların' sayısını unuttum, ta ki 'Dubai Darren' ortaya çıkana ve annem yaşlı, kilolu, egoist milyonerini parlak zırhlar içinde bulana kadar. Ben kız kardeşime annelik yaparken o da anneme kur yaptı.

"Bunu kim söylüyor ki? Charlotte soruyor, sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Bu çok... eski.

"Dolly Parton ve Kenny Rogers," diye cevap veriyorum, "ve aradığınız kelime *zamansız*. Bu şarkı Calvin Harris ya da DJ Shithead'den ya da kulaklıklarınızdan sürekli çalan başka birinden çok sonra bile var olmaya devam edecek.

"Bir DJ Shithead olmalı," diye katılıyor Charlie, "ama ben Twenty- One Pilots dinliyorum. Yine de iyi denemeydi.

Eskiden grupları bilirdim, kendi kendime düşünürdüm. Şimdi muhtemelen ilk 40'taki bir şarkıyı bile tanıyamıyorum. Hâlâ ilk 40 var mı ki?

Parça değişiyor ve Victoria'nın Charlie'yi Faith'in hâlâ dans ettiği pistin ortasına doğru çekişini izliyorum. Kelly Clarkson'ın "Since U Been Gone" şarkısının açılışını duyuyorum.

"Peki ya bu? Ben soruyorum. "Bunu kim seçti?

"Ben çocukken hep bunu çaldın," diye yanıtlıyor Charlie, Faith tarafından döndürülürken. "Yıllardır çalmıyorsun ama, güzel şarkıdır!

"Harika bir şarkı," diyorum başımı sallayarak. Charlie'nin babası Stuart'tan ayrıldıktan sonra bunu çok çalmıştım. Umursamayı bıraktığımda çalmayı da bıraktım. Sanırım birini gerçekten unuttuğunuzu anlamanın yolu, aşk şarkılarının artık onunla ilgili olmamasıdır. Ellerimdeki yemek kırıntılarını fırçalıyorum ve dansa katılıyorum, balonları tekmeliyorum. Bunların hiçbirini istemememe rağmen, gerçekten harika vakit geçiriyorum.

Birkaç şarkı sonra hepimiz kanepeye çöküyoruz ve komşularımıza katlanmak zorunda kaldıkları tavan gümbürtüsünden biraz nefes aldırıyoruz.

"Hediyeleri almayacak mıyız? Victoria soruyor. Charlie'ye bir balon fırlatır, o da balonu savurarak uzaklaştırır.

"Ama daha yemeğimizi bitirmedik. Faith, Victoria'ya anında şüphe uyandıran bir bakış fırlatarak cevap verir. Ayağa kalkar ve masadan büyük bir tepsi alır. "Sandviçler! Lütfen, ye. Waitrose'da çok güzel füme-"

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Neden tuhaf sandviççi kadın gibi davranıyorsun?

Faith Victoria'ya bakar ve sonra ikisi de sandviçi kaparken duran ve gülümseyen Charlie'ye bakar. Bu her neyse, o da işin içinde. O çatlayana kadar gözlerimi kısıyorum.

"Faith Teyze'nin fikriydi!"

"Neydi?

Victoria hediye poşetini kanepenin kenarından kaldırıp sehpanın üzerine koyar. Bana ne almışlar böyle? Şişme bir erkek arkadaş mı?

"Önce bu mu?" diyor ve bana kahverengi kâğıda sarılı küçük bir kutu uzatıyor. Ayak pompası gerektiren herhangi bir şeyi içermek için çok küçük. Tanrı'ya şükür.

Anneme, sevgiler Charlie x

"Bana bir şey almana gerek yoktu tatlım," diyorum kağıdı dikkatlice kaldırarak. Bu ifade doğru. Charlie'den tek istediğim günlük bir kucaklaşma ama diğer ikisi bana shot bardağından içebileceğim bir şey almış olsalar iyi olur. İçinde Body Shop'un badem sütlü banyo malzemelerinden oluşan bir seyahat seti var. Eğer oturma odasından banyoya yürümek seyahat etmek sayılıyorsa, ben buna varım. "Bayıldım! "Bayıldım! "Ne kadar düşüncelisin.

Sonra, biraz daha büyük bir paket bana uzatıldı. Yumuşacık ve belli ki içinde giysiler var - umarım birkaç hafta önce Victoria'ya gösterdiğim ASOS'tan kırmızı, kabarık süveterdir. Ama değil.

"Oh. Pijamalar! Onları önümde tutarak dikkat çekiyorum. Bu yüzden pazen pijamaları düşünmüştü. Ama bunlar yumuşak pembe saten, firfırlı bir şort ve ona uygun bir kaşkorse. Kasım ayındayız. Bunlar pijama içinde nasıl görüldüğünü önemseyen, çok daha sıcak bir kadının pijamaları. Pazen günlerim yıllar önce kafa karışıklığını gidermiş olmalıydı.

Victoria, "Yatarken giydiğin o eski eşofman altı pantolonlarına göre değişiklik olur," diyor. "Onları görmüştüm. O şeylerin çöpe atılması gerekiyor.

"Çok güzeller! Cevap veriyorum ve samimiyetsiz davranmıyorum ama sadece yalnız uyumak için süslü görünmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ben rahatlık istiyorum, kamış değil.

Sonunda Faith bana A4 boyutunda, resmi görünümlü bir zarf uzattı. Hiç doğum gününe uygun görünmüyor ve içinde kesinlikle bir şişe tekila yok.

"Bana hizmet mi ediliyor? Şüpheli gözlerle bakarak soruyorum. "Lütfen doğum günüm için bana dava açmayın.

'Sadece aç,' diye ısrar ediyor. "Öyle bir şey değil.

'... TAMAM.

"Ve sakın ," diye araya Victoria. "Unutma, seni seviyoruz. "Tanrım, bu da ne?

Faith, "Tam da ihtiyacın olan şey bu," diyor.

Parmağım kıvrımın altından kayıyor ve duruyor. Bilmek istediğimi sanmıyorum.

Beni evlatlık mı verecekler?

"Aç şunu anne! Ben derin bir nefes alıp zarfı açarken Charlotte beklentiyle sandalyesinde zıplıyor.

Holistically Yours sunar

ROMAN YENİDEN

(30(Kasım)Cuma - 7(Aralık) Cuma)

En kırık kalplerin bile iyileşebileceği yer.

Sevgili Eleanora Brown,

Altı günlük özel romantizm bootcamp inzivamız için seyahat ve konaklama bilgilerinizi lütfen ekte bulabilirsiniz.

Eski halinizle tanışmak için sabırsızlanıyoruz.

Önümde ne olduğundan tam olarak emin olamadığım için kapak sayfasını iki kez okudum.

Altı günlük bootcamp
inzivası. Eğitim kampı mı?

Koltuğunun kenarında, yumruklarını sıkmış, neredeyse altına işeyerek tepkimi bekleyen Faith'e bakıyorum.

"Nedir bu? Acemi birliği mi? Ordudaki gibi mi? Anlamadım?" "Tuvaletten arayıp sana şu adamdan bahsettiğimi hatırlıyor musun? benim lansmanda mıydı?"

"Belli belirsiz..."

"Lansman bu şirket içindi. Amerika'da çok büyükler. Herkes şu farkındalık işlerine meraklı. Bilirsiniz, mevcut olmak, duygularınıza dikkat etmek. Temelde aşk ve ilişkiler hakkında farklı düşünmek için beyninizi yeniden düzenliyorlar. Sizin gibi tüm bu ilişkilerden bıkmış insanlar için.

'Sanırım gerçekçi demek istiyorsun... ne yani, bir hafta boyunca beynini yıkıyorlar ve sonra sana özel bir içki mi veriyorlar? Bana kimi ayarlamaya çalışıyorsun? Charles Manson mı?'

Gülüyor. 'Hayır, öyle bir şey değil! Atölye çalışmaları, meditasyon ve rol oyunları içeren bir konferans gibi -'

"Ve hayır, teşekkür ederim.

"Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum," diyor Victoria. "Çok dar görüşlü.

"Ben ! Cevap veriyorum. Ben *yeni çağla* uzaktan yakından alakam yok.

Ayrıca, bu bir sonraki

hafta. Yürütmem gereken bir işim ve bakmam gereken bir çocuğum var!

"Her şey ayarlandı," diye yanıtlıyor Victoria. "Tracey senin vardiyalarını karşılıyor ve Charlie de sevgili teyzesi Faith'le kalıyor.

Faith kim olduğunu unutmuşum gibi bana el sallıyor.

"Anne, bence kulağa çok hoş geliyor! Charlie ısrar ediyor. 'Küçük bir tatil gibi olacak. Yeni banyo malzemelerini alabilirsin!

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Yeni pijamalar, seyahat şampuanları, hepsi bu planın bir parçası. Tanrım, kızım bile beni tarikat kampına göndermek istiyor. Zarftan diğer bilgileri çıkarıyorum ama fazla bir şey yok: Cairn Castle Lodges adında bir yerin seyahat ve iletişim bilgilerini içeren ayrı bir sayfa ve organizatörlerin e-posta adresi. 'Bilgilerin geri kalanı nerede? Tanrım, tarlanın ortasında bir kibbutz mu? Bir banyoyu paylaşmak zorunda kalacak mıyım? Banyo var mı ki?"

'Yirmi birinci yüzyılda olduğumuza göre öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu kadar dramatik olmayı bırak.'

'Bakın, belki de bu hippie zırvaları buna inanan insanlar için işe yarıyordur. Kendimi tanımak için bir orman açıklığında bağdaş kurup oturup "ohmmmm" sesleri çıkarmama gerek yok.

"Bundan çok daha ileri düzeyde," diye ısrar ediyor Faith. "Eğitim kampı için beş bin dolar alıyorlar.

'Beş bin pound mu? Sen ciddi misin?"

'Evet, yani orada olacak olanlar pek de karavan sevdalısı ağaç kucaklayıcıları değil.

Görünüşe göre Lady Gaga New York'ta bir tanesine katılmış.

'Gaga'ya olan sevgimi bana karşı kullanmaya çalışma, dürüst olmak gerekirse beş bin dolar için Lady Gaga'nın da fiyata dahil olmasını beklerdim. Bunu nasıl karşılayabildin?"

"Ben yapmadım. Faith sırtıyor. 'İşinde çok iyiysen bedavaya neler ayarlayabildiğin inanılmaz. Ama her şey ayarlandı ve hayır diyemezsin çünkü eşit sayıya ihtiyaçları var. Onlara orada olacağına söz verdim.

Yardım için Victoria'ya baktım ama nafiye. Kararlarını vermişler. Zarfın içindekilere tekrar bakıyorum.

"Bir şartla giderim," dedim. 'Ve sen de kabul etmek zorundasın, aksi takdirde onları hemen arar ve iptal ederim.

Hep birlikte başlarını sallarlar.

'Bu eğitim kampına gideceğim, ilahileri söyleyeceğim ve Kool-Aid'i içeceğim ve döndüğümde bunların hepsini bırakacaksınız.

"Neyin hepsi?"

"Biriyle birlikte olmadığım için mutlu olmadığımı düşünüyorsun. Bunu duymaktan bıktım! Ve Charlie: Anlaşmanın sana düşen kısmı, babana nerede olduğumu söyleyemeyeceğin. Profesyonel flört yardımı almak zorunda kalacak kadar işlevsiz olduğumu düşünmesine katlanamam. "Bir iş konferansındayım, tek bildiğin bu.

"Babamın ne düşündüğünü umursamamalısın," diye yanıtıyor Charlotte. "Ama yine de ona söylemezdim.

"Anlaştık mı?" diye sordum.

"Anlaştık" diye cevap veriyorlar,
hep bir ağızdan.

"Muhteşem," diye yanıtıyor Faith. "Şimdi, kim pavlova ister?"

Kırk yerine bir tane büyük, ışıltılı mumu olan pastayı getirdiğinde ve 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemeye başladıklarında midem düğümleniyor. Elimde tutmak için çok çalıştığım kontrolün benden koparıldığını hissediyorum. Gelecek haftanın ne getireceğini bilememe düşüncesi dehşet verici. Bir grup yabancıyla göbek atıp kendimi unutmak istemiyorum.

"Mutlu yıllar anne," diyor Charlie ve bana sıkıca sarılıyor. "Seni seviyorum. Ama en önemlisi Charlie'yi bir hafta boyunca bırakmak istemiyorum. Evet,

On dört yaşında ve evet, iyi olacak... ama endişelendiğim o değil. Benim için endişeleniyorum. Onsuz kim olduğumdan tam olarak emin değilim.

BÖLÜM 8

Plan yapmak ve toparlanmak için sadece birkaç günüm varken, aniden seyahatimin sabahı geldiğinde kendimi biraz şokta hissediyorum. Kendimi buna hiç hazır hissetmiyorum.

Charlie gözlerini devirerek, "Ağlama anne," diye yalvarıyor. "Sadece birkaç günlüğüne!"

Gözlüklerimi kaldırıyorum ve yüzümü ona dönmeden önce gözlerimi hafifçe siliyorum. Bana sırtıyor, ağzı metalle dolu bir şekilde parlıyor. "Faith Teyze'yle bir haftalığına Londra'ya gittiğinde bu kadar duygulanmamıştın.

"Yaptım, biliyorsun," diye itiraf ediyorum, burnumu çekerek. 'Ama arabayla uzaklaşana kadar bekledim... Diş tellerinin lastiklerini paketlemeyi unutmadın değil mi? Lütfen onları kırma- Charlie, neyle uğraşıyorsun?"

"Bu aptal şey!" diye yanıtıyor, okul çantasındaki anahtarlığı göstererek. "Bu tür anahtarlıklardan nefret ediyorum; yuvarlak kısmını açamıyorum.

Charlotte'un anahtarlık sevgisi, attığı her adımda bir gardiyan gibi şingirdamasından belli oluyor. Yüzlerce olmalı. Eğilip minik metal halkaları ayırmasına yardım ederken, çantanın iç kısmındaki isim etiketini fark ediyorum.

Charlotte Jamieson. Broughton Gramer Okulu.

Tek çocuğumla aynı soyadına sahip olmadığım için kendimi hep biraz tuhaf hissederim. Bayan Jamieson olduğumu varsayan öğretmenleri ve doktorları sürekli düzeltmek zorunda kalmak, hayatımın bir noktasında benim öyle olduğumu varsaydığımı bana hatırlatmaktan asla geri kalmıyor. Yine de aynı ağza, aynı burna ve hatta

aynı eller. O inkar edilemez bir şekilde benim ve ayrıca Jamieson, *Brown*'dan daha iyi. Charlie Brown mı? Hiçbir çocuğun hazır bir çizgi film karakteri olmasına gerek yok. Dışarı çıktığımızda, sabah esintisi gözlerimden meydan okurcasına kaçan birkaç damla yaşı çabucak kurutuyor. Bu kadar muhtaç olmak istemiyorum. 'Hava soğuk, tatlım. Kapüşonlunu aldın mı? Sadece üstünü giysen olur mu?

bir ceket?'

Charlie başını sallar. 'İyi olacağım anne, endişelenmeyi bırak. İyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum!

Gülüyorum. 'Bütün anneler böyledir, Charlie. Altı dakikadan uzun süre kucaklaşma mesafesinde olmadagınız.

'Bu utanç verici. On dört yaşındayım.'

'Kucaklaşmak için asla çok yaşlı değilsin. Bunun kanun olduğuna eminim.'

Charlie sırtıyor. 'Tamam, bir kucaklaşma şimdi, bir de okula gittiğimde.

Anlaştık mı?'

"Anlaştık.

Ona sıkıca sarılıyorum ve bir ağaçkakan gibi soğuk yanağını tekrar tekrar öpüyorum. *Kendine gel, Nora. Onu haftaya göreceksin. Bu sadece bir eğitim kampı, kanlı bir savaş değil.*

"Gitmem gerek anne," diyor Charlie, beni dikkatlice soymaya çalışarak. 'Geç kalmak istemiyorum. Matematik öğretmenimiz kayıt aldıktan sonra gelen olursa sinirleniyor.

', biliyorum. Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum,' diye cevap veriyorum. "Geç kalmayacaksın.

Charlie muhtemelen okula yürüyerek daha çabuk giderdi, trafiğe bakılırsa, ama onu ben götürmek istiyorum. Bu aptal eğitim kampına gitmeden önce her saniyemi onunla geçirmek istiyorum.

On dakika sonra, ilk zil çalarken arabamla okulun otoparkına giriyorum. Durmadan çocuklarını sevgiyle soğuğa bırakan aynı derecede yorgun ebeveynlerle dolu. Charlie emniyet kemerini açıyor ve sırt çantasını kapıyor.

"İyi eğlenceler!" diyor. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, biliyorsun.

"Ne zamandan beri anne oldun?" diye soruyorum, ikimiz de arabadan inip kapılara doğru yürürken. "Bunu sana söylemem gerekiyordu.

Bana doğru eğildi ve ben de sözümü tuttum. Saygın bir sarılma, bir yanaktan öpücük ve okul binasına doğru koşarken büyük bir neşe dolu 'Seni seviyorum, Faith Teyzenle harika zaman geçir' konuşması. Derin bir nefes alıyorum. O iyi olacak. Faith onu şımartacak, Tracey Victoria'nın

kafeyi yakmayacak ve bu haftadan sonra nihayet sürekli dırdırdan ve çöpçatanlıktan kurtulacağım. Her şey yoluna girecek.

Önümdeki günü planlamaya çalışarak arabama doğru yürüyorum; Faith dün gece Charlie'nin bavulunu aldı, yani tek yapmam gereken ortalığı toplamak ve sonra birkaç saat içinde Loch Cairn'in eteklerindeki bir kulübeye gideceğim. Emniyet kemerimi takarken, *belki de birkaç gün sorumluluk almamak bana iyi gelir* diye düşünüyorum. İş yok, yol çalışması yok, sadece ben ve ellerinde çok fazla para ve zaman olduğu belli olan elli yabancı. Motoru çalıştırıyorum ve radyoyu açıyorum. *Bir hafta*, diyorum kendime. *Bir hafta sonra Edinburgh'a ve Charlie'nin yanına döneceğim.*

Eve vardığımda saat sabahın 9.20'siydi ve hâlâ benmerkezci, vicdansız saçmalıklarla dolu en pahalı haftaya başlamak üzere olduğum hissinden kurtulmaya çalışıyordum.

En kırık kalplerin bile iyileşebileceği yer.

Yaltaklanıyorum. Hallmark filmlerinden bir slogan gibi. Benim hayatım bir romantik komedi değil ve mükemmel işleyen kalbimin onarıma ihtiyacı yok. Şimdiden orada olacağını hayal ettiğim insanları yargılıyorum: zengin dullar, sosyal açıdan garip hipsterlar, yoga sıkıcıları... Ah, bahse girerim durmadan meyve suyu ve kahve lavmanı hakkında konuşan bir grup insan vardır.

Ayak sürüyerek yatak odama giriyorum ve yatağımın üzerinde duran, dün gece alelacele hazırladığım kıyafetlerle dolu bavula bakıyorum. Rahat pantolonlar, tişörtler, iç çamaşırları, siyah süet topuklu ayakkabılar... *Gerçekten mi, Nora?* İnternette gördüğüm kadarıyla, kulübeler küçük bir gölün kenarında, ağaçlarla ve arabamın bile zorlanacağı bozuk çakıllı yollarla çevrili, topuklu ayakkabılarımı boş verin. Sağlam, her türlü hava koşuluna uygun botlarım daha uygun olmaz mı? *Muhtemelen bizi yalınayak dolaştıracaklar*, diye düşünüyorum ve topuklularımı isteksizce dolaba geri atıyorum - *yalınayak ve beyni yıkanmış.*

Yatağıma yığılıyorum ve kıyafet kuralları ya da romantik ayakkabılar hakkında bir şey söyleyip söylemediklerini görmek için verdikleri çok sınırlı bilgi formunu alıyorum ama tabii ki hiçbir şey yok. Bununla birlikte, *sıkı çalışmanızı ve başarınızı kutlamak için* son akşam ana evde bir bootcamp sonu suaresinden bahsediyor. Gülüyorum. *Tebrikler! Artık beş bin pound daha fakirsin ve hala bekarsın. Bir vol-au-vent al.* Yine de en azından topuklu ayakkabılarım oyuna geri döndü. Onları gardırobumdan çıkarıyorum, güvenilir küçük siyah ayakkabılarımla birlikte.

Charlie'nin altı yaşından beri gün yüzü görmeyen elbisesi ve Faith'in beni meslektaşıyla tanıştırma umuduyla sıkıcı bir endüstri ödül töreninde ona eşlik etmeye zorlaması. Meslektaşı Rav adında bir adamdı ve ben konuşurken sürekli 'evet' kelimesini tekrarlıyordu. Beni dinlemiyordu bile; herhangi bir şey söylüyor olabilirdim.

"Broughton'da yaşıyorum."

"Evet."

"Ve kızım-" "Evet, evet."

'...seçilmiş yıkıcıdır. Ölmeye hazır olun.' "Evet, evet, evet."

Tuvalet masamın üzerinde, hâlâ kullanılmamış ve etiketleri üzerinde olan doğum günü hediyelerimi görüyorum. Onları çantama atıyorum, kabinde fotoğraflarını çekersem Faith'in hafta boyunca onları bana kargoyla göndermeyeceğini ve gezegenin geri kalanı gibi eski bir tişörtle uyumak gibi korkunç bir hata yapmış olabileceğimi düşünüyorum. Banyo rafımdakileri plastik bir torbaya dolduruyorum, çantamın fermuarını kapatıyorum ve yirmi dakika boyunca kanepede oturup kendime moral konuşması yapıyorum.

Jakuzisi var, Nora. Jakuzileri seversin!

Mutlaka birlikte takılabileceğiniz normal bir insan vardır. Belki de başka birinin saldırgan bir aile üyesi ve çantasında sakladığı bir çift pembe pijaması vardır.

Tanrı aşkına Nora, bu bedava bir seyahat ve bir hafta boyunca kimseye kahve servisi yapmak zorunda değilsin. Rahatlık alanının dışında olabilirsiniz ama ne olmuş yani? Aldırma.

Saat 10.45'te arabam, müzik setinden Stevie Nicks bangır bangır çalarken A9'a girdi ve kendime söz veriyorum, eğer biri beni 'denetlemeye' ya da bağırsaklarımı temizlemeye kalkarsa, gidiyorum.

BÖLÜM 9

Dört saat sonra, cılız gri Peugeot'm ağaçlarla çevrili enfes bir araba yolunda ilerliyor ve olağanüstü heybetli Cairn Kalesi'ni bir an için görebiliyorum. Burası kesinlikle en az bir hayalet ve muhtemelen bana eski metresinin kıyafetlerini giydirecek dengesiz bir kahyaya ev sahipliği yapan gri tuğlalı devasa bir Baronluk malikanesi. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve ön camdan ilerideki eve bakarken terlemeye başlıyorum. Ne halt ediyorum ben? Kırk yaşındayım ve bir haftayı, bazı yeni çağ onlara aşka layık olduklarını söylemesi için beş bin dolar ödeyen bir grup bekârla geçirmek üzereyim. Değerli olduğumu biliyorum, sadece bu saçmalıklara bulaşmamayı tercih ediyorum. Eğer biriyle çıkmak isteseydim, çıkardım! Eğer gerçekten aşık olmak ve kalbimin tekrar kırılmasını isteseydim, bunu normalden biraz daha yavaş nefes alıp verme konusunda sözde diploması olan bir 'yaşam koçunun' yardımı olmadan mükemmel bir şekilde organize edebilirdim.

Evin solunda bir yol var, bu yüzden resepsiyon ve Cairn Castle Lodges tabelalarını takip ediyorum. Her ne kadar bu saçma düzene karşı olsam da, özel jakuzili bir kulübeye sahip olma fikri çok cazip, ayrıca çamaşır yıkamak, ütü yapmak, yemek pişirmek veya benden başka kimseden sorumlu olmak zorunda olmamak da öyle. İş yok. Okula gitmek yok. Sıkıcı rutin yok. Çocuk yok. Düşüncelerim midemde bir düğüm oluşturan bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Charlie bir angarya değil. Bir rutinin olmasının sebebi o ve bunu dünyalara değişmem. Gitmeme sevindiğini biliyorum ama bunun nedeni benim onu özlediğimin yarısı kadar bile beni özlemeyecek olması.

Bu fikri herkesin aklına soktuğu için Victoria'yı lanetliyorum. Elebaşı o. Müdahaleci o. Müdahale planlayıcısı o.

Bu yılki Noel hediyesi şaşırtıcı derecede berbat. Aslında herkes iptal edildi, Charlie hariç. O sadece cezalı.

Arabayı otoparka çekip motoru kapatıyorum, aynada kendime bakmadan önce nemli pençelerimi kot pantolonuma sürüyorum ve hemen ardından kararımın pişman oluyorum. Bu sabahki makyajım buharlaşmış ve saçlarım korkunç bir sır saklıymış gibi görünüyor. Neyse ki yarın seilmeyenlerin arasına karışmak zorunda kalmadan önce gecenin geri kalanını kendime ayırabileceğim.

Otoparkın yanında, gölün kıyısına yakın bir yerde, sağa doğru inen küçük bir toprak yol ile şirin, sade görünümlü bir resepsiyon ve dükkan bulunmaktadır. Ahşap kulübeler her yere serpiştirilmiş, hepsi de hem göle hem de onu çevreleyen etkileyici dağlara bakıyor. Rezervasyon yaptırmak için resepsiyona doğru yürüyorum, hala önümüzdeki haftayla çelişkili hissediyorum ama hayran olacağım manzarayı gördüğüm için biraz daha iyiyim. Komşumun her zamanki tekerlekli çöp kutularına ve dağınık sigara uçlarına bakmak zorunda kalmaktan kesinlikle daha iyi.

Resepsiyon, ekmek ve süt gibi temel ihtiyaçlardan abur cubur, sağlıklı yiyecekler, şarap, yerel el yapımı hediyeler (ek ücret karşılığında mevcuttur) ve odun brülörleri için büyük bir kuru kütük yığınının kadar her şeyle dolu, tamamen dolu ve tamamen ücretsiz bir mağazanın arkasındadır.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor bankonun arkasındaki genç kadın. Başımı sallıyorum ve rezervasyon bilgilerimi bulmak için çantama uzanıyorum. Koyu yeşil bir bodywarmer ve binici çizimleri giyiyor, saçlarını yüksek, dağınık bir topuzla bağlamış.

"Rezervasyonum var," diyorum çantamı karıştırarak. 'Nora... Eleanora Brown... Buralarda bir yerde...' Çok geçmeden kollarım dirseğime kadar büyük hafta sonu çantanın astarına gömüldü ve onu çeşitli yönlerde doğru devirdi. Yüzüm kıpkırmızı ve telaşlı, parmaklarım sonunda davetiyeyi kavlıyor ve büyük delikten dışarı fırlatıyor.

"Buldum! Haykırıyorum. "Bunun için üzgünüm.

"Sorun değil," diye cevap veriyor, az önce tilki pisliğine basmış bir kadın gibi. "Bir dakika lütfen.

Bilgilerimi bilgisayara girerken onu izliyorum. Yaka kartında Persephone yazıyor, çünkü tabii ki öyle. Özel okulu küçümsüyor. O bir atı olan ve adres defterinde en az iki yatırım fonu yöneticisinin telefon numarası olan biri, ben ise bir zamanlar muhabbet kuşu olan ve bir çitin içinde uyuyan biri gibi görünmeliyim.

"Ah evet, romantizm eğitim kampı için buradasınız," diye onaylıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle. "Hoş geldin paketinizi postayla aldınız mı?"

"Evet," diye mırıldandım utangaçça. "Ben .

On üç numaralı kulübedesiniz. Yolu sağa doğru takip edin ve park yeriniz numaralandırılmıştır. Wi-Fi kodları, odun sobası ve jakuzi talimatlarının hepsi kabininizde, ancak herhangi bir sorun yaşarsanız biz buradayız. İşte site haritanız, acil durum numaranız ve bir haftalık gezi programınız. İyi tatiller.'

Lanet olsun, sesi buz gibi. Bana bir zarf ve üzerinde büyük boy ahşap bir anahtarlık olan bir anahtar uzatıyor ve ayrılırken yüzündeki gülümsemenin mutlak bir acıma ifadesi olduğundan eminim. Arkadaşlarımın (ve kızımın) beni bu eğitim kampına gelmeye zorladığını ve bir erkeği elde edemeyen yalnız, tozlu bir çaresiz olmadığımı açıklamak istiyorum ama şu anki görünüşümü göz önünde bulundurarak, bana bakmayı bırakması için defolup gitmeye karar veriyorum.

Elimde anahtar, arabama doğru koşuyorum ve kırmızı bir spor arabanın yanıma yanaştığını görüyorum, lastikleri çakılların üzerinde gürültüyle çıkartıyor. Dünyadaki herkes benden daha mı etkileyici? Şoförün arabadan atlayıp koşarak resepsiyona girişini izliyorum. Uzun boylu, iyi giyimli, otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı ve Persephone'nin onunla sohbet ederken başını iki yana eğdiğini görüyorum. Benimle aynı sebeplerden dolayı burada olmasına imkân yok. Belli ki başka bir etkinlik için burada. Belki de 'Cehennem Kadar Yakışıklı' konferansı vardır? Belki de buranın sahibidir? Ama onun bir anahtar alıp Porsche'sine geri döndüğünü görüyorum, ben de koltuğumun altında bir şey arıyormuş gibi yapıyorum ki yanlışlıkla Loch'un Yaşlı Cadı'sını görmek zorunda kalmasın.

On üç numaralı kulübeyi kolayca buluyorum, komşu kulübelerdeki park yerlerinin pahalı arabalarla dolu olduğunu fark ediyorum, altı numarada kalan Porsche da dahil. Normal şartlarda bunu karşılayabilmemin mümkün olmadığı düşünüldüğünde, en boktan arabaya sahip olmam mantıklı olacaktır. koşullar,

ama o değil dur Ben hissetmek gibi ve Yatılı okul romanındaki zavallı burslu çocuk. Victoria'yı aramak istiyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlar ve bana umursamamanın hayatın en büyük biri olduğunu

hatırlatırdı. Benim aksime, Victoria yirmi bir yaşında bu konuda ustalaştı,

düzenli olarak işten çıkarmaherhangi bir şey o değil

ayrıldığı zamanki gibi: 'Yani, o harika bir , ama o şeyler seksen yıl yaşıyor.

Ben sadece

Geleceğimde bunu göremiyorum.'

Kamarama girdikten sonra kapıyı kilitliyorum ve yeni konaklama yerimi incelemeye başlıyorum. Çok memnun oldum. Aynen web sitesindeki gibi görünüyor. Bu

Küçük ama mükemmel bir şekilde oluşturulmuş: açık plan mutfak ve oturma odası, en-suite banyolu küçük çift kişilik yatak odası ve baştan aşağı yerden ısıtma. Oturma odasındaki çift veranda kapısı, kayalığa bakan, barbekü alanı ve sekiz kişilik büyük bir jakuzili havuza sahip güverteye açılıyor. Bu güzel kulübe burada kalışımı katlanılabilir hale getirebilir.

Çantamı yatağımın yanına yerleştiriyorum ve ceketimi gardıroba asıyorum çünkü evde olmadığım zamanlarda *düzenli* bir Nora'yım. Her şeyi ortalıkta bırakmayan, perilerin daha sonraki bir tarihte alacağını uman Nora. *Akşam yemeğinden önce içmeye başlayan* Nora bile olabilirim, kim bilir.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı ama ben yine de manzarayı seyretmek için güverteye çıkıyorum. Site haritası toplam elli kabin olduğunu gösteriyor, bu da sanırım kırk misafir artı personelin yarın sabah ilk iş olarak birbirlerine şaşkın şaşkın bakacakları anlamına geliyor. Birkaç kabinden jakuzi ışıklarının parıltısını görebiliyorum ve uzaktan bir kadının gülüşünü duyabiliyorum. Göl çok durgun, neredeyse ürkütücü, telefon sinyali oldukça kötü olan göl kenarındaki ücra bir kulübede yalnız bir kadın olduğumun tamamen farkında sağlıyor. Üzerinde FINAL GIRL yazan bir tişört giyiyor da olabildim.

Biraz tedirgin bir şekilde içeri giriyorum, veranda kapılarını kilitliyorum ve Wi-Fi'ye bağlanıyorum. Eğer burada öldürüleceksem, Faith'in Charlie'nin yarınki ortodontist randevusunu hatırladığından emin olana kadar bekleyebilirler. Cevap vermeden önce telefonu iki kez çaldı.

"Hey! Orada mısın?"

Bej rengi kanepeye uzandım ve botlarımı çıkardım. 'Daha yeni geldim. Muhteşem,' diye cevap veriyorum, çoraplarımın arasından sıcak zemini hissederek. 'Ürkütücü derecede sessiz. Kristal Göl Kampı gibi ama erişilebilir yolları ve interneti var.

Ağzını kapatıp ofisin karşısındaki birine bağırmadan önce kıs kıs güldüğünü duyuyorum. "Üzgünüm, bugün burası çok karışık.

"İzin aldığımı sanıyordum." Neredeyse bağıracaktım. "Peki ya Charlie?"

"Sakin ol Eleanora," diye tersliyor. 'Yarım saat içinde onu alacağım. Bir işi halletmek için ofise uğradım. Ve hayır, siz söylemeden önce söyleyeyim, yarın ortodontiste gideceğini unutmadım.

"Yaptığını düşünmemiştim! Tamamen öyle olduğunu düşünerek cevap verdim. 'Sadece kontrol ediyordum. Charlie'ye beni sonra aramasını söyler misin?"

Kabul ediyor ve telefonu kapatıyor, beni sadece sıcak ayaklarımla baş başa bırakıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum, acınacak haldeyim.

Arka planda gürültü olsun diye televizyonu açıyorum ve beni nelerin beklediğini merak ederek seyahat programını zarftan .

Brad ile Meditasyon, Sağlıklı Flört Atölyesi, Grup Şifası, Tezahür ve Görselleştirme, Göz Enerjisi Transferi, Aşk Yeniden Tanımlamak, Olumlama Atölyesi

Liste uzayıp gidiyor. Kendimi neyin içine soktum ben? Brad de kim? Göz Enerjisi tam olarak nedir? Tanrım, kendimi biraz hasta hissediyorum. Yoğun görünüyor - her gün sabah 9'dan akşam 5'e kadar, birkaç mola ve bire bir destek için bir mentor bile var. Neden bireysel desteğe ihtiyacım olsun ki? Bana ne yapacaklar? Bunu öğrenmem uzun sürmeyecek çünkü 'Yeni Sana Hoş Geldin' adlı ilk ders yarın sabah 9'da ana binada. Umarım yeni ben daha küçük bir kıça sahip olurum.

BÖLÜM 10

BOOTCAMP: GÜN 1

Alarmım sabah 7.30'da çalıyor.

Yatak odasının panjurlarında küçük bir aralık var ama dışarısı hâlâ karanlık, sabah sessizliği sadece kuşların kıpırtıları ve her kabinin kapısının önüne kontinental içeriğini bırakan bir kahvaltı minibüsüyle bölünüyor.

Alarmımı kapatıyorum, Charlie'ye günaydın mesajı atıyorum ve bu çok pahalı, çok rahat yataktan ayrılmak istemediğim için yorganı arkaya atmadan önce beşe kadar sayıyorum.

Ne kadar kötü olabilir ki? Ayaklarım bir çift ücretsiz parmak arası terliğin içine kayarken düşünüyorum. Sadece gideceğim, katılacağım ve sonra telefonumdaki yedi yüz gerçek suç belgeseli arasında gezinmek için buraya geri döneceğim. Sorun olmaz. *Bunu bir tatil olarak düşün Nora, herkes bir tatili hak eder.*

Hızlı bir duş alıp ağır beyaz bornozlardan birini giydikten sonra kapının önünden küçük, dokuma bir piknik sepetinde nefis bir şekilde sunulan kahvaltımı alıyorum. Henüz çok aç değilim ama yabancılarla dolu bir salonda hayalet bir mide gurultucusu olmak da istemiyorum. Kahvemi güverteye çıkarıp manzarayı seyretmeden önce kendimi bir kruvasanı mideye indirmeye zorluyorum çünkü filmlerde insanlar böyle yapar.

Yan taraftaki jakuzinin gürültüsünü duyabiliyorum ama kabinler kimsenin birbirini göremeyeceği şekilde akıllıca konumlandırılmış, bunun için minnettarım. Kimsenin beni geçen yılın mayosuyla çırpınırken görmesine gerek yok. Dün gece jakuzimi çalıştırmayı denedim ve karanlıkta ağır bir kapağı tek başıma kaldırmanın beklediğimden daha zor olduğunu keşfettim. Eğlenceli şeylere erişmek için iki kişi gerektiren bir bekarlar inzivasına gelmem ironik. Akşam yemeğinden sonra ne yaptığımı görebildiğim zaman tekrar ele alacağım. Olarak

Manzara ne kadar güzel olursa olsun, içeri çekilmeden önce sabahın soğuk havasında iç çamaşırsız olarak yaklaşık dört dakika dayanabiliyorum.

Kot pantolon ve tişörtün ilk sabah için iyi bir seçenek olduğuna karar verip saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum ve ben orada rüküş bir futbol annesi gibi dururken herkesin yoga pantolonuyla gelip yanımdan yengeç yürüyüşüyle geçmemesi için dua ediyorum. Ceketimi giyip kulübeden çıkıyorum ve ana eve doğru on dakikalık yürüyüşe başlıyorum. Arabayla gitmeyi tercih ederdim ama literatüre yürüyüş *sabah endişelerini ya da olumsuzlukları ortadan kaldırmaya yardımcı* olacak. Herhangi bir yere yürümenin beni içsel olarak daha olumsuz yaptığını iddia edebilirim ama ilk günümde sorun çıkarmak istemiyorum.

Kulaklıklarımı takıp yolda ilerlemeye başlıyorum ve en az on kişinin daha aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Belki de hedeflemem gereken soğuk hava Nirvana değil, ama buna devam edeceğim. Charlie her zaman müzik zevkimle dalga geçer, çalma listelerimizde pek çok aynı parçayı paylaşmamıza rağmen, ama anlıyorum. Annen şarkıya eşlik ettiğinde bir şarkı anında daha az havalı oluyor.

Neyse ki görünürde yoga yapan bir kış yok; aslında herkes nispeten normal giyinmiş - kapüşonlular, kotlar, etekler, botlar - fötr şapkalı bir adam dışında. Her zaman bir tane vardır. Konukların kalibresi hakkında ipucu veren tek şey el çantaları. Hayatımda hiç bu kadar çok tasarım deri görmemiştim.

Hepimiz birbirimize kibarca başımızı sallıyoruz, bazıları müzik dinliyor, bazıları en yakındakilerle sohbet ediyor ve ana eve ulaştığımızda, ana kapıların içindeki diğerlerine katılıyoruz. Yirmili yaşların sonundan ellili yaşlara kadar çok çeşitli bir grup, çok sayıda dudak dolgusu ve kaş çalışması var ve kesinlikle beklediğim yeni çağ, sosyal açıdan beceriksiz randevusuzlar değiller.

Evin giriş lobisi göz kamaştırıcı. Solda kocaman beyaz bir merdiven, cilalı ahşap zeminler, her köşede taze çiçekler ve sağda otuzlu yaşlarında parlak kahverengi saçlı bir kadının herkese gülümseyerek durduğu bir kemer.

"Hepinize sıcak bir hoş geldiniz. Benim adım Miranda. Hepiniz beni salona kadar takip ederseniz, başlayabiliriz.

Miranda belli ki sevmediği bir antrenmanla hiç karşılaşmamış. Ağır kazağının altından bile karın kaslarını görebiliyorum. Böyle zamanlarda keşke 2010'da bir kez Zumba'ya gitme planımı uygulamış olsaydım diyorum. Kemerli geçitten geçip gidiyor ve hepimiz karnımızı içeri çekerek onu takip ediyoruz.

Ana salona girdiğimde, önde şirketin logosunu gösteren büyük bir projektör ekranının bulunduğu bir podyum ve her birinin koltuğunda bir not defteri ve kalem bulunan sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyeler görüyorum. Yan tarafta çay ve kahve makineleri, şişelenmiş su ve düzgünce yerleştirilmiş ve streç filmle kaplanmış sandviçlere ve parmak yiyeceklere benzeyen var. Koltukların hızla doluşunu izliyorum, bazı insanlar öne yaklaşmak için çabalıyor. Tuhaf bir şeye katılmam için seçilmeyeceğim arka tarafa yakın bir yere oturmayı seçiyorum. Ellili yaşlarında, yamalı etek giyen bir kadın ile polo tişörtlü, gür sakallı bir adamın arasında boş bir sandalye buluyorum ve not defterimi ve kalemimi kucağıma koyarak oturuyorum. At kuyruğumu sıkıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Endişelerim boşunaymış. Ben buradayım. Sorun yok. Şimdiye kadar öyle-

'Bu bir kabus. Seninle aynı odada olmak bile kusma isteği uyandırıyor.

Hırıltılı sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Yamalı Kadın'ın öfkeyle baktığını görüyorum. Ama bana bakmıyor. Benim içimden sağımdaki sakallı adama bakıyor.

"Bunu bilerek mi yaptın Kenneth?" diye devam ediyor. 'Burada olacağımı nereden biliyordun? Patrick mi söyledi? Lanet olası karısına bundan bahsetmemem gerektiğini biliyordum. Bu noktaya geldiğine *inanamıyorum*.

"Burada olacağımı bilmiyordum Patricia," diye fısıldıyor sertçe, karşıma geçerek. Şu anda o kadar rahatsızım ki, gitmek istiyorum. Etrafta boş bir koltuk arıyorum ama hepsi dolu. Kaçış yok.

Kenneth başını sallar. "Bu bir tesadüf - korkunç bir tesadüf.

Patricia bir *pfift* sesi çıkarır ve kollarını kavuşturarak "Sakalından nefret ediyorum" diye mırıldanır.

'Evet, bacaklarınız boşandıktan sonra tıraş olmayı bırakan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyor-'

Onlar devam edemeden sahnenin yan tarafındaki hoparlörlerden plinky-plonky müziği duyuluyor ve Enya bu tartışmanın sona ermesinin ve eğitim kampının başlamasının nedeni oluyor. Hayatımda 'Orinoco Flow'u duyduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Şeftali rengi elbise giymiş uzun boylu bir kadın büyük bir alkışla sahneye çıktığında, kim olduğunu görmek için hızlıca günün programına bakıyorum.

Anna Adams. Klinik

Hipnoterapist, DANIŞMAN ve
bütünsel şifacı. Aslen Alabamalı olan

Anna, uzun yıllardır

2001'den beri dünyanın her yerinden müşteriler.

Şimdi öyle mi? Sanırım, alkışlara gönülsüzce katılıyorum. Bir maaş çeki için saçmalamak için uzun bir süre...

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız," diyor, sanki bir TED konuşmasına ev sahipliği yapıyormuş gibi yerde yürüyerek. Arkasındaki odanın köşesinde, aralarında Miranda'nın ve geldiğimde resepsiyonda gördüğüm Porsche'li yakışıklı adamın da bulunduğu, kağıtları kontrol etmekle ve dizüstü bilgisayarlarında çalışmakla meşgul beş kişi fark ediyorum. Burada mı çalışıyor?

'Romance Reboot'a hoş geldiniz! İskoçya'da düzenlediğimiz ilk etkinlik. Bu hafta bize katılmayı seçtiğiniz için hepimiz çok heyecanlıyız.

Yakışıklı bir yüzle başlayarak eğitim kampını yürüten destek personelinin listesine bakmaya devam ediyorum.

Brad Hyde. Danışman, yaşam koçu ve yoga danışmanı.

Miranda Grant. Yaşam koçu ve meditasyon eğitmeni.

Lewis Crow. Yaşam koçu ve bütünsel masaj uzmanı. **Claire**

Dalton. Yaşam koçu ve enerji şifacısı.

Sally Foster. Yönetici ve kişisel asistan.

Ben orada oturup bir yaşam koçunun ne iş yaptığını merak ederken, Anna konuşmaya devam ediyor.

"Buraya gelmenin bazılarınız için kolay olmadığının farkındayım ama sizi temin ederim ki, eğer emek verirsiniz, bu hayatınızın en önemli haftalarından biri olacak.

Bu cesur bir iddia, bence herkes lüks bir inzivaya katılacak kadar cesur olduğu için kendini alkışlarken. Yine de Anna'nın aksanını sevdim. Çok sevimli. İnsanların onu dinlemek için neden para ödediğini anlayabiliyorum.

"Dokuz yıl önce kendimi iki kez boşanmış ve kırk bir yaşında aşkı bitirmiş olarak buldum," diyor Anna küçük radyo mikrofonunu ayarlarken. "Yaşadığım her ilişki başarısızlıkla sonuçlanmışken başka bir ilişkinin peşinden gitmenin anlamını göremiyordum. Aşk hakkında düşünmekten yorulmuştum, tükenmişim.

Diğer insanlar anlamlı ilişkiler kurmayı başarırken benim neden başaramadığımı merak ediyordum. Bazı insanların romantik anlamda tatmin olamadığı sonucuna vardım ve ben de onlardan biriydim. Ve bu odaya baktığımda, bunun birçoğunuzda yankı bulduğunu görebiliyorum. Siz de mutlu olamayan insanlardan birisiniz, değil mi?

Üçüncü sıradaki bir adamdan gelen ani bir öksürük kriziyle birlikte bir anlaşma mırıltısı duyuluyor.

'Dünyada yedi milyardan fazla insan var' diye devam ediyor. 'Birleşik Krallık'ta altmış altı milyon, İskoçya'da ise beş milyon insan var ama siz hala yalnızsınız. Neden? Sence neden böyle?

Siyah tişörtlü bir adamı işaret ediyor. 'Siz, bayım. Neden bekarsınız?'

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor. İşte *bu* yüzden ön tarafa yakın oturmadım.

"Emin değilim..." diye yanıtlıyor omuz silkerek. "Sadece öyleyim.

Anna sırtıyor ve onun yanına doğru yürüyor. 'Tatlım, bu odadaki herkesin neden bekâr olduğuna dair bir teorisi var - benim birden fazla teorim var! Bakalım; çok bağımsızdım, çok duygusaldım, çok tuhaftım, çenem çok sivriydi, saçlarım bile çok kıvrıktı. Ama şimdi buradayım, yeniden evlendim ve çok mutluyum. Yüzümü değiştirmedim ve muhtemelen anlayabileceğiniz gibi saçımı da değiştirmedim; tek değiştirdiğim *şey zihnim* oldu. Şimdi buraya gelecek kadar akıllısın, yolculuğuna başlayacak kadar da cesur ol.

"Um..." diye başlar, yüzü kızarmıştır.

"Evet?

"Şey... Sanırım bütün iyi kadınlar kapılmış. Ona beşlik çakıyor.

"İlk sebebimiz var! Gerçi bu odadaki her bir kadının buna katılmayacağından eminim ama evet! İyi olanların hepsi alındı. Sırada kim var? Sen. Sarı eşarplı bayan.'

"Geleneksel olarak "çekici" değilim," diye tereddütle cevap veriyor, çekici kelimesini havada bırakarak.

"Ne açıdan?"

"Şişmanım.

"Güzel! Anna haykırır. 'Devam edelim. Sıradaki!'

Ve , tüm oda bekar olma nedenlerini açıklamaya başlar, hatta bazıları sorulmadan bağırır.

"Benim için yeterince iyi birini bulamıyorum!

"Bacağım sakat!"

"Çirkinim!"

"Ben sadece göt herifleri çekerim. (Bu Patricia'ydı.) 'Erkekler sadece seks ister!'"

"Biriyle tanışmak için çok meşgulüm. "Çabuk sıkılıyorum.

Anna'nın hakkını vermeliyim. Sadece yarım saat içinde nispeten sessiz bir odayı çılgına çevirmeyi başardı; insanlar bağıyor, gülüyor, hatta sarılıyor, ta ki sonunda herkes içini dökene kadar. Ben hariç herkes, çünkü ben onlarla aynı sebeplerden dolayı burada değilim. Bende bir sorun olduğu için bekâr değilim, bekâr olmayı seçtiğim için bekâрім.

Anna herkese sessiz olmalarını işaret eder. "Gösterdiğiniz nedenler - kesinlikle haklısınız, bekar olmanızın nedenleri bunlar.

Şu anda bu odadaki insanların en az yarısı dehşete düşmüş, geri kalanı da hafifçe gücenmiş görünüyor.

'Görüyorsunuz, bu nedenlerin doğru olup olmaması önemli değil çünkü hepiniz onlara *inanıyorsunuz*. Kendinize yeterince uzun süre gökyüzünün yeşil olduğunu söylerseniz, siz de buna inanmaya başlarsınız. *Kimse beni sevmiyor* demeye devam ederseniz, elde edeceğiniz şey tam olarak budur. Tam olarak düşündüğünüz şeyi tezahür ettirirsiniz. Evren iğnelemeyi, zekâyı ya da nüansı anlamaz. *Aşk bulmak için çok çirkin olduğumu* söylerseniz, evren "Tamam" diyecektir. *Sadece pislikleri kendime çekiyorum* dersiniz, evren "Harika, işte bir pislik daha" der. Gördüğünüz gibi, hayatımızın her alanında ne düşünssek onu elde ederiz ve aşk da bundan farklı değildir. Sürekli olarak neye sahip olmadığınızı düşünürseniz, elde edeceğiniz şey de tam olarak budur. Bu hafta size istediğiniz şeye zaten sahip olduğunuza inanarak onu nasıl çekeceğinizi öğreteceğiz. Paradigmanızı değiştirmek için bilinçaltınızı nasıl yeniden programlayacağınızı öğreteceğiz. Sevilemeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz? *Tam anlamıyla* fikrinizi değiştireceğiz!

Herkes alkışlar, tezahüratlar ve vuuu çekerken ben acil çıkışları arıyorum. Evren mi? Paradigmalar? Yeniden programlama?

Faith beni neye bulaştırdı?

BÖLÜM 11

Kampçılarının dörtte üçünün sigara içmek için dışarı çıktığı bir kahve molasından sonra, beş erkek ve beş kadından oluşan onar kişilik dört gruba ayrıldık. Ben ikinci gruptayım.

Herkes belirlenen alanda toplanırken Anna, "Bu sizin bir haftalık ekibiniz olacak" diye açıklıyor. 'Her takıma, bootcamp boyunca sizinle bireysel ve kolektif olarak çalışacak bir mentor tahsis edildi. Elbette daha büyük grup etkinliklerine katılmaya devam edeceksiniz, ancak grubunuzu bir haftalık aileniz olarak düşünün.

Bu o kadar da kötü olmayabilir, diye düşünüyorum, Charlie'ye cevap vermeyeceği bir mesaj daha göndererek. Zaten bu sirkten eve döndüğümde Faith'in yerine daha iyi bir kız kardeş arıyor olacağım. Telefonumu çantama geri ve Grup İki'nin geri kalanına kibarca gülümsüyorum. Onlar da bana öylece bakıyorlar. Yeni ailem dilsiz gibi görünüyor.

"Nora," diye söze girerek buzları erittim. "Hepinizle tanışmak çok güzel.

"Merhaba Nora," diye hep bir ağızdan cevap veriyorlar. Tanrım, bu bir AA toplantısı gibi hissettiriyor. Grupta dolaşırken yeni kadın aile üyelerimin Allison, orta yaşlı kıvılc saçlı; boşanmış Patricia, sarışın, en son eski kocasının sakalına hakaret ederken görülmüş; Jillian, siyah saçlı, koyu renk gözlü; ve Meg, pembe ombre saçlı, 'kanalıma hoş geldiniz' YouTube havası var. Erkek kardeşlerim ise Paul, orta yaşlı, kel, erkek mücevherleri; Tim, altmışlı yaşların başında, şaşkın ve aynı zamanda patates gibi görünüyor - ince dudaklı bir patates; Russell, fötr şapka sahibi; Will, uzun boylu, siyah saçlı, dağınık; ve Nish, sevimli yüz, bana okula birlikte gittiğim ve adını hatırlayamadığım bir adamı hatırlatıyor.

"Yaşam koçumuz kim acaba?" diye cıvıldıyor pembe saçlı Meg, etrafına bakınarak. Neşeli ve kendinden emin görünüyor, ama gergin bir şekilde

Siyah eteğinin üzerinde küçük beyaz lekeler bırakan ojelerini toplamak bana aksini düşündürüyor. Otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum, belki de daha genç; yaptığı makyajın yoğunluğundan bunu anlamak zor. Makyajlı görünümün ne zaman Drag Queen Chic'e dönüştüğünden tam olarak emin değilim ama kırk yaşın altında evden çıkmadan önce hayatının bir santimine kadar kontürlenmemiş birini bulmak zor.

"Sanırım bize doğru yürüyen şu adam," diye cevap veriyor Nish, bakışları Meg'in üzerinde biraz fazla uzun süre kalıyor. Dönüp Brad'in bize doğru yürüdüğünü görüyorum, pazuları beyzbol topu gibi ve sessizce inliyorum. Yüzü Armani tarafından sponsor edilmiş gibi görünüyor. İşime bu kadar karışmışken nasıl konsantre olabilirim ki? Muhtemelen Nish de Meg hakkında böyle hissediyordur.

Herkese merhaba. Ben Brad. Herkes iyi mi?"

Onun aksanı da Amerikalı, ama Anna gibi Güneyli değil. Kaliforniya olabilir mi? Diğer herkes gerçek kelimeleri oluşturabilirken, ben sağlığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Benim neyim var böyle?

"Harika!" diye cevap veriyor, bir sandalye çekerek. BU KOLLARLA. *Tanrı aşkına Nora, sakın ol, daha önce de kollar görmüştün.*

'Benim buradaki rolüm basit. Bir yaşam koçu olarak benim işim, hayatınızda değişiklikler yapmanız için size yardımcı olmak ve sizi cesaretlendirmektir. Ben bir terapist değilim, bu yüzden sizi yere yatırıp bana çocukluğunuzu anlatmaya zorlamayacağım, ancak sizi şu anda bulunduğunuz yere getiren geçmiş davranışlarınıza ve kalıplarınıza bakmaya davet edeceğim. Ayrıca yoga, göz enerjisi transferi, bilinçli flört teknikleri ve-'

"Yogaya katılmak zorunda mıyız? Tim araya giriyor. "Bu fikirden pek hoşlanmıyorum.

"Yoga ve meditasyon güçlü müttefiklerdir," diye yanıtlıyor Brad. 'Bedeninizi ve zihninizi sakinleştirmek titreşiminizi yükseltmek için çok önemlidir. Tıbbi nedenler dışında ikisini de atlamamanızı şiddetle tavsiye ederiz.

Tim yenilgiyle başını sallıyor. Onun için üzülüyorum. Belli ki grubun en yaşlısı o ve bu durum gözünü korkutuyor olmalı. İlk tepkim sandalyemden fırlamak ve Brad'e Kuzey Kore'de yaşamadığımızı ve istediğimizi yapmakta özgür olduğumuzu hatırlatmak oluyor! Ama öte yandan, Brad'in bir gün beni sevmesini istiyorum, o yüzden canın cehenneme Tim.

"Harika, o zaman ilk meditasyon seansınız karşıdaki odada, beni takip etmek ister misiniz?"

Tekrar başımı sallıyorum ve kapıya doğru yürümesini izliyorum. Yerimden kalkarken bir sesin "Dilini artık geri sokabilirsin" dediğini duyuyorum.

Will'in bana sırtıttığını görmek için döndüm. "Affedersiniz?"

"Yaşam koçumuz mu?" diye yanıtlıyor. 'Dinle, yargılamak yok. Ben bir ok gibi düzüm ve ben bile tercihlerimi yeniden düşünüyorum. Ama bunu daha az belli isteyebilirsin.

Vay canına. Buradaki herkes onun kadar açık sözlü mü?

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye ısrar ediyorum, diğerlerine yetişmek için onun etrafında manevra yapıyorum, ama yanan yanaklarım farklı bir hikaye anlatıyor. Mahcup bir şekilde koşarak uzaklaştım.

Birinci Grup ile pelüş kırmızı halı, yer minderleri ve belirgin sandal ağacı kokusu dışında boş olan daha küçük bir odada buluşuyoruz. Brad ayrılmadan önce hepimize ayakkabılarımızı çıkarmamızı söylüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. İlk tanıştığımız kadın, Miranda, odanın ön tarafındaki ses sistemiyle oynuyor.

"Herkes hoş geldiniz," diyor, "bu sabah sevgi odaklı rehberli meditasyonumuzu ben yöneteceğim. Eğer meditasyonda yeniyseniz endişelenmeyin. Düşüncelerinizi temizleyebilmeniz biraz zaman alabilir, ancak düzenli pratikle bu gerçekleşecektir. Lütfen rahat bir pozisyon bulun ve başlayalım. Sırt desteği için bir sandalye kullanmanız gerekiyorsa, lütfen ön taraftan bir tane almaktan çekinmeyin.

Aralarında Patricia'nın da bulunduğu birkaç kişi sandalye kapmak için ön tarafa koşuşturuyor, Patricia *etekle bağdaş kurarak oturulamayacağına* dair bir şeyler mırıldanıyor ama ben yarım saat boyunca bir minderin üzerinde gözlerim kapalı oturmayı becerebilirim. Bana doğru temkinli adımlarla ilerleyen Will'i görüyorum, garip görünüyor.

'Erm... dinle... orada, seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece aradaki buzları eritmeye çalışıyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana hiçbir şey yapmadın," diye yalan söyledim, "ama belki sadece *merhaba* ile açabilirsin Bir dahaki sefere.'

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, özür dilerim. Espri anlayışım herkese göre değil. Tekrar başlayabilir miyiz?" Elini uzatır. "Will Thomson. Kendini benim kadar yersiz yurtsuz hissedeni biriyle tanıştığını memnun musun?

"O kadar belli mi? Elim onun eliyle buluştuğunda hafifçe çözülerek cevap veriyorum. "Hmm, biraz," diye yanıtlıyor. "Bu kötü bir şey değil.

Dinle, eğer sen-' 'Hadi gidelim, millet! Miranda ısrar ediyor.

"Yerlerinize lütfen.

"Bu işi halletsem iyi olacak," diyorum, "ama özürün kabul edildi.

Will uzanıp başını yastığa koymadan önce bana küçük bir minnettarlık işareti yapıyor.

"Uzanmanızı tavsiye etmiyoruz," diye bilgilendiriyor Miranda onu. "Uykuya dalmak çok kolay.

"Benim için sorun değil," diye cevap veriyor ama Miranda isteksizce oturma pozisyonuna geçene kadar ona bakıyor. Herkes hazır olduğunda, Miranda kendi minderine bağdaş kurarak oturur ve küçük bir kumandanın play tuşuna basar.

'Tamam, herkes omurgasını dik tutsun, gözlerini kapatsın ve derin nefes alsın. Burundan dört kez nefes alın, ağızdan dört kez verin...'

İnsanlar vücutlarındaki havayı dışarı atarken damlayan suyun ve tava borularının sesi odayı dolduruyor.

Ve tekrar. Dörde kadar içeri... Dörde kadar dışarı...' *Whoosh.*'

Bu son derece saçma ve hiç de rahat değil. Odaklanmaya çalışıyorum.

'Sadece tüm olumsuzlukları nefesle dışarı atmak ve bu ana odaklanmak.

Bu andan başka hiçbir şey yok.

Birinin burnu ılık sesi çıkarıyor. Tanrım, benimki mi?

'Her nefeste daha derine gidiyorsunuz. Her türlü düşüncenin gelip gitmesine izin verin.

Charlie'nin şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Umarım hesabında öğle yemeği parası vardır, para yükleyip yüklemediğimi hatırlayamıyorum.

"Normal nefes almaya başladığınızda, lavanta rengine bir ışığın tavandan doğrudan başınıza doğru yayıldığını hayal edin.

Bekle, ne?

'Bu güzel ışık başınızdan, boynunuzdan, omuzlarınızdan aşağıya doğru ilerler...'

Neden lavanta? Bu çok özel.

"Vücudunuzun her yerinde, şimdi çok rahatladınız.

Lavanta'nın mavisi, dilly-dilly...

Bu işe yaramıyor ve şimdi bu su sesleri işeme isteği uyandırıyor. Pozisyonumu değiştiriyorum ve derin bir nefes daha alıyorum. Neden normal bir insan gibi rahatlayamıyorum?

'Kendinizi güzel çiçeklerle dolu bir bahçede yürürken hayal edin ve-'

Yaban arıları. Binlerce eşek arısı. Hayır. Odaklan, Nora.

'Ayaklarınızın altındaki yumuşak çimenleri hissedin. Doğanın güzelliğini takdir edin. Size böylesine muhteşem bir tuval sunduğu için evrene teşekkür edin-'

Hala işlemem lazım.

Tek gözümü biraz açıyorum ve odaya bakıyorum. Herkes son derece hareketsiz ve sessiz ve belli ki meditasyon konusunda benden çok daha deneyimli. Ta ki Will'in başını kaşındığını ve saatini kontrol ettiğini görene kadar. Beni bakarken yakalıyor, parmaklarını silah şekline sokuyor ve kendi beynini patlatacakmış gibi yapıyor. Sırıtiyorum, başka biri bunu anlamadığı için minnettarım. Şimdi kendimi biraz daha az kültürsüz bir hıyar gibi hissediyorum.

Miranda, zihnimin eşek arısı istilasına uğramış bahçesinde ideal partnerimizle tanıştığımızı hayal etmemizi istemeye devam ederken, bu eğitim kampının tahmin ettiğim kadar tuhaf olacağını fark ediyorum.

Umalım da evren cin sağlamış olsun.

BÖLÜM 12

İlk meditasyon seansımdan tamamen moralsiz bir şekilde ayrılırken, diğer herkes ne kadar rahatlamış ve merkezlenmiş hissettiklerini anlatıyor. Ya yalan söylüyorlar ya da kafaları başlangıçta boştu. Benim tek hissettiğim hafif bir sırt ağrısı ve mesane basıncı. Koridorun sonundaki tuvalete yöneliyorum ve içerideki kadınlarla göz temasından kaçınarak kendimi bir kabine kapatıyorum. Banyolar da kabinlerdekiler kadar güzel; mermer tezgahlar, cilalı ahşap zeminler ve badem gibi kokan tertemiz bölmeler.

"Sırada ne var? Birinin sorduğunu duyuyorum. Saç spreyinin sesi mermer lavabonun üzerinde çınlıyor.

Bir ses 'Kozmik düzen' diye yanıtlıyor. 'İlginç olmalı. İsteyin ve alacaksınız... Sanırım herkes buna katılıyor. Bir numaralı sesin seyahat programını kontrol ettiğini ve kabul ettiğini duyuyorum.

Aynı anda hem işiyorum hem de gözlerimi deviriyorum. Kozmik sipariş. Birkaç yıl önce kozmik siparişin moda olduğu zamanları hatırlıyorum. İnsanlar evrenden yeni bir araba isteyebileceğinizi ve evrenin ısıtmalı koltukları olan parlak siyah Mercedes'i almanızı sağlamaktan başka bir şey yapmayacağını düşünüyorlardı.

Kabinden çıkıyorum ve ilk sesin benim grubumdan Allison'a ait olduğunu fark ediyorum. Arkasındaki duvarda sigara içilmez tabelası rağmen telefonuyla yazışırken açıkça elektronik sigara içiyor ama tek kişi o değil. Makyaj yaparken ya da saçlarını düzeltirken e-sigaralarını tütüren dört kadın sayıyorum. Kendimi liseye geri dönmüş gibi hissediyorum ama kimse öğretmenler için sinirlenmiyor.

Şeftali çiçeği sabunuyla yıkadığım ellerimle, herkesin yeniden yerlerini aldığı ana salona doğru ilerliyorum. Yine Patricia ve Kenneth arasında sıkışıp kalmamaya kararlı bir şekilde, arka tarafa yakın bir sıranın sonuna oturuyorum. Buradan evin arka tarafındaki büyük kayık havuzuna bakan iyi bir manzaram var. Ağaçlar çıplak ve çok yıllık çiçekler aralıklı olarak serpiştirilmiş ama baharda bu bahçenin oldukça muhteşem bir şeye dönüştüğünü hayal ediyorum. Jane Austen romanlarından bir yer gibi ve buranın bir zamanlar birinin evi olduğunu düşünmek çok garip. Birileri her sabah bu manzaraya uyanıyordu. Umarım onlar da benim kadar bu manzaranın değerini biliyorlardır.

Odadaki vızıltı ilk geldiğimiz zamankinden oldukça farklı, gülen veya derin sohbet eden insan grupları ve ben diğer konuklarla etkileşime girmeyen küçük bir azınlık gibiyim. Bir meditasyon ve şimdi hepsi kanka mı oldu? Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum, çekingen değil meşgul görünmeye kararlıyım. İki yeni mesajım var. Biri Charlie'den.

Merhaba anne! Ben iyiyim! Ttyl x

Ve bir tane de Faith'ten.

Café iyi. Charlie iyi. Bizi rahatsız etmeyi bırak, kadın.

Sırıtiyorum ve telefonumu çantama geri koyuyorum, tam o sırada Anna küçük podyumunda tekrar beliriyor.

"Umarım meditasyondan sonra hepiniz rahatlamışsınızdır," diyor gülümseyerek. 'Zihninizin bir sonraki görev için olabildiğince açık olmasını istiyorum, çünkü bu önemli bir görev. Kozmik düzen. Defterlerinizi çıkarın.

Hepimiz itaat ediyoruz, boş bir sayfaya dönüyoruz, Anna beklerken iyi küçük koyunlar gibi daha fazla talimat bekliyoruz.

"Aynı kişiyle tekrar tekrar çıkmaya devam edenler el kaldırsın lütfen?

Seyirciler arasında şaşkın bir sessizlik var, sadece ön sırada bir adam temkinli bir şekilde elini kaldırıyor. Anna güler. 'Başka bir şekilde ifade edeyim. Bu insanlar farklı isimlere, yüzlere ve işlere sahip olabilirler, ancak aynı konuları veya sorunları mı getiriyorlar?

Daha fazla el havaya kalkmaya başlar.

Anna sahnede kasıla kasıla yürümeye başlar. "Kendinizi şöyle düşünürken buluyorsunuz: "Neden harika biriyle tanışamıyorum? Ne istediğimi biliyorum ama birkaç hafta sonra hayal kırıklığına uğruyorum ya da sıkılıyorum ya da bir şeyler eksik gibi görünüyor?" Aşkta gerçekten şanssızsınız.

Şimdiye kadar neredeyse herkes elini kaldırdı. Benimki kalkmadı. Son on yılda muhtemelen toplam yedi saat çıktım, karşılaştırma yapmak için yeterince uzun sayılmaz. *Gerçi* hepsinin saçları siyahtı.

"İşte, bayanlar ve baylar, nedeni *bu*.

Dizüstü bilgisayarına dokunuyor ve arkasındaki ekranda WHEREVER YOU GO, THERE YOU ARE kelimelerini gösteren bir işaret yapıyor.

'Sorun şanssız olmanız değil, sorun *sizsiniz*. İlişkilere aynı zihniyet ve inanç kalıplarıyla yaklaşmaya devam eder ama farklı bir sonuç beklerseniz, istediğinizi asla elde edemezsiniz.

Seyircilerden toplu bir *ahh* sesi geliyor ve ilk defa ben de katılıyorum. İyi bir noktaya değindi. Benimle ilgili değil elbette ama hakkını vermek lazım.

"Şimdi, hepinizin şu eski klişeyi duyduğunuzu biliyorum: "Kendinizi sevmeszeniz birinin sizi sevmesini nasıl bekleyebilirsiniz?"

Anna bunu arkasındaki ekrana tıklar ve tekrar okur.

'Bazılarınızın kendinize karşı pek nazik olmadığınızı garanti edebilirim, haksız mıyım? Başkalarına gösterdiğiniz sevgi ve şefkat sizin için geçerli değil. Çocuğu olanlar ellerini kaldırsın.

Düşünmeden elimi kaldırıyorum ama neyse ki başka birini seçiyor. "Güzel yeşil kazaklı bayan. Sizin adınız ne? Peki Kathy, çocuğunun her zaman yalnız kalacağını düşündüğünü bilsen ne hissederdin? Her ne sebeple olursa olsun, sevebilir değiller miydi?

Kathy elini kalbinin üzerine koyarak, "Dehşete düşerdim," diye yanıtlıyor. "Neden? Anna sorar.

"Çünkü o harika biri!" diye cevap veriyor. "Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyor.

"Ama neden? Olağanüstü yetenekli bir çocuk mu? Dünyayı sarsacak kadar güzel mi? Onu bu kadar üstün kılan, dünyadaki tüm mutluluğu hak etmesini sağlayan şey nedir?

Kathy'nin sadece kafasının arkasını görebiliyor olsam da ne kadar şaşkın olduğunu duyabiliyorum. Anna bana bunu Charlie hakkında sorsaydı, onun gelmiş geçmiş en iyi insan olduğunu ve buna karşı çıkan herkesle savaşağımı söyledim. Ama Kathy daha az manyak.

'Hayır... tam olarak değil... şey... bunu hak ediyor çünkü onu çok seviyorum. Onun için en iyisini istiyorum.

"AYNEN! Anna bağırır ve seyircilerin yarısının zıplamasına neden olur. 'Hepiniz çok fazla koşulsuz sevgiye sahipsiniz ama sadece size yöneltilmediği zaman! Bu sevginin küçük bir parçasını bile alın ve kendinize saklayın. Siz de birinin çocuğusunuz ve bunu en az kendi çocuğunuz kadar hak ediyorsunuz.

Tanrım, sanırım Kathy ağlıyor.

'Hepimiz insani bir deneyim yaşayan ruhani varlıklarız ve insanların sevgiye ihtiyacı var. Rahatlamaya ihtiyacımız var. Bağlanmaya ihtiyacımız var. Neden herhangi biriniz bundan bir şekilde dışlansın ki? Kendinize her gün değerli olduğunuzu söyleyin! Güzel olduğunuzu! Yeterli olduğunuzu! Herkese söyleyin!'

'Ben yeterim!

"Ben güzelim!

İnsanlar ayakta duruyor ve değerlerini ilan ediyor. Yüce Tanrım, bu gerçekten oluyor mu? İskoçya'da mı? Burada insanlar davranmaz. İşin içinde futbol -ya da viski- olmadığı sürece, ne kadar harika olduğumuzu ilan eden ani özgüven patlamaları yaşamayız. Bizler size *oturmanızı* söyleyecek ve sonra doğduğunuza pişman olana kadar sizinle dalga geçecek olanlarız. İnsanlar kucaklaşıyor. Bu hepimizin ilahi falan söylediği bir bölüm mü? Anna bastonlu adamın topallamadan yürümesini sağlayacak mı?

'Bu eğitim kampının sonunda hepimiz kendinizi o kadar çok seveceksiniz ki, başkalarının sizi sevmesi sadece bir lütuf olacak. Şimdi hepinizden sayfanızın ortasına şöyle bir daire çizmenizi istiyorum. Anna, basit şekiller konusunda kafamızın karışması ihtimaline karşı, arkasında bir daire gösteren ekranı işaret ediyor. "Ve dairenin içine "İdeal Partnerim" yazın.

Ben de dahil olmak üzere herkes çizmeye devam ederken hafif mırıltılar duyuyorum. Acaba benimkine Brad'in bir fotoğrafını yapıştırıp öğle yemeğine çıkabilir miyim?

'Şimdi hepimizin bir fiziksel tipi var, değil mi? Uzun, zayıf, esmer, kıvrımlı, sarışın vs. ama odaklanmanızı istediğim şey bu değil. Şimdilik onların fiziksel özelliklerine değil, karakter özelliklerine odaklanmanızı istiyorum.

Erkeklerden birkaçının koltuklarına çöktüğünü görebiliyorum ve tepkilerini mantıksız bulmuyorum.

Anna onlara göz kırparak, "Sakin olun beyler, hayati istatistikleri daha sonra ekleyeceksiniz," diyor ve hepsi daha dik bir duruşa geçmeden önce gülüyorlar. Çok tahmin edilebilirler.

"Şimdi sizden dairenin güneş olduğunu hayal etmenizi istiyorum ve ondan, her biri bir eşten istediğiniz bir niteliği temsil eden ışınlar çizeceksiniz. Burada örnekler göreceksiniz: bu ışının üzerine nezaket yazdım, bunun üzerine mizah duygusu yazdım, bunda hırs yazıyor ve böyle devam ediyor, fikri anladınız.

İnsanlar zaten bir şeyler karalıyor. Ne yazıyorlar? Ben bir partnerden ne istediğimi hiç düşünmedim ama herkesin bir kontrol listesi var gibi görünüyor.

'Unutmayın, spesifik olun. Hayvanları seven veya her gün spor salonuna giden ya da şiir yazan birini istiyorsanız, bunu da ekleyin. Sizin için önemliyse, güneş ışığına yazılır. Amazon'dan bir şey sipariş etmezsiniz ve sadece ne olursa olsun istemezsiniz! Siparişiniz hakkında spesifik olursunuz, bu yüzden burada da spesifik olun.

Işsız güneşime bakıyorum. Bir erkek arkadaştan ne istediğime dair hiçbir fikrim yok çünkü erkek arkadaş istemiyorum. Ayrıca, öylece lanet bir insan icat edemezsin. 'Dört binden fazla kitaptan oluşan bir kütüphanesi var ve Tesco Express'in yakınında bir yüzen evde yaşıyor' yazabilirim ama bu onun gerçekten var olduğu anlamına gelmez. Bu anlamsız ama sanırım bununla biraz eğlenebilirim...

Afrika'daki çocuklara sponsor oluyor. Hepsine.

İğrenç derecede zengindir ve büyük olasılıkla büyük paketler halinde

devredecektir. Beetroot ve Windfarm gibi saçma isimleri olan

kardeşleri var.

Bir şampiyon gibi sevişir/gerçek sevişme şampiyonudur, birçok ödülü vardır.

Kim bunu ciddiye alabilir ki? Herkes nazik ve komik, zeki ama kendini beğenmiş olmayan, sıcak ve sevgi dolu birini ister, ama en önemlisi, herkesin tek istediği birlikte kutu setleri izleyeceği biridir.

Zaman ilerliyor ve ben kağıdına birkaç basmakalıp söz yazmayı başarıyorum. İnsanların yazdıkları her kelimeyi öyle bir kararlılıkla düşündüklerini izliyorum ki, bu beni biraz kıskandırıyor. Umut harika bir şey olmalı.

"Hepimiz nasılsınız? Anna soruyor. Son beş dakikasını Brad'le fısıldaşarak geçirdi. Bir ilişkileri olup olmadığını boş yere merak etmeye başladım.

Hayali bir adama güneş ışınlarıyla emir vermekten daha ilginç olması dışında bir sebep yok.

Harika. Şimdi bunları saklayın ve hafta boyunca üzerinde çalışın. Biz onları son günümüzde yayınlamadan önce istediğiniz kadar versiyon yapabilirsiniz.

Onları salmak mı? Güvercinler gibi mi? Tazılar gibi mi? Küçük kağıt mahkumlar gibi mi? Sormaya korkuyorum.

"Şimdi öğle yemeği için mola vereceğiz ve saat bir buçukta tekrar devam edeceğiz. Ana binada kalmayı tercih edenler için soğuk bir büfe hazırladık ya da resepsiyondan kabininize götürebileceğiniz sıcak yiyecekler temin edebilirsiniz. Hepinize teşekkür ederim.

Sohbet etmek için etrafta hiç niyetim yok, bütün hafta bu insanlarla takılıp kalacağım. Çantamı kaptığım gibi kapıya yöneliyorum ve tek amacım kahvaltı sepetimin kalanını bitirmek üzere kamarama dönmek.

Kulübeme doğru tepeden aşağı inerken dışarıyı aydınlık ama çok soğuk. Ellerinde avuç avuç yiyeceklerle gölün doğu yakasına doğru yürüyen insanlar görüyorum ama ben kuzeye doğru devam ediyorum, mutlu bir şekilde 'kendime' ayırdığım zamanı kucaklıyorum.

"Gördüğüm kadarıyla kaynaşma havasında da değilsiniz?

Döndüğümde Will'in birkaç adım arkamda, bir çift eldiven giydiğini görüyorum. Keşke yanıma eldiven alacak kadar ileri görüşlü olsaydım, ellerim donuyor.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla o bana yetişirken. "Sadece tüm bu tuhaflıklardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

'Aynı şekilde,' diye yanıtlıyor. 'Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yabancı hissettiğimi sanmıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyorum. 'Sanırım burada geçerli bir takım oyuncusu olamayacak kadar gerçekliğe bağlıyım.

Sırıttıkça yanaklarında küçük gamzeler oluşuyor ve bu da giderek daha çekici hale gelen yontulmuş yüzünü yumuşatıyor. Buradaki diğer erkeklerin çoğunun aksine bakımlı değil ve yataktan kalkıp doğruca karşılama toplantısına geldiğinden hiç şüphem yok. Kirli sakalları onu benim yaşlarımda gösteriyor ama ceketinin altına giydiği Joy Division tişörtü zihinsel olarak Charlie ile aynı yaşta olduğunu ima ediyor.

"Evet, orada biraz şaşkın görüldüğünü düşünmüştüm," diyor başını sallayarak. "Bu tür etkinliklere katılacak birine benzemiyorsun.

"Neden?" diye soruyorum. Daha önce yaşadığım o güvensizlik hissi şimdi istenmeyen bir dönüş yapıyor. Her şeyimin tasarımcı olmaması yüzünden, değil mi? Buraya gelmek için kitle fonundan destek almış gibi mi görünüyorum?

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Sadece çok normal görünüyorsun."

Bazı nedenlerden dolayı, bu birisine yapılmış en kötü iltifat gibi geliyor. *Normal. Heyecan verici değil. Sıradan.*

"Sen de buraya aitmiş gibi görünmüyorsun," diye karşılık verdim. "Herkes saçını taramış."

Aferin, Nora! İlk günden seninle konuşmakla uzaktan yakından ilgilenen tek kişiyi gücendir. İyi iş çıkardın!

Ellerini kaldırıp teslim oluyor. 'Vay canına, sakın ol. Bu iyi bir şey. Kozmik olarak ideal partnerini sipariş ederken seni kıs kıs gülerken gördüm. Şüpheli bir dostum olduğunu bilmek beni rahatlattı.'

"Özür dilerim," diye çabucak cevap verdim. 'Garip bir sabah oldu. Ama haklısınız. Ben buraya ait değilim. Uzun hikâye ama bu ailemin doğum günü hediyesiydi.'

"Ailen neden senden nefret ediyor?"

Gülüyorum. 'Kız kardeşim bu işle ilgilenen halkla ilişkiler firmasında çalışıyor. Rakamları uydurmaları gerekiyordu, doğum günü kısmı sadece tesadüftü. Bekâr olduğum için çok mutluyum, ama bunu kabullenemiyorlar.'

Öğle yemeği için arayan misafirlerle dolmaya başlayan resepsiyonun önünden geçiyoruz. Açık ön kapıdan ev yapımı çorba kokusu yayılıyor ve kahverengi önlüklü, telaşlı görünümlü Persephone ortaya çıkıyor. Will, "İşin ben de ücretsiz olarak buradayım," diye yanıtlıyor. 'Gerçi doğum günüm değildi. Editörüm gelmem için para ödedi. Bu özel yeni çağ aşk eğitim kampına katılmanın nasıl bir şey olduğuna dair sekiz yüz kelime Amerika'da fırtına gibi esiyor.'

"Kimin için yazıyorsun? Isınmak için ellerimi birbirine sürterek soruyorum."

"Incel Quarterly."

"Çok komik."

"Birçok farklı yayın için yazıyorum ama *FMQ* için."

Etkilenmiş bir yüz ifadesi takındım. En iyi bilinen erkek dergilerinden biri. 'Bill Gates ile yaptıkları röportaj mükemmeldi. Çok irdeleyiciydi.'

Başını sallıyor. 'Benimkilerden biri değil ama evet, öyleydi. Bu şirketin CEO'su Larry Wilde gibi kendi kendini yetiştirmiş milyonerlere hayranlık duyuyorlar. Çekilmez biri olduğunu ve sandal ağacı gibi koktuğunu duydum. Bak, burada gizli görevde olduğumu bilen tek kişi sensin ve bunun böyle kalmasını istiyorum.'

"Elbette, Will," diye yanıtlıyorum, "eğer gerçek adın buysa..."

"Öyle... ancak bu işlemler boyunca bana "personel yazar" diyebilirsiniz.

"Bu benim," diyorum kamaramı göstererek. "Şanslı on üç.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, sırtarak. 'Ben yan odadayım. Seni sabahlığıyla kışını dondururken gördüm.

"Oh, Tanrı aşkına. Jakuzi alanını kimsenin göremeyeceğini sanıyordum!

'Yapamazsın, küvetler alt katta ama zemin herkese açık. Neyse komşu, ben yemek yiyip bir şeyler içeceğim. Bir bira içmeye gelir misin?'

"Um... hayır, ben iyiyim," diyorum. *Daha yeni tanıştığım tuhaf bir adam, diye ekliyorum içimden, evime doğru ilerlerken. Öğleden sonra içki içmek için neden onu kulübesine kadar takip edeyim ki? Law & Order'ı hiç izlememiş mi? SVU'YU IZLEMEDİ Mİ? İsteksizliği fark etti.*

"Aman Tanrım, kadın, sadece arkadaşça davranıyorum! Bak, bence laf atacak biri olmadan uzun ve sıkıcı bir hafta olacak. Bence arkadaş olalım ve bunu olabildiğince zararsız atlatalım.'

"Erm..."

Omuz silkiyor. 'Bunu düşün... ama çok uzun sürmesin, sadece bir haftalığına buradayız. Hayatından temelli çıkarken seni dikiz aynamda arabamı kovalarken, "TEKLİFİNİ KABUL EDİYORUM" diye bağırırken görmek istemiyorum.

Delinin teki ama kabadayılığından etkilenmeden edemiyorum. Ve gamzelerinden.

"Tamam, ikinci tur için malikanede görüşürüz," diye devam ediyor. '*Minnettarlık senaryosu yazmayı* ve daha fazla meditasyonu ele alacağız. Çok heyecanlıyım, tahmin bile edemezsiniz.

Will bir yanıt beklemeden kendi kendine konuşarak uzaklaşır. 'Evet, çok heyecanlıyım. On beş yıldır gazetecilik yapıyorum ve bir haftamı lanet olası evrenle sohbet ederek geçireceğim.

Gülümseyerek içeri giriyorum. Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum ama tanıştığımız için mutsuz değilim. Belki de bu hafta o kadar da zihin uyuşturan bir hafta olmaz.

BÖLÜM 13

Sabah kahvaltısının geri kalanını (yapış yapış bir tarçınlı rulo ve biraz tozlu, yavan müsli) bitirdiğimde, keşke dönüş yolunda kokusunu aldığım çorbadan biraz alsaydım diyorum. Hala açım. Kirlenmemiş hava ve gereksiz yürüyüşler iştahımı artırmış olmalı. Çantamı karıştırıyorum ve Netflix maratonum için sakladığım M&M'lerle birlikte acil durum hazır erişte paketimi alıyorum. Onları daha sonra marketten alacağım bir şeyle değiştiririm. Şarap gibi.

Erişteler mikrodalgada pişiriliyor, yemek masasına oturuyorum ve telefonumdaki rehberime göz atıyorum. Victoria'yı arayabilirdim ama kafede öğle yemeği telaşı olacak, bu yüzden sohbet etmeye vakti olmayacak. Geriye bir tek Faith kaldı ve ne onu ne de Charlie'yi rahatsız etmemem yönündeki ricasını yerine getirmeye hiç niyetim yok.

"Hey, abla!

Eleanora! Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Bu... farklı," diye cevap veriyorum, soğumaları için çatalla eriştelere vurarak. 'Biraz meditasyon yaptık ve evrene bir sipariş vermek için çalıştık. İnsanlar gerçekten bu işin içine giriyor, bu çok gerçeküstü.

"Ama sen değil?"

'Gerçekten sormak zorunda mısın?"

'Sanırım değil,' diye cevap veriyor kıkırdayarak. 'İnsanlar ?

İlginç biri var mı?"

'İnsanlar' derken 'erkekler'i, 'ilginç' derken de sevişmeye değer olanları kastediyor.

"Evet, hepsi inanılmaz derecede tahrik edici," diye cevap veriyorum, ilk çatalımı yerken. 'Sanki büyük bir horoz şenliği gibi. Çarşamba gününe kadar hamile kalmayı umuyorum.

"Mükemmel," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. 'Eminim tüm zengin bekar erkekler, kaynaşmak yerine kız kardeşini arayan alaycı yalnız adamı becermek için sıraya gireceklerdir.

'Aslında burada bir gazeteci var ve benimle arkadaş olmak istiyor.

"Çorapsız ve mokasen ayakkabı giymeyen tek erkek o.

Tekrar canlandı. "Yakışıklı mı?

Yemeye devam ediyorum. "Sanırım," diye cevap veriyorum, hiçbir şey belli etmeden. Eğer çekici olduğunu söylersem, sadece buraya gelir ve ona kartvizitimi verir. "*The Walking Dead*'deki Negan'a benziyor, eğer Negan seksenlerin iç karartıcı gruplarından hoşlanıyor ve saç fırçasından korkuyor olsaydı. Bilirsin işte, sert. Pek benim tipim değil.

"Ne? Sert tipleri seviyorsun, seni yalancı. Negan pek *benim* tipim değil, ben daha çok Rick'ten yanayım. İç çekiyor. "O daha iyi giyiniyor.

Ben yemek yerken kısa bir sessizlik oluyor ve o sadece iyi sunum yapanların hayatta kaldığı hayali bir zombi savaşında taraf tutuyor.

'Her neyse, bir an önce gitmem gerek. Charlie'ye onu bu akşam arayacağımı söyle.

"Olur. Yine de onu güzel bir yere yemeğe götürebilirim. Belki sinemaya da?"

Faith, ev ödevi yapacak! Onun rutinini bozmaya başlama, o-'

"Loveyoubyeeeee!

Telefonu kapattı. Lanet olsun. Eve döndüğümde Charlie'nin ceza aldığını, dersi kaçırdığını ya da bir yerini deldiğini görürsem Faith'i öldüreceğim.

Facebook'ta gezinerek, tepeden ana eve geri dönmeden önceki son on dakikamı öldürüyorum. Aynı okula gittiğim Geraldine Palmer eczanenin açık olup olmadığını soruyor, Wendy Smith sabahki on ikinci selfie'sini paylaşmış ve Derek MacDonald kuş gibi olabileceğini düşünüyor. İç çekiyorum ve uygulamayı kapatıyorum. Bu insanlarla arkadaş bile değilim. Adını 'Tanıdık-kitap' ya da 'Seni engelleyemeyecek kadar kibarım-kitap' olarak değiştirmeli. Ne zaman bu kadar insan düşmanı oldum? Kafede böyle değilim ama yine de müşterilerim beni oyun daveti bombardımanına tutmuyor ya da küçük çocuklarının fotoğraflarına bakmaya zorlamıyor.

Kampın ikinci turuna hazırlanırken at kuyruğumu toparlıyor ve renkli dudak kremi sürüyorum. Fondötenim hala taze görünüyor ve henüz göz altı çizgilerime yerleşmeye başlamadı, bu yüzden yargılayıcı bakışlara karşı nispeten korunmuş hissediyorum. Ön kapıyı açtığımda beni beklenmedik bir şekilde çöp kutuma yaslanmış Will karşılıyor.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordum.

"Yaklaşık beş dakika. Kokluyor ve ellerini birbirine sürtüyor.

"Kapı çalmak diye bir şey var," diyorum kapıyı arkamdan kilitleyerek.

"Gerçekten kullanışlı ve çok daha az sapıklık.

Yoldan eve doğru yürümeye başladım.

"Doğru," diye yanıtlıyor arkasından, "ama o zaman beni içeri davet etmiş olurdun ve sanırım ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.

"Ben senden gitmeni isterken mi?

"Aynen öyle. Sırıttıyor. "Bu tür bir reddedilme için fazla kırılganım.

Normalde bu tür kibirli davranışlar beni çok kızdırırdı ama nedense kızmadım. Daha çok ilgimi çekti. Sanki hayatım boyunca Will ile tartışmışım gibi hissediyorum, bu hem yüreklendirici hem de biraz tedirgin edici.

"Kendinden son derece , değil mi? Söyledim.

"Elli dokuz yaşındayım," diye yanıtlıyor. "Emin olmamak için biraz geç değil mi sizce de?

İzlerimde durdum. "*Elli dokuz* yaşında mısınız?

Başını sallar. 'Hayır, sadece seni yavaşlatmak istedim. Terminatör gibi yürüyorsun. Aslında kırk iki yaşındayım.'

"Yazık, yaşına göre iyi görüldüğünü söyleyecektim," diye karşılık verdim.

"Artık o kadar da değil.

"Touché. Güldüğünde gamzeleri yine kendini belli ediyor. "Bak, bu hafta seninle arkadaşlık etmekten mutluluk duyuyorum," diyorum başlarken

"Ama daha anlamlı bir şey arıyorsan, muhtemelen senin kadının ben değilim.

Başını sallar. 'Duydum ve anladım. Yani, yalan söylemeyeceğim. Çıplak jakuzi aksiyonu için tamamen hazırım ama karım benimle aynı heyecanı paylaşmayabilir.

Yine durdum. "*Evli misin?*

Buradayım. Sana söyledim, buraya sadece iş için geldim. Başka bir şey için değil.'

Sol eline bakıyorum. 'Saçmalık. Alyans takmıyorsun.'

Şimdi önde yürüyen o. Ayak uydurmak için tırıs gidiyorum. Ceketinin cebine uzanıp küçük bir altın yüzük tuttuğunu görüyorum. "Bunu yaparsam kimliğim açığa çıkar.

"Ama... ama... tanıştığımızdan beri benimle flört ediyorsun! Kekeliyorum, evlilik yüzüğüne bakıyorum. "Neden-

"Flört mü?

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Tanrım, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Dudaklarımı büzüp adımlarımı hızlandırıyorum.

"Yani aslında herkesi kandırıyorsun? Soğuk havanın alev alev yanan yüzümü engelleyeceğini umarak soruyorum. "Sana söylemeyeceğimi düşündüren nedir?"

Yüzünü bana döndü. Gamzeleri gitmişti. 'Bak, bu kalsın, tamam mı? Herkesin güvenli alanını işgal ettiğim için dışlanacağımı hissediyorum ya da burada her ne halt oluyorsa. Buraya kimseyi kandırmaya, kimseyle yatmaya ya da el altından bir şey yapmaya gelmedim. Sadece çalışıyorum.'

"İyi. Sorun değil."

Midemde görmezden gelinmesi zor bir düğüm var. Sadece flörtten bahsettiğim için kendimi aptal hissetmiyorum, aynı zamanda evli olduğu için de biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Yani, anlamsız bir kaçamak yapmayı planlamamıştım ama böyle bir seçeneğin olması güzel olabilirdi.

Cairn Kalesi'ne yaklaştıkça Kenneth'in, göz hançerleri ona sertçe çarpan Patricia'nın yakınında yürümekten aktif olarak kaçındığını görebiliyorum.

"Biliyor musun, bana söylemeyebilirdin," diyorum Will'e sessizce, sessizliği bozarak. 'Daha yeni tanıştığın birine güvenmen tuhaf. Profesyonel bir muhbir olabilirim.

"Doğru," diye yanıtlıyor. 'Ama sen bunu benden daha fazla ciddiye almıyorsun. Buradaki insanlar aşk hayatlarını düzeltmek için binlerce dolar harcadılar ve biz burada her şeyi alaya . Ayrıca, eğer ben batıyorsam, siz de batacaksınız Bayan Freebie.

"Lanet olsun. Yeterince adil."

Kenneth ana kapıyı iterek açıyor ve hepimiz, bazıları diğerlerinden daha hevesli bir şekilde, onun arkasından içeri giriyoruz. Miranda bizi tekrar selamlıyor ve minnettarlık yazımı için ana salona gitmemizi söylüyor; çıkarım gücüm bana 'minnettar olduğunuz şeyleri yazın' diyor. Bu kolay olmalı.

Anna kostüm değiştirdi ve şimdi koyu kahverengi bir panço ve uzun siyah botlar giyerek odanın önünde belirirken, ekibinin geri kalanı beyaz tişörtler ve savaş pantolonlarından oluşan standart eğitim kampı üniformasını giymeye devam ediyor.

Will ve ben arka tarafta birlikte oturuyoruz. Ben herkesin yerini almasını izlerken o kalemini not defterine vuruyor.

"Hepinizin yeniden canlandığınıza ve gitmeye hazır olduğunuza inanıyorum." diyor coşkulu bir dinleyici kitlesine. "Harika. Şimdi öğleden sonraki bu bölümde senaryo yazımına katılacağız. Senaryo yazmak ya da günlük tutmak, istediğimiz hayatı kendimize çekmek ve tezahür ettirmek için kullanılan çok faydalı, çok güçlü bir tekniktir. Kendi günlükleriniz şimdi dağıtılıyor, lütfen bunları güvenle saklayın.

Brad ve yönetici Sally'nin sıraların ucundan aşağıya doğru yürüdüklerini ve A5 boyutundaki beyaz ciltli kitapları elden ele dolaştırdıklarını görüyorum. Sally, kırılmış saçları ve kaftan tarzı uzun elbisesiyle yaşlı bir periye benziyor.

"Bu kitaplarda hayatınızı olmasını istediğiniz gibi anlatacaksınız, daha spesifik olarak da aşk hayatınızı. Herkes kitaplarını almaya devam ederken Anna bekler. "Bunu yaparak tam olarak arzuladığınız şeyi kendinize çekeceksiniz. Ancak, başlamadan önce, arzu ettiğiniz her şeyin eksiklikten değil şükran duygusundan kaynaklanması gerektiğini anlamanız önemlidir.

Will aptal, evli nefesinin altında, "İşte " diye mırıldanıyor.

'Biz sadece olmayanı istiyoruz,' diye devam ediyor. "Bunu bir düşünün. Her şey yolunda giderken sağlıklı olmayı ya da maddi olarak bolluk içindeyken para kazanmayı dilemeyiz, sadece sahip olmadığımız şeyleri isteriz. "Hayatımın aşkıyla tanışmak istiyorum" diyorsanız, titreşiminiz o aşkın hiçbir yerde bulunmadığı bir yerden geliyordur ve evren sözcükleri anlamaz; evren titreşimi anlar çünkü biz titreşimsel bir frekansta yaşarız. Hepimiz enerjyiz ve enerji...'

Hepimiz robotlar gibi 'Titreşim' diye cevap veriyoruz. Seyircilerden onay sesleri yükseliyor, Will'den şüpheli bir homurtu geliyor ve ardından ben kıkırdıyorum. "Cidden bunu meşrulaştırmak için fiziği mi kullanıyor?" diye fısıldıyor. "Einstein mezarında ters dönüyor.

Anna projektör ekranındaki tıklayıcısına basar.

"Albert Einstein bile şöyle demiştir: "Her şey enerjidir ve hepsi bundan ibarettir. İsteddiğiniz gerçekliğin frekansını eşleştirin ve o gerçekliği elde etmekten başka çareniz yoktur. Başka türlü olamaz. Bu felsefe değildir. Bu fiziktir."

Will, kıpırdamadan yattığı belli olan Einstein'ın büyük fotoğrafına bakarken gülmeye başlıyorum.

"Hepinize bir soru sorayım. Neden aşık olmak istiyorsunuz? Bana nedenlerinizi söyleyin. Evet, seninle başlayalım.'

Yirmili yaşlarında bir adam elini sarı saçlarında gezdiriyor ve boğazını temizliyor.

"Sadece hayatımı paylaşacak birini istiyorum," diye yanıtıyor.

"Harika. Ya siz, gözlüklü ve koyu renk ceketli beyefendi?" 'Yoldaşlık.

"Hı-hı. Pembe kazaklı kadın?" 'Güvenlik...

ve romantizm, sanırım.

"Mükemmel, arkada at kuyruğu olan sarışın kadın.

Lanet olsun. Kalbim yerinden fırlıyor ve güm diye karnıma çarpıyor. O buldu

Be

n. 'Şey, aşık olmak istiyorum çünkü ben...'

"Fazla düşünme, tatlım. Aklına ilk şey."

"Seks! Ağzımdan kaçırdım. Oh, Tanrı aşkına, neden sadece söylemedim

Yaşlı adam gibi arkadaşlık mı? Seyircilerden birkaç kıkırdama duyuyorum, Will de dahil.

"Oh, evet! Anna cevap veriyor. 'Muhtemelen şimdiye kadarki en dürüst cevap.

Bu samimiyete önem ver, sevgilim, ben önem .

'Demek Anna da bir sapık. Bildiğim iyi oldu,' diye fısıldıyor Will ve ben de ona sert bir dirsek atıyorum.

"Ya siz, efendim? Will'e doğru bakıyor. "Neden aşık olmak istiyorsun?

"Bir aile istiyorum," diye yanıtıyor, toplayabildiği en beta erkek sesiyle.

"En az yedi çocuk sahibi olmak ve sevdiğim kadınla bir hayat kurmak istiyorum.

Tipik. Bana gülünüyor, ama Will her kadının 'aww' sesleri çıkarmasına neden oluyor. Sally'ninki de dahil olmak üzere odadaki her vajinaya girmesine izin verildi.

"Oh, bu harika," diyor Anna. 'Siz ikiniz orada dürüstlüğünüzle ortalığı kasıp kavuruyorsunuz.

Will ve ben gülmemeye kararlı bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

'Ve herkes iyi cevaplar vermiş olsa da, bunlar gerçek nedenler değil. Görüyorsunuz, hepimizin bir şeyi istemesinin nedeni mutlu olmaktır. Önemli olan o şeyi elde etmek değil, onun yarattığı duygudur. Ve eğer önce bu duyguyu hissedebilirsiniz, istediğiniz şeyin onu takip etmekten başka seçeneği kalmayacaktır. Kulağa ters geliyor, değil mi? Hepiniz "Beni mutlu edecek şeye sahip olmadan nasıl mutlu olabilirim?" diye düşünüyorsunuz.

Herkes kıkırdıyor, onun her sözüne asılıyor. Bağlılık ve yaltaklanmadaki hızlı artış nedeniyle buradaki hava yoğun. Eğer bu sadece birinci günse, altıncı gün geldiğinde insanlar önünde eğiliyor ve reverans yapıyor olacak. Karizmatik olduğunu inkar etmiyorum ama insanlar onun söylediği her şeye inanmaya hazır görünüyor.

'Gerçekten o kadar da zor değil. Ne düşündüğünüz önemli değil, sadece size bu hissi verecek bir şey düşünün. Bu sürece başlamanın en kolay yolu, halihazırda minnettar olduğunuz şeyleri düşünmektir. Zaten sahip olduğunuz ve sizi mutlu eden şeyler. Kitaplarınızı açın.'

Bize verilen defterler şaşırtıcı derecede süslü. Beyaz ciltli, kadife kapaklı ve içi astarlı.

Anna yeşil, metal bir su şişesinden uzun bir yudum alır. 'Hepinizden minnettar olduğunuz beş şeyi yazmanızı istiyorum - *gerçekten minnettar olduğunuz*. Yardımı olacaksa gözlerinizi kapatın.

Oda ölüm sessizliğine büründü. Will beni dürtüyor ve çoktan yazmaya kitabına bakmamı istiyor:

Hiçbir şey için minnettar değilim. Hayatım bir sahtekarlık.

Kendi kitabımın arkasındaki bir sayfaya dönüp cevap veriyorum:

Peki ya senin karın?

Gamzeler. Geri karalıyor:

Benimle sadece nihilizmim için evlendi. Minnettarlığımı reddederdi.

Defterimin ön tarafına dönüyorum ve ilk sayfaya büyük harflerle ŞÜKRETTİĞİM ŞEYLER yazıyorum. Bu kolay olmalı. Harika bir hayatım var.

1. *Benim kızım*
2. *Ailem ve arkadaşlarım.*
3. *Benim işim.*

Bir şey . Bu doğru olamaz. Sadece üç şey için minnettar olamaz mıyım?
Başka bir şey daha olmalı, ama ne?

1. *Olivia Colman mı?*

Etrafıma bakıyorum, herkes mutlu bir şekilde bir şeyler karalarken Will ve ben ne kadar nankör olduğumuzu düşünüyor gibiyiz. İlham gelmesini umarak ne yazdığını görmek için ona bakıyorum.

1. *Memeler*

Ona gözlüklerimin arkasından yapması zor olan en iyi *ciddi misin* bakışımı atıyorum ama fısıldayarak 'Ne? Doğru. Ben ciddiylim.

"Bunu yazamazsın! Ona yakın olduğum için utanarak ısrar . "Bu saldırgan.

"Kime?

"Ben!

Tekrar yazmaya başladı.

1. *Nora'nın memeleri hariç tüm memeler.*

Sonra eliyle yaptığı işi örtüyor ve bana sırtını dönüyor. Sekiz yaşında bir çocukla uğraşmak gibi.

"Hepsi bitti mi? Anna sorar. 'Güzel. Şimdi bunu her gün sabah yapmanızı istiyorum. Size neşe veren güzel şeyler, insanlar ve deneyimler için evrene şükranlarınızı sunun. Oturup onları düşündüğünüzde hissettiğiniz bu duygu, bir sonraki güzel duyguyu ve bir sonrakini çekecek olan duygudur. Bu süreçte ikinci adıma geçtiğinizde ortaya çıkaracağınız mutluluk budur - hayatınızın bir sonraki büyük aşkının senaryosunu yazmak.

BÖLÜM 14

Günün son seansından (başka bir meditasyon) önce otuz dakikalık bir molamız var ve saat henüz 16:00 olmasına rağmen şimdiden çok yoruldum. Makineden biraz çay alıyorum ve biraz hava almak için dışarı çıkıyorum, sigara içenlerin yanından geçip evin yan tarafındaki bahçelere doğru ilerliyorum. 'Bahçe' diyorum, burası neredeyse özel bir çayır çünkü nedense zenginlerin çok fazla çime ihtiyacı var. Sağ tarafta, seramik bir kuş banyosunun yanında küçük, demir bir bank görüyorum ve oturup çayımı yudumlarken kığım üzerine tündüğü dondurucu metale alışıyor. Sadece bir gündür uzaktayım ama daha uzunmuş gibi geliyor. Charlie gittiğimi fark etmemiştir bile, ama o tanıdık bir çevrede. Bense kilometrelerce uzaktayım, etrafım yabancılarla çevrili ve boz ayı gibi bir adam tarafından takip ediliyorum. Dürüst olmak gerekirse, yapması gereken işleri yok mu?

Will yanıma oturdu ve yüzünü buruşturdu. "Az önce Essex'ten Briony adında bir kadınla konuşmak zorunda kaldım. Korkunçtu. On iki yaşlarındaydı ve sebepsiz yere ellerimi tuttu. İkisini de.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Belki de evrenin seni elini tutman için gönderdiğini düşünüyordur.

"Beni FedEx'in gönderdiğini düşünmesi değil, bu işle ilgilenmiyorum.

Şiddet görmüş ellerini ceplerine sokuyor ve arkasına yaslanıyor. "Kendine biraz zaman ayırmak ister misin?" diye soruyor, cevabı zaten biliyor. "Yeni erkek arkadaşına senaryo yazmak için biraz mahremiyet?

"Yeni bir erkek arkadaş istemiyorum," diye cevap veriyorum hemen. "Hiç istemedim. İsteddiğimi düşünenler aptal arkadaşım ve kız kardeşim.

"Hayır, erkeğine nasıl baktığını görüyorum Brad," diye yanıtlıyor. "Bu libidosu çalışan bir kadının bakışı.

"Bu onunla çıkmak istediğim anlamına gelmiyor! Israr ediyorum, ki bu tamamen yalan çünkü bana çıkma teklif etseydi, daha yemeğe oturmadan Facebook ilişki durumumu güncelliyor olurum.

Will buna inanmıyor ama neyse ki bu konuyu kapatıyor ve bana meditasyon zamanının geldiğini söylüyor.

"Bir saat sonra birama döneceğim," diye ilan ediyor. "Bana katılabilirsiniz.

"Çok yorgunum," diye cevap verdim. "Belki başka bir gece.

'Benimle bir şeyler içmek konusunda hâlâ tuhaf davranmıyorsun, değil mi? Gerçekten iğrenç derecede zararsızım.'

"Hayır, aslında yorgunum! Neşeyle ısrar ediyorum. Gerçek şu ki, büyük bir kadeh şarap içmeye niyetliyim ama bunu sahip olduğum en çirkin, en rahat kıyafetlerle tek başıma yapmak istiyorum. Ayağa kalkıyorum ve evin içine doğru yürüyorum, önce banyoda duruyorum. Eğer yine meditasyon suyu sesleri çalacaksa, hazırlıklı olmalıyım.

Miranda meditasyon odasında bağdaş kurmuş otururken bizi bugün ikinci kez karşılıyor. Büyük mavi bir minder alıp yoga matının üzerine atıyorum. İkinci Grup'un geri kalanı da yorgun görünüyor, özellikle de fötr şapkası artık çoktan gitmiş olan ve etkileyici bir kel noktayı ortaya çıkaran Russell. Meg ise sabahki kadar dinç görünüyor. Sırrının ne olduğunu sorardım ama içimden bir ses cevabının '1996'da doğmuş olmak' olduğunu söylüyor.

Miranda sabırla hepimizin yerleşmesini bekliyor ve Will'e meditasyon sırasında uzanmasının tavsiye edilmediğini tekrar hatırlatıyor. Will kararlı olduğu için ona günde iki kez hatırlatması gerekecekmiş gibi geliyor.

'Akşam meditasyonumuz biraz farklı olacak. Süreç daha önce uyguladığımız gibi başlayacak, ancak bazı ilişki onaylamalarını da ekleyeceğiz. Kozmik düzen seansınız sırasında zaten kısaca kendinizi onaylama üzerinde çalıştınız, ancak şimdi özellikle aşk ve ilişkilere odaklanacağız. Sadece sesimi dinleyin ve kelimeleri yüksek sesle ya da kafanızın içinde tekrarlayın, hangisinde kendinizi daha rahat hissediyorsanız. Hadi başlayalım.

Hoparlörlerden su sesleri gelmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum ve her an kafamın içine girecek olan gizemli lavanta ışığından bahsedilmesini bekleyerek onun sayısına göre nefes almaya başlıyorum. Bir kez daha,

Zihnim dağılıyor ve ne kadar odaklanmaya çalışsam da tek düşünebildiğim Will'in elinin tutulmasından duyduğu dehşet ve jakuzimin kapağını nasıl kapatacağım.

"Derin nefes almak... Sevgiye izin vermek ve günün stresini dışarı atmak.

Yatağıma denizyıldızı koyacağım.

"Daha sakın hissediyorum... daha derine gidiyorum. Onun elini tuttu, ha!

"Ben eşsizim... Ben sevillebilirim... Sevgiyi sonuna kadar hissetmeye ve yaşamaya hazırım.

Şimdi ne oldum? TAMAM. Bu yeni bir şey.

'Ben sevgi dolu bir insanım... Aşka hazırım... Geçmişim önemli değil, benim için doğru kişi orada... Derin nefes al...'

Herkesin aynı anda *vınladığını* duyuyorum.

"Aşk hakkında olumlu düşünüyorum... Etrafım sevdiğim insanlarla dolu. Charlie'yi düşündükçe gülümsüyorum ve kalbim kabarıyor.

"Aşk hak ediyorum... Aşık olma hissini seviyorum.

Charlie'nin babasıyla tanıştığım anılar zihnimde canlandı. İkinci buluşmamızdan itibaren onu sevdiğimi biliyordum ve bu dünyadaki en güzel duyguydu. Her şey mümkünmüş gibi hissediyordum.

"Aradığım kişi de beni arıyor... Derinden ve tutkuyla seviyorum.

Aynen öyle! Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?

'Evren, aşkı bulmamı sağlamak için koşullar ve olaylar yaratıyor.

İnsanların olumlamaları nazikçe tekrarladıklarını duyabiliyorum, o kadar yumuşak ki neredeyse toplu bir fısıltı gibi ve dinlerken ilk kez zihnim berraklaşıyor ve bedenim hafifliyor. Her şey sakın ve rahat hissettiriyor. Sadece ben ve benim-

'Ve ben beşten geriye doğru sayarken, uyanık ve tazelenmiş hissederek uyanacaksınız. Beş... dört... üç... iki... bir... gözler açık!

Neden aniden bitirdi? Gözlerim açılıyor ve herkesin ayağa kalktığını görmek için odaya dalıyorum.

'Herkes iyi bakın ve akşamınızın tadını çıkarın. Sabah görüşürüz.

Ayağa kalkarken esneyen Will'e, 'Bu çok tuhaftı,' diyorum. "Ne garipti?

'Hep "reeellaaxxx" ve "sen bir aşk mıknatısısın" diyordu ve sonra aniden bitirdi mi? Bu sabah çok daha uzun görünüyordu, değil mi?'

Will şaşkın görünüyor ve saatini kontrol ediyor. 'Hayır. Bir saatlik seans, öncekiyle aynı. Boş mu kaldın?'

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdim. 'Bu şey bende işe yaramıyor. Tamamen uyanıktım.

Sırıttıyor. 'Sen yaptın! Tamamen havandaydın! Şimdi de hippie mi oldun?'

"Kapa çeneni. Ayağa kalktım ve minderimi aldım. "Sana inanmıyorum.

Ben uzaklaşırken 'Seni yakaladılar, Nora,' diye alay ediyor. "Evrenin senin için planları var!

Yastığımı odanın arkasındaki yığına geri koyarken güldüğünü duyuyorum. Ne kadar da kurnaz bir tüccar.

"O haklı, biliyorsun.

İrkilerek arkamı döndüğümde Brad'in elinde dolabın üst rafına yerleştirdiği birkaç yoga matı olduğunu görüyorum. Tişörtü karnının üzerine kadar çıkıyor ve küçük bir nefes veriyorum - onun duyacağı kadar yüksek değil ama vajinamın istemsiz emeklilikten çıkmak istemesine yetecek kadar.

"Pardon? Cevap veriyorum. Gözleri o kadar yeşil ki dikkatimi dağıtıyor.

"Evrenin sizin için bir planı var, ancak henüz tam olarak ikna olmadığınızı hissediyorum.

Arkasında Will'in sinsiz hareketler yaptığını görüyorum. Onu daha sonra boğacağım. Kimse onu özlemeyecek.

"Ben mi? Hayır... Neden böyle düşündün ki?

Omuz silkiyor. 'Bunu bir süredir yapıyorum. Kimin kendini tamamen deneyime kaptırdığını ve kimin ekstra rehberliğe ihtiyacı olduğunu anlıyorsunuz. Yarın meditasyondan önce gelip beni ana salonda görün. Sabah sekiz buçuk gibi?'

Brad elini koluma koyup bana, 'Yaşamaya başladığında hayatının nasıl açıldığını görünce şaşıracaksınız,' dediğinde başımı sallıyorum. Ve böylece seks tanrısı herkesle birlikte uzaklaşıyor, beni odada kılıklı adam-çocukla baş başa bırakıyor.

"Brad ile özel seans! Will'in sözleri. "Ne giyeceksin?

"Büyü ," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirerek. "O sadece işini yapıyor.

"Hayır, bence gizliden gizliye senden hoşlanıyor. şu doksanlı yılların filmlerinde seksi erkek, ezik, bastırılmış kıızı bir seks kedisine dönüştürür ya -'

'Dowdy! Bu çok kaba.'

"Aslında hiçbir zaman çirkin olmadı, sadece gözlük taktırıp at kuyruğu yaptırdılar.

Hiç düşünmeden elimi uzatıp saçıma dokunuyorum.

Demek istediğim, sonunda balo kraliçesi olabilirsiniz.

"Ben gidiyorum.

Will kendi ayakkabılarını giymeye vakit bulamadan ben hızla ayakkabılarımı giyip binadan dışarı fırlıyorum.

Tepenin dibinde Kenneth ve Patricia'yı görüyorum, belli ki tartışıyorlar. Vücut dillerinden, savunmada olduğu anlaşılıyor. Kulübeme giden tek bir yol olduğu için yanlarından garip bir manevrayla geçmek zorunda kalıyorum.

'Kim olduğu önemli değil, Patricia. Her neyse, o sadece bir arkadaş.'

"Saçmalık. Bütün arkadaşlarını tanıyorum çünkü onlar *benim arkadaşlarım*.

İkisi de tartışmayı bıraktı. Sadece gülümseyip yoluma devam ediyorum. Devam etmek için benim tamamen uzaklaşmamı bile beklemiyorlar.

'*Sen geçen yılı boşanma belgelerimize ağlayarak geçirmiş olabilirsiniz ama ben geçirmedim. İnsanlarla tanıştım. Bir yerlere gittim.*'

Menzilden çıkmadan önce ona *genelevlerin sayılmadığını* söylediğini duyuyorum. Aralarında neler geçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum ve ayrıca birbirlerine hakaret etmeye başlamadan önce biraz geçmişlerini anlatsalar ölürler mi?

Ücretsiz şarap, atıştırmalıklar ve odun sobası için biraz daha odun almayı planlayarak resepsiyonun içindeki mağazaya doğru koşturuyorum. Kulübe sıcak ama gerçek bir ateşin ruhumu sakinleştiren bir yanı var. *Ruhumu mu?* Belki Will haklıdır. Belki de beni etkilediler.

Bu akşam Persephone yok ama Felicity adında, cam gibi bir cildi ve çok narin elleri olan biri bana hizmet ediyor.

'Televizyonunuzun ana sayfasına girerseniz, kumandanız aracılığıyla sipariş edebileceğiniz bu akşamki akşam yemeği menüsünü bulacaksınız. Teslim edilmesi için yaklaşık bir saat bekleyin.

Burada her şeyi düşünüyorlar. Ayrıca odunumun teslim edilmesini isteyip istemediğimi soruyor ve içimden "*Her kadın istemez mi?*" demek geliyor ama kendimi tutuyorum ve ona idare edeceğimi söylüyorum. Odun gelene kadar giyinik dolaşmak istemiyorum, salya sümük dışarı çıkmam lazım.

Üç dakika sonra bunun büyük bir hata olduğunu anlıyorum. İki şişe beyaz Zinfandel, dev çikolata düğmelerinden oluşan bir paylaşım çantası, üç paket cips ve bir bardak süt taşımak arasında kollarım

Ek odunculuk görevlerini yerine getirebilecek kapasitede. Dinlenmek için durmam gerekmeden önce on adım daha atıyorum.

"Bu tür şeyler için teslimat kamyonları var! Will'in bağırdığını duyuyorum. Neden hep arkamda saçma sapan bağılıyor?"

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, sanki *Britanya'nın En Güçlü Adamı* yarışmasında yarışıyormuşum gibi her şeyi topluyorum. 'Çok uzak değil...' Yolda paytak paytak yürümeye başlıyorum ama yine zayıf kollarım beni yarı yolda bırakıyor.

"Bak, bana iki saniye ver," diye ısrar ediyor. "Biraz portakal suyu alacağım ve sonra sana yardım edeceğim."

Şehit olmak istiyorum ama avuçlarıma batan çantaların ağırlığından ellerim şimdiden sızlıyor. Başımı sallayıp yenilgiyi kabul ediyorum ve her şeyi olduğum yerde bırakıyorum. Söz verdiği gibi hızla geri dönüyor ve odunla şarap torbasını kolaylıkla kaldırıyor.

"Büyük bir gece mi planlıyorsun?" diye soruyor, içeri bakarak. "Akşam yemeği için yer bırakmalısın... tabii çikolata ve şarap akşam yemeği *değilse*?"

"Bu çok mu kötü olurdu?"

"Azıcık bile değil," diye yanıtlıyor, "ama bedava bir yemeği kaçırmak yazık olur. Kuzu Wellington'un iyi olduğunu duydum."

'Sanırım sadece kapıyı kilitlemek ve sabaha kadar başka bir insan görmek zorunda kalmamak istiyorum. Yardımın için teşekkürler. Kapımın kilidini açıyorum ve çantaları küçük giriş koridoruna bırakıyor, belli ki yalnız kalmak istediğimi anlamış.

Endişelenme, Nora. İyi geceler! Yarın görüşürüz. "Elbette," diye yanıtlıyorum. "İyi geceler."

Kapıyı arkamdan kapatıp gece için kilitliyorum, şimdiden uzun, sıcak bir duş ve sessiz bir geceyi ipe çekiyorum. Ama önce: ateş.

BÖLÜM 15

Onu çeyrek geçe, huzursuzum. Biraz şarabın beni sabaha kadar mini bir komaya sokabileceğini düşünmüştüm ama tam tersi bir etki yaratıyor gibi görünüyor. Hiç yorgun değilim, sadece çakırkeyifim.

Charlie ile daha önce konuştum ve gayet iyi, bana Pazartesi günü Ev Ekonomisi dersinde meyve salatası yapacağını söyledi. Artık karmaşık bıçak işlerinde yetkin olduğunu düşüneceği için biraz panikliyorum ve aşırı korumacı bir kabus gibi ona dikkatli olmasını hatırlatıyorum. Bir gün bana öyle bir iç çekecek ki, kendinden geçecek.

Ateş güzelce yanıyor, her çıtırtı bana bu vahşi doğayı tamamen sahiplendiğimi hissettiriyor. Televizyonum, akan suyum ve jakuzim aracılığıyla yiyeceğe erişimim olmasaydı, pratikte Bear Grylls olurdum.

Jakuzi. Sanırım tekrar deneyecek kadar çakırkeyifim. Anneler çocuklarının üzerinden araba kaldırır, ben de süslü bir havuzun kapağını kaldırabileceğimden eminim.

Oturma odasının perdelerini çekip camdan içeri bakıyorum ama dışarı o kadar karanlık ki kendi yansımadımdan başka bir şey görmekte zorlanıyorum. Güvertiyi aydınlatanı bulana kadar pencerenin yanındaki tüm ışık düğmelerine basıyorum. Bingo! İşte açık hava banyosu.

Kapıları sürgüyle açarak dışarı çıkıyorum, gecenin durgunluğuna bir kez daha hayret ediyorum ve ağır kahverengi kapaklı büyük kare kutuya yaklaşıyorum. Bunu yapabilirim. Beni öldürse bile kimyasal olarak işlenmiş, köpüren suya erişim sağlayacağım. *Ama lütfen beni öldürme*, diye düşünüyorum. *Sonumun Darwin Ödülleri şöhretler salonunda olmasını istemiyorum.*

Sol köşeyi tutup yukarı doğru çekiyorum. Gıcırıyor ve benimle birlikte hareket ediyor ama bir metre ötedeki diğer köşe . Bırakıyorum ve çömeliyorum.

Kolu dikkatle inceleyip Transformer gibi geri çekilmesini sağlayacak bir düğme bulmayı umarak aşağı iniyorum ama öyle bir düğme yok. Can sıkıcı bir şekilde, Will'in jakuzisinin benimle alay edercesine vızıldadığını duyabiliyorum. Hayal kırıklığı içinde tekrar deniyorum ama , buz gibi zeminde hafifçe kayıyorum.

"Oh, lanet ," diye bağırdım.

"Orada iyi misin?" "İyiyim

Will.

Cevap yok. Dönüp içeri giriyorum, acaba hoş geldiniz paketinde bir kılavuz ya da yardımcı bir ipucu kaçırmış olabilir miyim diye düşünüyorum. Elbette jakuzileri kullanan herkes üst vücut gücüne sahip değildir. Misafirlerden birinin jakuzinin ne kadar güzel olduğu hakkında yorum yaptığını duydum ve güçlü bir rüzgar onu bitirecek gibi görünüyordu. Mutfak masasına gittim ve daha önce görmezden geldiğim literatürü araştırmaya başladım. Yakınlarda bir kızıl sincap barınağı varmış. Ne hoş! Belki arabayla gidebilirim-

Thud.

Whirr'

e tıkla.

Ayağa fırlayıp dışarı bakıyorum, tam zamanında Will'in beyaz bornozuyla verandamın merdivenlerinden indiğini görüyorum. Kapıları açtım ve yumuşak parlayan ışıklar ve yükselen buharla tamamlanmış, tamamen çalışan jakuzimin ihtişamına tanık oldum. Bir Walmart çalışanı gibi "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım" diye cevap veren Will'e "Teşekkür ederim!" diye bağıriyorum.

Bornozumu ve terliklerimi giyip jakuziye dönmeden önce mayomu giyip saçlarımı toplamam yaklaşık doksan yedi saniye sürüyor. Tamamen yalnız olmama rağmen, soyunurken kendimi biraz daha mahcup hissediyorum. Soğuk hava inatçı bacaklarımı diken diken ediyor, iri göğüslerim telsiz olmamasını takdir etmiyor ve karnımı içeri çekmeye bile çalışmıyorum, yardımın ötesinde.

Suya girip ılık suyun bacaklarımı sarmasına izin verdikten sonra, omuzlarıma kadar tamamen suya batana ve küçük kova koltuklardan birinde dinlenene kadar daha derine batıyorum. Su çok lezzetli, ama kendimi savunmasız hissediyorum ve birinin aniden ortaya çıkıp beni suya batırma ihtimalini azaltmak için sırtım kabine dönük oturmayı tercih ediyorum. Will'in kamarasından gelen hafif bir müzik sesi duyuyorum ve bu beni biraz daha sakinleştiriyor. Tamamen yalnız olmadığımı bilmek için biraz arka plan gürültüsüne ihtiyacım var.

Sonunda gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, rahatlamaya çalışıyorum ama bu kolay değil.

Üçte girdi... üçte çıktı... yoksa dört müydü? Sanırım dörttü. *Her neyse, yap işte Nora, daha önce işe yaramıştı.*

Yüzme kostümüm kıcıma giriyor ve ben onu geri çıkarıyorum.

Hiçbir şey... Hiçbir şey düşünme... Balta cinayeti... Kes şunu...

Gezegende serinlemekten aciz tek kişi ben miyim? Kendimi aptal gibi hissediyorum: jakuziyi açamadığım için aptal gibi, bunu yaptığım için aptal gibi, ilk etapta burada olduğum için aptal gibi ama en önemlisi, bütün gün pozitif enerji ve olumlama bombardımanına tutulduktan sonra kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar yalnız ve zavallı hissettiğim için aptal gibi.

Gökyüzüne bakıyorum ve daha önce hiç görmediğim kadar büyük ve parlak olan yıldızları seyrediyorum. O kadar güzel ve o kadar alçakgönüllü ki bir anda kendimi küçük hissediyorum. Önemsiz. Kahretsin, *duygusal* hissediyorum, benim neyim var? Belki de bu yalnız zaman benim için iyi değildir - düşünmek için çok fazla zaman. Neden tam olarak kırk yaşında olduğumu ve hayatımın ikinci yarısını biriyle paylaşmaya yakın bile olmadığımı merak etmek için çok fazla zaman. Hiçbir uyarı olmadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyor ve onları öfkeyle siliyorum. Kendime acımam. Olduğum yerdeyim çünkü hayatım bu şekilde gelişti ve hiçbir meditasyon ya da kendini yüceltme bunu sihirli bir şekilde değiştiremez. Burada, yaşadıkları acıları geri alabilecekleri ya da unutabilecekleri umuduyla, bir yerlerde birilerinin tüm acıları onaracağı umuduyla yaşayan pek çok insan var ama ben buna inanmıyorum. Hayatımın aşkı diye bir şey yok. Ben asla 'o kişi' olmayacağım. Evlenmeden önceki aşklarıym ve hatta evliyken de aşklarıym (Neil Sutton, 2017, büyük hata) ama asla sadece 'o' değilim. Sanki sorumluymuş gibi gökyüzüne kaşlarımı çatıyorum ama değil. Emin olduğum bir şey varsa, o da evrenin benim yalnız olmamı hiç umursamadığıdır. Ve bir gün, umarım ben de umursamayacağım.

Islak elimle gözlerimi kurulamaya çalışıyorum ve ne kadar saçma görüldüğüme gülüyorum. Jakuzilerin eğlenceli olması gerektiğini sanıyordum. Güvenlik broşürüne *şarapla karıştırıldığında göz yaşartıcı ruminasyona neden olabilir* gerekirdi. Sanırım bu akşamlık işim bitti.

BÖLÜM 16

BOOTCAMP: 2. GÜN

'Peki bu sabah nasılsın, Nora? Biraz yorgun görünüyorsun.'

Ana salondaki sandalyelerin etrafından dolaşıp, şaşırtıcı bir şekilde yorgun görünmeyen Brad'e doğru yürüyorum. Brad lanet bir bulutun üzerinde uyumuş gibi görünüyor.

"Çok uyumuş olmalıyım," diye cevap veriyorum, yatmadan önce en az bir saat ve yatakta bir saat daha ağladığım gerçeğini görmezden gelerek, kırmızı gözler ve yastık yüzle sonuçlandı. "Ben iyiyim.

"Gel benimle otur.

Mecburen bir sandalye çekiyorum. Kendimi gerçekten seksi patronum tarafından performans değerlendirmesine tabi tutuluyormuşum gibi hissediyorum. Bu sabah hâlâ biraz duygusal hissediyorum; acaba bana sarılacak mı? Umarım sarılmaz, tekrar ağlamaya başlayabilirim.

"Eğitim kampından sonraki ilk gece pek çok insan için zor olabilir," diyor ellerini kucağına koyarak. 'Yalnızsınız, savunmasızsınız ve o anda belli olmasa bile birçok duyguyu serbest bırakmışsınızdır. En önemli şey bunu bastırmamanızdır; hissetmenin doğru ya da yanlış bir yolu yoktur. Ağlamanız gerekiyorsa-'

"Hayır, sadece-

'Sizi temin ederim ki tek olmayacaksınız. Bu sabah sizinki kadar kırmızı bir sürü göz olacak.

Charlie'nin ona kızdığını düşündüğünde yaptığı gibi alt dudağım titremeye başlıyor; bunu düşünmek benimkini daha da titretiyor.

"Bunun nereden çıktığını bilmiyorum," diye söze başlıyorum, boğazımdaki yumru, her biri arasında bir hıçkırık olmadan başka hiçbir kelimenin söylenememesini sağlamadan önce. "Ben... sadece...

"Bu olumlu bir tepki," diye beni temin ediyor, eli kucağından benimkine doğru hareket ediyor. 'Bilinçaltınızdaki olumsuz blokajları temizlemek

Yeni ve daha olumlu arzulara izin vermenin tek yolu. Zaten yüksek bir frekansta titreşiyorsunuz.

Başımı salladım. 'Sadece küçük bir sinir krizi geçiriyorum, geçecek ve geri döneceğim-'

Gözlerini kısarak bana bakıyor. 'Neden geri dönmek istiyorsun? Aynı davranışları ve kalıpları tekrarlamaya devam edebilmek için mi? Seni sözde "çöküşüne" götürenleri mi?'

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum ama sonra duraklıyorum. Söylediklerinde bir şey beni etkiliyor.

'Bazı şeyleri hissetmemizin bir nedeni vardır, Nora. Acı, ister fiziksel ister duygusal olsun, bir şeylerin doğru olmadığının göstergesidir. Kalbinizdeki fiziksel bir acıyı görmezden gelmezsiniz, neden duygusal bir acıyı görmezden gelmeyi tercih ediyorsunuz?'

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama kendimize acıyarak etrafta dolaşamayız, değil mi? Cevap veriyorum. "Hayatına devam etmelisin.

'Ama hiçbir şey değişmediyse nasıl gerçekten hayatına devam edebilirsin? Nora, evren-'

"Bu *evren* saçmalığına inanmıyorum," diyorum açıkça. ' dilerim, sadece anlamıyorum
O.'

"Biliyorum. Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. 'Sorun değil çünkü sen İster inanın ister inanmayın, evren ya da Tanrı ya da Kaynak ya da adına ne dersiniz deyin, zaten sizinle birlikte çalışıyor. Her zaman sizin titreşiminize yanıt verecektir.

İç çekiyorum. Brad'in mükemmel şekilli kulakları olabilir ama beni dinlemiyorlar.

'Bir dakikalığına evreni unutun,' diye devam ediyor. 'Kendine inanarak ve güvenerek istediğini elde edeceksin. Sen, Nora. Bu dünyada sahip olamayacağın hiçbir şey yok. O zaten var, sadece onu deneyiminize getirmek için onunla hizalanmanız gerekiyor ve hizalanma zaten ona sahip olduğunuza gerçekten inanmaktan geçiyor.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Eli benimkini biraz daha sıkı kavırıyor. "Bu yüzden buradasın.

Kampın geri kalanı ikinci gün için gelirken koridordan gelen sesleri duyuyorum.

Brad elini çeker ve yerdeki not defterine uzanır. "Bu haftanın tadını çıkar, Nora. Hiç şüphem yok ki sonunda

Ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunuzu. Unutma, evren her zaman sana karşı değil, seninle birlikte komplo kurar. Sonra görüşürüz.'

Sandalyemi ön sıraya geri koyup daha rahat saklanabileceğim arka tarafa doğru koşarken yüzümün kızarmasına engel olamıyorum. Sıra dışı mı? Ben mi? Söylemesi ne tuhaf, tanıdığım en az sıra dışı insan benim, ama itiraf etmeliyim ki bu gururumu okşuyor. Belki de benden hoşlanıyordur?

Kes şunu, Nora. Gerçekçi ol. Kendi kendine yetiyor olabilirsin ve tamamen itici olmayabilirsin, ama yine de geçen hafta eteği Tesco arabasının tekerleklerine dolanan kadınla aynısın. Sıra dışı insanlar, diğer müşteriler bakarken güvenlik görevlilerinden kendilerini kurtarmalarını istemek zorunda kalmazlar. Yalnız yaşlı kadınlar, vatandaşlık arayan genç yabancı erkekler tarafından işte böyle kandırılıyor. O. O. Değil. Hoşlanmıyor. Sen.

Will'in bana doğru geldiğini görmeden önce kendimi bir silkeliyorum, en az benim kadar yorgun görünüyor ama kırmızı gözleri yok.

"Pekala, Nora! Bu sabah kapını çalıyordum ki, şuradaki aşk gurusuyla ateşli bir randevun olduğunu hatırladım. Yorgun görünüyorsun... Nora, öğretmenle yattın mı?"

"Sesini alçalt! Ben de cevap verdim. "İnsanlar ciddi olduğunu düşünebilir!

Omuz silkiyor, ceketini koltuğunun arkasına koyuyor. Bu sabahki tişörtü Metallica. Bu sabah daha formda görünüyor, sanki hiç çaba göstermemiş de yarım çaba göstermiş gibi.

'Küvete yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Beni deli ediyordu.'

"Sorun değil. Sağ tarafta bir emniyet mandalı var; kaçırılmış olmalısınız.

"Biliyorum, ben bir aptalım.

"Hayır, sadece bir emniyet kilidi olduğunu bilmiyordunuz.

Verdiği yanıt bana Victoria'yı hatırlattı. Ne zaman aptallığımı ilan etsem, bana bir şeyi bilmemenin başarısızlık anlamına gelmediğini hatırlatan ilk kişi o oluyor. Bu hafta nasıl olduğunu merak ediyorum; ona daha sonra mesaj atmalıyım.

Odaya baktığımda Brad'in haklı olduğunu gördüm. Bu sabah çok fazla hüznü bakan yüz var. Ayrıca insanların düne göre daha az süslü olduğunu da fark ediyorum. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlar şimdi sıkı düğümler halinde atılmış, tamamen makyajlı yüzler şimdi vurgusuz ve kontursuz, takma kirpikler gitmiş, ama Russell hala fötr şapkasına sıkı sıkıya tutunuyor.

Hepimiz otururken Anna geliyor ve geç kaldığı için özür diliyor.

"Küçük bir duş aciliyeti yaşadım," diye açıklıyor, "umarım ıslak saçlarımı bağışlarsınız, ama ikinci gününüzün tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemedim.

İkinci gün için görevlerimizi anlatmaya başladığında Will eğilip fısıldıyor: "Sen de jakuzinde tek başına otururken kendini biraz kalas gibi hissettin mi?"

Başımı salladım. "Sayılır, evet.

"Tek düşünebildiğim, "Ben dışarıda köpük banyosu yapan yetişkin bir adamım" oldu. Kendimi hiç bu kadar iğdiş edilmiş hissetmemiştim.

Homurdanıyorum ve sonra öksürerek bunu etmeye çalışıyorum. "Siz erkekler çok kırılgansınız. "Öyleyiz.

'Sabah meditasyonundan sonra hızlı tanışma atölyelerimizin ilkinde başlayacağız. Bu on kişilik gruplarınız içinde yapılacak.

Seyirciler arasında birkaç garip kıkırdama duyulabilir.

'Kendinizi değerli romantik partnerler olarak yeniden kurmak için buradasınız, bu yüzden potansiyel bir eşle ilk izlenimi oluştururken hepinizin tam olarak nasıl etkileşime girdiğini ve bağlantı kurduğunu öğrenmek istiyorum.

Bir kadının başını ellerinin arasına aldığıı gördüm. Eminim daha önce hızlı buluşma deneyimi yaşamış ve iyi gitmemişti. Onun acısını hissediyorum. 2009'da katıldığım bir oturumda İsveçli korsan fahişeler hakkında otuz altı roman yazmış ve büyükannesiyile yaşayan bir adamla tanıştım.

'Şimdi, bu alıştırma için, bu durumda nasıl görüldüğünüzü, vücut dilinizi, konuşma akışınızı vb. incelemeye çalışıyoruz. Saat 10'da burada görüşürüz.

Will isteksizce tekrar ayağa kalkıyor ve bana 'bu meditasyon saçmalığının sıkıcı olduğunu' söylüyor. "Bunu atlayıp biraz dolaşmak ister misin?" diye öneriyor. 'Kendimizi gölde boğabiliriz. Bu daha heyecan verici olabilir.

"Bir kez daha deneyeceğim," diye cevap veriyorum iddialı bir şekilde. 'Belki de zihnini sakinleştirmenin bir faydası vardır. Biraz sessizlik işime yarayabilir.

'Vay canına, Brad çok iyi bir akıl hocası olmalı,' diye takılıyor. 'Onu hâlâ sevmiyor musun? Bir bahar düğünü benim için iyi olur, keten giyince iyi görünüyor. *Bayan Brad...* soyadı neydi? H ile başlıyor... Hoodwinker? Hayır. *Hoodwanker*'?

"Saçmalamay ı kes," diye ısrar ediyorum kırmızı halı kaplı odaya girerken. 'Meditasyon hakkındaki fikrimi değiştirmeye hakkım var, bu beynimin yıkandığı anlamına gelmez.

"Haklısın," diye kabul ediyor, ağır botlarını tekmeleyerek. 'Ama seni aya ilahi okurken ya da herhangi bir seks ayini yaparken görürsem... şey, katılmak zorunda kalacağım, çünkü bu kulağa eğlenceli geliyor.

Yer minderimi kaldırırken yüksek sesle gülüyorum ve herkesin dönüp bakmasına neden oluyorum. Anna bana gülümseyerek *güzel Zen ortamımı bozmayı bırak, seni moron* diyor, ben de özür dileyen bir yüz ifadesiyle yoga matıma doğru koşuyorum. Will de peşimden geliyor.

Sadece üçüncü kez meditasyon yapıyorum ama artık alışmaya başladığımı hissediyorum. Doğru nefes alıp veriyorum ve kafamda dönüp duran belirsiz düşüncelerin sayısı azalıyor. Su sesleri hala biraz işemeye neden oluyor ama birkaç noktada zihnim berraklaşıyor ve bu harika hissettiriyor. Sanki orada değilmişim gibi. Geçen seferki gibi tamamen kendimden geçmiyorum ama bitirdiğimizde kendimi odaklanmış ve günüm için daha hevesli hissediyorum. Ta ki Will tuzağını açana kadar.

"Bu palyaçolarla sohbet etmeye hazır mısın?" diye soruyor. "Acaba senin hakkında ne yazacaklar?"

Hay aksi. Hızlı randevu zamanı.

BÖLÜM 17

Ana salona döndüğümüzde midem düğümleniyor. Yıllardır biriyle çıkmamıştım. Kendimi tanıtmada konusunda iyi değilim. Faith burada olsaydı, kendini öve öve bitiremezdi, ama benim övünülecek bir yok.

Will sessizce, 'Bu mükemmel bir malzeme olacak,' diyor. Onu kolundan tutup geri çekiyorum.

"Benim hakkımda yazmasan iyi edersin!

Tabii ki söylemeyeceğim. Her neyse, ben olsam isimlerden bahsetmezdim. Buraya kimseyi utandırmak için gelmedim... en azından henüz değil.

Ben daha cevap veremedim Brad sandalyeleri beşerli iki sıra halinde birbirine bakacak şekilde yerleştiriyor Will'in hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, bir sonraki kişinin ne söylediğini duyamayacağımız kadar uzaktalar. Hepimize sol tarafında isimlerin yazılı olduğu basılı bir kâğıt uzatıyor.

'Tamam, askerler, erkekler bir tarafa, kızlar diğer tarafa. Üçer dakikanız olacak ve sonra erkekler sağa geçecek, kızlar olduğunuz yerde kalın.

Allison kıkırdıyor, kızıl saçlarını gergin bir şekilde düzeltiyor. Geri kalan hepimiz biraz kasvetli görünüyoruz. Will'in Meg'e yöneldiğini ve tatlı yüzlü Nish'i geçerek onun karşısındaki koltuğa oturduğunu fark ediyorum. Adil olmak gerekirse Meg'in muhtemelen herkesin tipi olduğunu düşünüyorum. Altmış yaşındaki Tim benim karşıma oturuyor, sanırım gruptaki görsel olarak en az korkutucu kadın olduğum için. Bunun iyi bir şey olup olmadığını düşünüyorum.

Brad boş bir sandalye çeker ve sıraların sonuna oturur. 'Hepinizden karşınızdaki kişi hakkında notlar almanızı ve dürüst olmanızı istiyorum.

Kaba, komik, kibirli, ilgisiz, sinir bozucu, tatlı - her neyse; yazın.

"Ama her şey öznel değil mi?" diye soruyor orta yaşlı, kel Paul. "Birinin kaba bulduğu şeyi bir başkası canlandırıcı bulabilir. Paul'ün şimdiye kadar gördüğüm en ince, en acınası bıyığa sahip olduğunu fark ediyorum. Sanki yüzüne fısıldanmış gibi görünüyor.

Brad başını sallıyor. 'Hem evet hem hayır. Görünüşün kişilikten çok daha öznel olduğunu düşünüyoruz. Eğer beş kişi kaba olduğunuzu söylüyorsa, bu üzerinde çalışmanız gereken bir şeydir; tıpkı beş kişinin sizi komik ya da çekici bulması gibi, bu da sahip olduğunuz iyi nitelikleri kanıtlar. Unutmayın, burada cinsel çekiciliği değerlendirmek için değil, karakteri değerlendirmek için bulunuyoruz. Olabileceğiniz en iyi kişi olana kadar gerçekten istediğiniz birini çekemezsiniz. Hadi başlayalım.'

Tim ve ben birbirimize bakıyoruz, ikisi de nereden başlayacağından emin değil. Acemi birliğine geldiğinden beri yüzündeki şaşkın ifade hiç değişmedi. Benden en az yirmi yaş büyük ve kaşları öyle çatık ki, sabanla sürülmüş gibi görünüyor. Buraya gelmek için ne kadar cesaret topladığını merak ediyorum.

"Bana kendinden bahset Tim," diyorum. "Herhangi bir hobin var mı? Tim bir an düşündü ve sonra başını salladı. 'Eski filmlerden hoşlanırım. Chaplin,

Laurel ve Hardy, Bogart, James Cagney. Onları karımla birlikte izlerdim.'

Karısını sormak istemiyorum. Öldüğünü sanıyorum, ama kim bilir? Komşusuyla kaçmış olabilir. Bu beni ilgilendirmez.

"Çok güzel," diye cevap verdim. "*Casablanca* en sevdiğim filmlerden biridir.

Gözleri parlıyor. 'Bu harika bir film. Artık yapmıyorlar. Modern filmler çok kaba olabiliyor.

"Peki hâlâ çalışıyor musun?" Uzun zamandır kimsenin Tim'e ilgi gösterdiğinden emin değilim.

'Hayır canım, ben birkaç yıl önce emekli oldum. Artık işi oğullarım yürütüyor - Pinnock'un biraz genç kana ihtiyacı vardı.

"Pinnock's? mi?"

Başını sallıyor. 'Seksen yıldır gidiyoruz. Ben öldükten çok sonra bile burada olacak.

Şu anki kilo probleminizden kısmen sorumlu olan adamın önünde oturmak çok garip.

"Ya sen, canım?" diye sorar. "Senin hayatının benimkinden çok daha ilginç olduğunu tahmin ediyorum.

Onun için biraz üzülüyorum. Görünüşe göre milyonerler bile yalnızlık çekiyor.

'Şey, bir kızım var ve bir kafe işletiyorum, yani dürüst olmak gerekirse o kadar da heyecan verici değil. Ben seviyorum-'

"Bekar anne o zaman?

Evet, birkaç yıldır. "Babam resimde yok mu?

"Evet, öyle, ama tartışmamayı tercih ederim-

'O zaman tek ebeveyn değilsiniz, değil mi? Eğer onu görürse, o da işin içindedir. Tim'in şaşkın bakışı yerini hafif bir küçümsemeye bıraktı.

"Velayet düzenlemelerimi tartışmak istemiyorum ama-

'Maddi katkıda bulunuyor, değil mi? O zaman bunu tek başınıza yapmıyorsunuz, değil mi? Bekar bir anne olduğunuzu söyleyerek babanın umursamadığını ima ediyorsunuz.

Şimdi sırtım iyice kalktı. Kollarımı kavuşturdum ve bu kaba, yaşlı piç kurusuna ters ters baktım. 'Evet, günde yedi sterlinin çok yardımı oluyor Tim. Ama doktorlara ya da dişçilere gitmiyor, her gün okula gitmiyor, kızım hasta olduğunda işten izin almıyor, ev ödevlerini yapmıyor ya da önemli şeylerin hiçbirini yapmıyor. Yapacak daha iyi bir işi olduğunda iptal ediyor, ona ihtiyacım olduğunda rutininin dışına çıkmıyor ve onun benim gözetimimde olduğu ve olmaya devam ettiği parlak, mutlu kız için bana asla ve asla kredi vermiyor. Ama senin aksine, bunların hiçbirini asla bilmeyecek.

Orada oturuyor, ağzı açık ve yüzü kızarmış. "Bir şey demek istemedim, sadece-

"Sadece ne? Adalet için Babalar adına kampanya yürüteceğinizi mi düşündünüz?

Benim hayatımı bilmiyorsunuz ve herhangi bir varsayımda bulunmaya hakkınız yok'.

Bana dik dik bakarken çenesinin çok zayıf olduğunu fark ediyorum. Neredeyse hiç yok. Havluları nasıl katladığını merak ediyorum.

"Zaman doldu millet. Beyler, sağa doğru ilerleyin.'

Tim ayağa kalkıp grubun önüne doğru ilerlerken, fötr şapkalı Russell kendi koltuğuna doğru kayıyor. Tim'in adının yanına 'kadın düşmanı moruk' yazıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Bu çok garip, değil mi? Russell büyük bir sırtışla duyurdu. 'Ateş etmek bile istemediğin insanları etkilemeye çalışmak gibi. Alınma ama.

"Alınmadım," diye cevap veriyorum. 'Belki de etkilemeye çalışıyorsan, bu en iyi açılış değildi?

Kahretsin dostum! Yapmam demek istemedim... çünkü yaparım; sen fitsin, değil mi? Sadece, benim tipim değilsin.'

Londra argosu şimdiden canımı sıkmaya başladı. 'Russell, sorun değil. Sen de benim tipim değilsin.'

Will'e doğru bakarak, "Sert tipleri tercih ediyorsun, öyle mi?" diye cevap verdi. 'Sizi gördüm çocuklar... küçük bakışlar, sessiz sohbetler. Çabuk ısınmışsın kızım.

Ne? O mu? Hayır! Ne demek istediğinizi anlamadım. Her neyse, bizim-'

"Dürüst olmak gerekirse, hepimiz bunu fark ettik," diye devam ediyor. "Biriyle ne zaman uyum sağladığınızı bilirsiniz. Siz çok iyi anlaşıyorsunuz!

"Çalışıyor musun Russell? Konuşmayı bu her neyse ondan uzaklaştırmaya kararlı bir şekilde soruyorum.

"Evet, dostum. Perakende sektöründe çalışıyorum.' "Güzel! İlginç bir yer var mı?"

'Radcliffe Erkek Giyim. Biliyor musun?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, Will'le olan varolmayan iletişimimi unuttuğu için minnettarım. "Edinburgh'da büyük bir mağazaları var. Mağazada mı çalışıyorsun yoksa-'

Ben sahibiyim. Russell Radcliffe.' Elimi sıktı.

Buradaki herkes iş adamı mı? Her zaman zengin ve başarılı insanların filmlerdeki gibi, örneğin *Wolf of Wall Street* gibi olduklarını hayal etmişimdir, ama bu adam bırakın bir giyim imparatorluğunu, banyo bile yapamazmış gibi davranıyor.

"Yani benim hakkımda iyi şeyler yazacaksın, öyle mi?" diye soruyor, kucağımdaki dosya kâğıdına bakarak.

"Arkadaş canlısısın! Ben de cevap verdim. "Ve dürüstsün. Sanırım bunlar artı puanlar.

İşıldıyor. Teşekkürler. Sana da! Gerçi yaşlı kadınlar bu işte daha iyi. Kimseyi etkilemek zorunda değilsin. Şuradaki kaşlar bana evimin değerini sordu.'

Şu anda Tim'le birlikte sessizce oturan Allison'a işaret ediyor. Gülüyorum. Sanırım Russell'ı hafife almışım. O fötr şapkalı bir serseri olabilir ama ben daha kötüyüm; yargılayıcı bir serseriyim.

"Peki neden buradasın?" diye soruyorum ona. "Hayatında sana yardım etmesi için evrene ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun.

"Aramızda kalsın, Çekim Yasası beni iş hayatında bulunduğum yere getirdi," diye yanıtlıyor. 'Ama ilişkilerim, dostum, hiçbir yere gitmiyorlar.

Yirmi dokuz yaşımdayım, kırk yaşında ve sonunda...'

'Benim gibi mi?

"Öyle demek istemedim. Bakın, kadınların erkeklere ihtiyacı yok, ama bizim kadınlara ihtiyacımız var. Şu bir gerçek ki, bir erkek belli bir yaşa geldiğinde ve hiç evlenmemişse - kadınlar bu tür şeylerden uzak durur, sanki biz seri katılmışız ya da annelerimize takıntılıymışız gibi.

"Notlarınıza *anlayışlı* şeyler ekleyeceğim.

Russell güler. 'Senden hoşlandım, Nora. Vahşi çocuk Will'in oraya neden önce girdiğini anlıyorum.

"Vakit geldi beyler! Sağa doğru ilerleyin.'

Russell gitmeden ve ben Nish'le karşı karşıya kalmadan önce davamı tekrar savunacak zamanım yok. Kahve molası vermeden önce sadece o, Paul ve *vahşi çocuk* Will gidecek. Tanrım, kahveye ihtiyacım var.

Nish oturuyor ve başlamadan önce kağıdına bir şeyler karalıyor, sanki büyük bir sınav için not alıyormuş gibi. Görebildiğim kadarıyla, o son iki kadın hakkında çok şey yazmış, ben ise çoğunlukla rastgele kelimeler ve Tim'in adından sonra kızgın bir surat karaladım.

"Bana kendinden bahset Nora," diyor mekanik bir şekilde, kaleminin kapağını tekrar kapatırken.

"Edinburgh'da küçük bir işletme işletiyorum," diye yanıtlıyorum. "Ayrıca bir kızım var ve-

"Harika. İyi bir başlangıç. Herhangi bir hobiniz var mı?"

Soru listesi hazırladı mı? Her zamanki şeyler. Sinema, kitap okumak, arkadaşlarla görüşmek. Uzun saatler çalışıyorum ve-'

"En çok neye ?

Kesinlikle bir listeye göre çalışıyor.

"Cümleleri bitirmeye izin verilmemesi.

"Harika. Peki, on yıl sonra kendini nerede görüyorsun?

Tim'i öldürdüğü için hapiste. Ve muhtemelen seni de. cinayet.

"Nish, yavaşla! Yalvarıyorum. 'Sohbet ediyor olmamız gerekiyordu, röportaj yapıyor olmamız değil!

Başını sallıyor. "Sanırım uyumluluk ve ilişki potansiyelini değerlendirmek için diğer kişiden bilgi toplamamız gerektiğini anlayacaksınız.

"Her zaman bu kadar becerikli misin? Gülmemeye çalışarak soruyorum.

"Biraz metodik. Benim de soru sormama izin vermeye ne dersin? Bir yerde okumuştum, konuşmalarda ileri geri bir unsur olması gerekiyormuş.

Sinirlenmiş görünüyor. "Sadece üç dakikamız var, metodik olmak zaman kazandırır.

Ne bakire ama.

"Hayal kırıklığı içinde geri çekilmedikleri zaman çok güzel gözlerin var, biliyorsun.

Notlarına bakmayı bıraktı. "Ne?

'Sadece söylüyorum, çok güzel gözlerin var. Kaç , Nish?' 'Yirmi dört... kaç yaşında olduğunu sormama izin var mı-'

"Hayır. Nerede yaşıyorsun?"

"Manchester, ama annem Nepalli ve ben orada doğdum. "Çok güzel. Ve sen de...?

'Kantitatif analiz. Freelance. Ya sen?'

İşte böyle! Bir konuşma! Şimdi yuvarlanıyoruz. Benim bir kafem var.'

Gülüyor ve genişçe sırtıyor. 'Bu eğlenceli olmalı. Mutlu bir insana benziyorsun.

Zihnime bir not düşünüyorum: *Nish'i ölüm listesinden çıkar.*

'Teşekkür , Nish! Şu sohbetimize bakın. Hayat harika değil mi?'

"Özür dilerim," diyor utanarak. 'Sanırım her şeyi fazla düşünüyorum. Sadece bu haftanın bir oyun değiştirici olmasını istedim. Çok sık biriyle çıkmam. Tamam, hiç. Hiç çıkmadım.'

"Ve evrenin yardımcı olacağını mı düşündünüz?"

"Şey, ben Budist olarak yetiştirildim...

"Ah! Anladım.

Nish'in bir şey yazmadığını fark ediyorum, onun yerine sadece gülümsüyor. Belki de onu kırdım.

Zaman lütfen. Beyler, sağa doğru ilerleyin.'

Koltukları hareket ettirirken, "*Güzel adam!*" yazıyorum. *Sadece kendin ol.* Tanrım, annesi gibi konuşuyorum.

Sırada Paul var ve her ne kadar yargılayıcı olmayı bırakmaya çalışsam da, altın zinciri ve bileziğine bakmaktan kendimi alamıyorum. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Boğazını temizliyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor, cevap beklemeden. "Ben Paul Barnes. Filmde çalış. Bearsden'de yaşı.'

Bearsden! Onlar konuşurken Faith'in 'uygun erkek arkadaş' listesini işaretlediğini duyabiliyordum. Ona göre Fred West bile uygun bir posta koduyla gelirse uygun bir aday olabilirdi.

'Evet, dün tanıştık,' diye cevap verdim. "Ama tamam. Ben Nora, çalışıyorum-'

'Güzel, bak, muhtemelen sana ciddileşmeye hazır olduğumu söylemeliyim. Evlilik, çocuklar, . Sıradan hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. "Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum Paul.

"Kadınların istediği bu değil mi?" diye soruyor bileziğiyle oynarken. 'Kartlarını sadece masaya koyan biri. Saçmalık yok, blöf yok?

Ben ne zaman kadınlığın sözcüsü oldum?

"Eminim bazıları öyledir," diye cevap veriyorum. 'Bazıları bunu itici bulabilir. Bu benim sadece ucuz, anlamsız ilişkilerden ve tahakkümden hoşlandığımı söylemem gibi bir şey.

Bileziğiyle oynamayı bırakır. "Sen mi?

"Hayır, sadece bunun ilk buluşmada ağzından kaçırmak için eşit derecede sıra dışı bir şey olduğunu söylüyorum.

"Hiç bağlandın mı?"

"Pardon?

"Bağlandı.

Duraksıyorum, neden anlamaya çalışıyorum. "Bağlı. At gibi mi?" 'Tabii,

her neyse.'

"At gibi mi görünüyorum?

"Tahakkümden bahsettiniz, ben de düşündüm ki-"

"Konuşmayı kesin lütfen.

Ben notlarımı açıp adının yanına SENİN NEYİN VAR yazarken o koltuğuna büzülüp bilezikle oynamaya devam ediyor. Başka bir konuşma olmadı.

"İyi işti millet, son tur. Çocuklar sağa lütfen! Will kendini yere bırakıyor ve kaşlarının çatıldığını hemen fark ediyor.

'Vay be. O kadar kötü mü? Kaşlarını çatığında Theresa May'e benziyorsun." Bunun doğru olmadığını umarak başımı sallıyorum. "Bir keresinde çıplak olduğum bir kabus görmüştüm, Herkes gülüyordu ve bir kuş çıplak kıcımı gagalamaya başladı. Bu daha kötüydü.'

"Ne tür bir kuş?

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım senin randevuların benimkilerden daha iyiydi?"

Elindeki kâğıtları açıyor. "Tamamen korkunç değildi. Yani, insanlar sadece insandır, değil mi? Herkesin artıları ve eksileri vardır. Üç dakikalık bir sohbe dayanarak hüküm vermemeye çalışıyorum.

"Evet, ben de. Burnumun on santim uzamadığından emin olmak için ovalıyorum.

"En tuhafı da," diye devam ediyor, "üç kişi sizden bahsetti. Yani bizden. Görünüşe göre ya eski arkadaşız, ya eski sevgiliyiz ya da Çekim Yasası'nın işe yaradığının canlı kanıtıyız. Hepsi aramızdaki tartışıyor. Sanırım bir toplantı yapmışlar.

'Bir şey duydum,' diye cevap verdim. 'Bu çok saçma! Dürüst olmak gerekirse, bence herkes o kadar aşka odaklanmış ki, bir şeyler görüyorlar. Bir grup halüsinasyonu gibi.

"Sence de tuhaf değil mi?" diye soruyor.

"Ne, anlaşıyor olmamız tuhaf mı?" diye cevap veriyorum. "Pek sayılmaz. Diğer insanlarla iyi anlaştığım biliniyor.

Sessizce oturuyor, .

"Sence bu garip mi? diye sordum. "Ha ha, seni de mi etkilediler? "Tanrım, hayır. Seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bir zamanlar seni gördüğümde kesin bir çekim hissettim. Sanki seninle tanışmam gerekiyordu.'

'Sanırım ikimiz de yersiz görünüyorduk. Benzerlikte rahatlık aramak doğaldır.'

"Belki de," diye bitiriyor sözlerini. 'Ne olursa olsun bunun olmasına sevindim. Meg'le orada sıkışıp kalabilirdim.

"Bunun nesi yanlış?

Boğazını temizliyor. "Hayatımdaki her şeyi tezahür ettirdim, mesela bir gün Instagram'da daha fazla takipçi istedim ve James Franco paylaştığım bir mayo fotoğrafını beğendi ve ay sonuna kadar elli bin takipçim oldu."

"O aksanla konuşmadığına eminim," diye cevap veriyorum gülerek. "İnsanları yargılamaktan hoşlanmadığını sanıyordum.

'Pfft,' diye yanıtlıyor, 'Sadece ilkeli görünmeye çalışıyordum. Herkesten nefret ediyorum. Sevdiğin biri varsa, senin için iyi şeyler söyleyebilirim... bilirsin, dişlerini günde iki kez fırçalaman, hayır kurumlarına bağışta bulunman ve iç çamaşırında silah taşıdığından neredeyse emin olmam gibi.

'Ben iyiyim, teşekkürler. Hadi şu işi , olur mu?'

"Haklısın. Bu kadar saçmalık yeter. Hadi sahte randevu yapalım. Kur yap bana, Nora.'

"Elbette," diye cevap veriyorum, eğilerek. "Söyle bakalım Will... Bağlı olmaktan hoşlanıyor musun?

BÖLÜM 18

Hızlı randevudan gelen geri bildirimler en hafif tabirle göz açıcıydı. Brad yorumlarımızı anonim olarak okudu ve grubumuzun diğer üyeleri tarafından yeni yorumlar yapılırken hepimizi orada oturup gülümsemeye zorladı.

Paul'ün yorumları 'biraz gergin' ile 'bu deneyimi tekrar yaşamak istemezdim' arasında değişirken, Nish'in yorumları 'rahatlaması gerekiyor' ile 'hoş bir genç adam' arasında değişiyordu. Bisküvi suratlı Tim'in sadece benden kötü geri bildirim almasına şaşırdım ama belki de ders vermeye karar verdiği tek kişi bendim.

"Şimdi Will'e geçiyoruz.

Brad notlarımıza bakmaya başladığında Will'in kıvrandığını görebiliyordum. Buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini düşünürsek, diğer kadınların onu biraz soğuk bulmasına şaşırmazdım.

'Dikkatli... çekici... konuşması çok kolay... komik... burada harika yorumlarımız var, Will, görünüşe göre sohbet etme konusunda oldukça beceriklisin.

Tabii ki , sanırım yaşamak için insanlarla konuşuyor.

Will başının arkasını ovuşturup gülümserken, diğer adamlar sanki artık yenilmesi gereken oymuş gibi sessizce onu süzüyor.

"Bayanlara geçelim. Tanrım, işte başlıyoruz.

'Allison - hmm, burada insanların ne kadar kazandığını veya çeşitli şeylere ne kadar harcadığını öğrenme hevesinizden bahseden birkaç yorum var. Belki de ilk konuşma için uygun değildir?

Allison saçını geriye atıyor ve öfkeyle burnunu çekiyor. "Bence gayet uygun, kimsenin vaktini boşa harcamak istemem.

'Meg - burada güzel yorumlar var, ama belki de arada bir kısa bir ara verip başkalarının konuşmasına izin vermek düşünülmesi gereken bir şey olabilir?

Meg incinmiş görünüyor ama Brad bunu yemiyor. "Bu bir eğitim kampı, Meg," diye hatırlatıyor Brad ona. 'Hızlı sonuçlar için buradayız ve bazen acımasız gerçekler gereklidir. Not al ama bunu ciddiye alma.

Başını sallıyor ama yüz ifadesi değişmiyor.

'Jillian - burada birkaç olumsuzluk var. Birincisi, sıkılmış görünüyorsun ve ikincisi, iltifat bekliyorsun... ama aynı zamanda baştan çıkarıcı.

Jillian kıkırdar ve ona göz kırpan Tim'e bir bakış fırlatır. Jillian ve o yaşlı Jammy Dodger mı? Gerçekten mi?

Patricia'nın tüm yorumları eski kocası Kenneth'i yerden yere vurması etrafında şekilleniyor ki bu ne beni ne de onu şaşırttı. Belli ki kana susamış.

"Ve son olarak, Nora.

Yüzüm şimdiden yanıyor. Kendi kusurlarımın tamamen farkındayım ama bunların bana okunması hoşuma giden bir deneyim değil.

"Yani, ilk olarak kavgacıyız.

Sende kalsın, Tim.

"Küçümseyici.

Kesinlikle Paul. Halkın önünde utandırılmamın geri kalanı için kendimi hazırlıyorum.

Brad sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama bir de "konuşması kolay" ve "bir pound kadar sağlam" var.

Redemption!! Tanrı Nish ve Russell'ı korusun!

Ve son olarak, "güçlü ve istikrarlı".

Lanet Will. Yüksek sesle kıs kıs gülüyor.

Brad çarşaflarımızı sandalyesine yerleştiriyor. 'Bunun bazılarınız için en kolay görev olmadığını biliyorum ama hepiniz çok iyi iş çıkardınız. Ayrıldığınız zaman, temas ettiğiniz herkesi etkileyecek kadar kendinize güveneceksiniz. Ama şimdilik yarım saatinizi ayırın ve bir kahve için.

Hepimiz dağılıyoruz, günün bu kısmı bittiği için minnettarız. Tuvaletlere doğru ilerlerken Nish yanıma sokuluyor.

"Bana çok sert davranmadığın için teşekkürler," diyor beceriksizce. "Notlarımda da söylediğim gibi seninle konuşmak çok kolay.

Gülüyorum. "Sen olduğunu sanmıştım. Bir şey değil, ama bana teşekkür etmene gerek yok! Sadece biraz gevşemen gerekiyor. Harika olacaksın!"

Gülümsüyor. "Daha önce hiç kimse gözlerimi beğendiğini söylememişti.

"İlk olduğuma sevindim! Tuvaletin kapısını itip açıyorum ve içeri giriyorum. Hâlâ yanımda, gülümsüyor.

"Nish, burası bayanlar tuvaleti.

Doğru ya. Kusura bakma. Çıktığında görüşürüz.'

Kapıyı arkamdan kapatıp bir kabin buluyorum. Çıktığımda beni görecekmisin?

Bu da ne böyle? Lütfen hayır, bir köpek yavrusu için zamanım yok.

Tuvalette acele etmiyorum, hatta Nish'in sıkılıp gideceğini umarak bir kadınla sahte bronzluk markası hakkında sohbet ediyorum. Ne yazık ki koridora geri döndüğümde hâlâ oradaydı.

'Bir kahve alıp birkaç telefon görüşmesi yapacağım, Nish. Sonra görüşürüz.'

"Senin de gerçekten güzel gözlerin var.

Will bize doğru yürüyüp Nish'i köşeye sıkıştırırken ben de kahve almak için sıraya girme şansımı değerlendiriyorum. Sonunda Will bana katıldı.

"Rica ederim," diyor, plastik bir bardak ve tutucu kaparak. "Şu anda Meg'e sürtünüyor.

"Nish zararsızdır! Onu bilgilendirdim. 'O sadece bir arkadaş bulduğunu düşünüyor, bu müstehcen bir şey demek değil. Ben onun annesi olacak yaştayım.

'Hayır, ondan dokuz ya da on yaş büyük olabilirsin. Bu gayet makul bir varsayım - genç adam, yaşlı MILF.'

'Oh, kaybol. Beni rahatsız ediyorsun.'

"Muhtemelen Nish'in o dar pantolonun içinde hissettiği kadar rahatsız değildir.

"Sen en kötüsüsün.

Kahvemi doldurup dışarı çıkarıyorum ve ne Nish'in ne de Will'in beni takip etmemesini umuyorum. Bunun yerine, beni sigara içenlerin yanına sığınmaya ya da içeri girmeye zorlayan sağanak yağmur ve gök gürültüsüyle karşılaşıyorum. İkincisini seçiyorum ve bir anlık 'kendime' zaman ayırmak için boş bir oda buluyorum.

Odanın ortasındaki yuvarlak ahşap masada oturuyorum, bu masa eğitim kampı malzemelerini depolamak için kullanılıyor gibi görünüyor. Kutular, boş bardakların ve kısmen ceket ve tişörtle örtülmüş karalanmış not defterlerinin yanına y. Sandal ağacı ya da zambak kokmayan bir alan bulmak güzel. Kahvemi yudumluyorum ve telefonumda geziniyorum, herkesin beni daha sonra rahatsız etmemek için çoktan mesaj attığını fark ediyorum. Bir yanım her şeyin yolunda gittiğine sevinirken, diğer yanım bense her şeyin yerle bir olmamasına sinirleniyor. Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama kimse beni özlememiş gibi görünüyor.

Kendime on dakika huzur ve sessizlik veriyorum, bardağımı zaten dolu olan çöp kutusuna atıyorum ve Nish'in ortalıkta görünmediği ve Will'in Paul'le sohbet ettiği ana salona geri dönüyorum. Bağlama hikâyesinin Paul'ü daha fazla araştırmasına neden olacağını biliyordum. Yayınlandığında Will'in makalesini merakla bekleyeceğim; belki o tüm bu olanları benden daha iyi anlayabilir çünkü şu anda her şey tuhaf bir karmaşadan ibaret.

Tüm koltuklar orijinal sıralarına göre yeniden düzenlenmişti, ben de arka sıradaki sol dış koltuğa oturdum ve seyahat programımı çıkardım.

Masal Anlatmak

Hikaye zamanı mı? Bahse girerim bu, bir zamanlar kedi sahibi münzevilerken şimdi altı kocası ve tamamen titreşimli tuğladan yapılmış bir evi olan insanların yer aldığı bir sürü uydurma tanıklıktır. Ya da belki birbirimizi ispiyonlamalıyız... oooh, bu fikri çok sevdim.

"Başlamaya hazır mıyız? Anna bir cin gibi odanın önünde belirerek soruyor. Will yanımda oturuyor, gizlice telefonuyla uğraşıyor, bu da bana Paul'le konuşmasını kaydettiğini düşündürüyor. Beni mi kaydediyordu?

"Masal anlatmak hepimizin çok iyi olduğu bir şey," diyor Anna. "Kendimize ve diğer insanlara anlattığımız hikayeler, neden bulunduğumuz yerde olduğumuzu haklı çıkarıyor.

Will sonunda telefonunu cebine koyuyor ve kamburunu çıkarıyor. Huysuzca bacağını benimkinden uzaklaştırıyorum.

'Hepimizin kalp kırıklığı hikayeleri vardır, bizi kullanıp bir kenara atan korkunç bir alçağın kurbanı olduğumuza dair. Yeterince şey yapmayan ya da çok fazla şey yapan ebeveynlerin ya da bizimle alay eden zorbaların hikayeleri, liste uzayıp gidiyor.

Zihnim bir anda bahsettiği herkesin yüzüyle dolup taşıyor. Sahip olduğu en önemli rolde başarısız olan annem, kalbimi onlarca bedeninin altında ezen Charlie'nin babası, herkesten daha geç geliştiğim için bana 'memesiz Nora' diyen okuldaki kızıl çocuk ve hatta süpermarketteki şarküteri reyonunda her içeri girdiğimde bana tüm ailesini öldürmüşüm gibi bakan kadın. Hepsi beni olduğum kişi yaptı.

"Bu insanlar sizi tanımlamıyor.

Oh.

'Bu insanlar tamamen geçmişinizin bir ürünü ve zaman içinde önemli olan tek nokta şu anki nokta. Bu yüzden, bu görev için sizden bu hikayeleri son kez anlatmanızı isteyeceğim. Bu alıştırma için çiftler halinde çalışmanızı istiyorum, tercihen kendinizi rahat hissettiğiniz biriyle.

İnsanlar eşleşirken bir beklenti vızıltısı var. Will ve ben sormaya gerek duymadan birbirimize başımızı sallıyoruz. Genelde bu tür şeylerden tedirgin olurum, kimsenin benimle eşleşmek istemeyeceğinden endişe ederim, tıpkı beden eğitimi dersinde sonuncu seçilmek gibi. Başka kimsenin böyle hissetmediğini umarak etrafıma bakıyorum ve Nish'in bana doğru baktığını görüyorum. Will'le eşleştiğimi işaret ediyorum, yaralı görünüyor ama neyse ki Meg'in yanında oturuyor ve ona dikkat dağıtıcı bir göğüs dekoltesi sunuyor.

Koltuk değişimi için verilen kısa bir aradan sonra Anna bizden hikâyelerimizi anlatmamızı istedi.

'Sırayla herkesi ve her şeyi sisteminizden çıkarın, ancak diğer kişiye cevap vermeyin, soru sormayın veya onu rahatlatmaya çalışmayın - bunu yapmak sadece kurban olduklarına dair inançlarını meşrulaştıracaktır. Burada kurban falan yok. Üzerinde hiçbir gücünüz olmadığını hissettiğiniz bir şeyi değiştirmek çok zordur. Gücü geri alın. Sorumluluğu kabul edin. Bu alıştırmanın sonunda, üzücü hikayelerinizi kapıda bırakacak ve yenilerini yaratmaya başlayacaksınız.

Bir deniz dolusu yüz birbirine dönüyor ve kesinlikle hiçbir şey söylemiyor. Çıkan tek ses birkaç gergin kıkırdama ve bastırılmış öksürük. Anna adımlarını durdurur ve ellerini kalçalarına koyar.

'Hepiniz kolay olmasını bekleyerek mi eğitim kampına geldiniz? Üzgünüm millet, ama burada derinlere inmeniz gerekecek. Cesur olun. Ruhunuzu ortaya koyun! Buraya gelmenizin bir sebebi var, hadi yapalım şunu!

Anna ilk kez bir satış elemanı yerine bir eğitim kampı eğitmeni gibi konuşuyor ve yavaş yavaş insanlar hikâyelerini anlatmaya başlıyor. İkimiz de bu etkinliğin seyircisi olarak kalırken Will bana yan gözle bakıyor.

"Başlamak ister misin? Cevabının hayır ya da aynı etkide bir küfür olacağını bilerek soruyorum ama ısrarcıyım. "Devam et. Seni bugünkü neşe yumağı yapan neydi?

"Bunu yapmayacağım," diye yanıtlıyor. "Yabancılarla en mahrem sırlarımı anlatacak kadar para almıyorum.

"Ama artık en iyi arkadaşız! Alay ediyorum. "Hatırladın mı? Biz kampın poster çiftiyiz. "Tıklayan ikizler,

"Hala hayır.

'Meh. Denemeye değer.'

Yüzünü bana dönüyor ve kolunu koltuğun arkasına dayıyor. 'Yine de benimle paylaşmaktan çekinme. Ben senin için buradayım, Nora.

'Uh-uh. Hayır. Bir gazeteciye sırlarımı anlatacağımı mı sanıyorsun-'

"Şşşt!" Etrafına endişeyle bakıyor. "Senin hakkında yazmayacağımı söylemiştim.

"Her neyse. Sen yapmadığın sürece özel bir şey paylaşmayacağım. Huysuz bir çocuk gibi kollarımı kavuşturuyorum. 'Bakalım Anna'nın bize bağırması ne kadar sürecek. Gitmemiz istenebilir! Meditasyon uyuklaman yüzünden zaten ince buzun üzerindesin.

'Meditasyon uyuklaması *denendi* ve iyi - her biri bir şey ama saçmalık yok. Önce sen.'

Ben de aynı fikirdeyim, belki hepsi dudak okuma uzmanıdır diye sandalyemi herkesten uzağa çeviriyorum. Neyse ki hepsi dizlerine kadar umutsuzluğa batmış durumda.

"Babam ben on yaşındayken öldü. Kalp krizinden. Hayatımda son kez olumlu bir erkek rol modelim oldu.

Kaşlarını çatıyor. "Üzgünüm-

"Yorum ya da soru yok, unuttunuz mu?

'Tamam. Benim babam da birkaç yıl önce öldü. Annem hala

Edinburgh'da yaşıyor. Kabulün geri kalanını bekliyorum. "Ve?

"Hiçbir şey. Bu .' 'Ciddi

misin?

Peki, tamam. Babam öldükten sonra, annemi yıllardır aldattığını öğrendim. Annem hiç bilmiyordu... Hala da bilmiyor. Bu gerçekten kafamı karıştırdı. O nazik bir kadın, biliyorsunuz ve şimdi onun küçük kirli sırrını taşımak bana kaldı. İnsanlara karşı çok dikkatsizdi, bu yüzden iyi bir adam olmak için çok çabalıyorum ama...'

"Öyle olduğunu düşünmüyor musun?

"Bunun bir soru olduğuna

inanıyorum. Bah. Yine benim

sıram.

"Annemle hiçbir ilişkim yok çünkü çocuklarının mutluluğu pahasına da olsa bir erkek olmadan yaşayamaz. Neyse ki ben tam tersiyim. Çocuğum benden önce gelir.

Annem gibi olmadığımın emin olma ihtiyacımın, Charlie'nin mutluluğunun benimkinin pahasına olabileceği anlamına geldiğini fark ettiğimde duraksıyorum.

Kendi ihtiyaçlarıma ne kadar az önem verdiğimi anlamaya başladığında Will bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Charlie her şeyim, bu yüzden

Hiçbir şey miyim? Eyvah, planım bu değildi. "Dünya'dan Nora'ya... iyi misin?"

Özür dilerim. Sadece düşünüyordum. Senin sıran.'

"Neden bu bir yarışma gibi geliyor?" diyor başını kaşıyarak. 'Hayatım gerçekten o kadar karmaşık değil ve-'

'Ama... benim... benim... köpeğim benim çocuğum gibiydi!

Ön sıralardan gelen ani bir patlama herkesi yerinden sıçrattı. Görünüşe göre Grup 4'ten Ashley'nin durumu gerçekten de kötü. Biz aval aval bakmamaya çalışırken Anna onu kenara çekiyor.

Will, "Kimsenin çocuğunun köpeğine benzediğini söylememesi ne kadar komik," diyor ve burnunu sümüküren Ashley'e bakmaya devam ediyor. 'Her neyse, ben bir şeyler düşünürken sen bir kez daha dene. Bir daha asla konuşmak istemediğin başka ne var?

Ona şüpheyle yaklaşıyorum. Belki de hayatı o kadar karmaşık değildir.

"Bu eğitim kampı dışında mı? Hmm, aşk hayatım, yüzde yüz.

Bunu düşünmekten, ailemin bu konuda yorum yapmasından, her şeyden bıktım. Sanki ilginç bir şey açıklayacakmışım gibi kaşlarını kaldırıyor.

"İlk uzun süreli ilişkim Luke adında bir adamla oldu ve ilişkimin çoğunu kafam güzel geçirdim, son ilişkim ise Stuart adında bir adamla oldu ve ilişkimin çoğunu beni aşağıda tutarak geçirdim.

Uzun zamandır Luke Young'ı düşünmemiştim. Sadece uyurken ot içmeyi bırakan, yirmi üç yaşında, bir metre boyunda, sıska bir adam. Stuart'la ayrılığımızın aksine, ilişkimizi nasıl bitirdiğimizi bile hatırlamıyorum. Her kelimesini hatırlıyorum.

"Son ilişkimden bu yana, sahip olamayacağım erkekler ile istemediğimi bildiğim erkekler arasında gidip geldim. Bir yere gitmeyeceğini zaten biliyorsam, kaçınılmaz olarak gitmediğinde canımı acıtmaz... yine de acıtıyor. Acınası değil mi? En başta istemediğin biri tarafından reddedilmek ve bunun hala acıtması. Sanki "Senin için yeterince iyi bile değilim!" Her neyse, tek bildiğim hayatımı ya da Charlie'nin hayatını mahvetmeye degecek biriyle tanışmadığım ve tanışmayı da beklemediğim. Bunu sana neden anlatıyorum ki?"

"Charlie senin oğlun mu?

'Hayır, kızım. Charlotte.'

"Ah. Güzel isim. Teknik olarak yorum yapmamam gerektiğini biliyorum ama

..'

"Cevaba ihtiyacım yok," diyerek sözünü kesiyorum. 'Bunların çoğunu yüksek sesle söylemek aslında kendi sırtım için bir çubuk yaptığımı fark etmeme neden oluyor, ama şimdi bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Sadece bana aşk hayatıyla ilgili kişisel bir şey söyle ve kendimi daha az zavallı hissetmemi sağla.

İç çekiyor. 'Acınacak halde değilsin. En azından karından ayrı değilsin ve umutsuzca fikrini değiştirmesini umuyorsun. *İşte bu* acınası bir *durum*.

Vay canına, bunu beklemiyordum! Tepki vermemeye çalışıyorum ama belli ki bununla mücadele ediyor. Düşündüğünden çok daha karmaşık biri olduğu ortaya çıktı.

"Tanıştığımızda ikimiz de çocuk istemiyorduk," diye devam ediyor. 'Ama sekiz yıl sonra saatler tekmelemeye başladı ve işler değişti. Kırk iki yaşında olduğumu biliyorum ama harika bir baba olacağımı düşünüyorum.

Lanet olsun, sürpriz açıklamalar yapmaya devam ediyor. Otomatik olarak çocuk isteyenin kendisi değil karısı olduğunu düşünmüştüm.

"Sabine fikrini değiştirmeyi düşünmüyor bile ve sonunda baba olma şansımı reddettiği için ona kızacağımı düşünüyor. Beni asıl kahreden, onun yanıldığından emin olmamam... Her neyse, neredeyse bir yıl önce ayrıldık. Altı aydır onunla konuşmuyorum.

Ve sanırım yüzüğü hala cebinde saklıyor. Tanrım, bu hem çok üzücü hem de oldukça romantik.

'Ayrıca üniversitede çok zayıf olduğumu söyleyen ve bunun *Hollow Man* ile sevişmek gibi olduğunu söyleyen bir kız tarafından terk edildim. Yani, kalp kırıklığınızı göreceğim ve vücut utancınızı artıracacağım.

Boğazımı terk eden kahkaha hoş bir rahatlama.

"Zaman doldu millet.

"Gerçekten can sıkıcı bir şey bilmek ister misiniz? Herkes toparlanırken ben soruyorum. "Tüm bu saçmalıkları yüksek sesle söyledikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Kendimi o kadar yük altında hissetmiyorum.

Emin değilmiş gibi başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Hmm, sanırım başka birinin de zor zamanlar geçirdiğini duyunca daha iyi hissediyorsun.

Hiç de değil! En azından sen evlendin! Ben bu tür bir monotonluğu hiç tatmadan öleceğim.

Şimdi Will gülüyor. '*Belki* ben de biraz daha iyi hissediyordumdur. Dostum, bu kısmı doğru yapmalarından nefret ediyorum. Bir dahaki sefere jakuzimde ağlıyor olacağım.

Ters ters baktım. "Uzun bir gündü.

'Pekala millet, yemek vakti geldi ama kendinizi bu göreve vermenizden gerçekten etkilendim. Kolay bir görev olmadığının farkındayım ama siz

Başardım! Hikayeleriniz artık orada. Onları orada bırakın. Titreşimsel olarak daha değerli uğraşlar için yer açtınız. O alanı neşeyle doldurun. Şimdi, daha fazla desteğe ihtiyacı olduğunu düşünen varsa, lütfen mentorunuzla görüşün.

"Ek Brad desteğine ihtiyacın var mı? Will sırtarak soruyor. 'Acaba bu neyi gerektiriyor? Biceps terapisi mi?'"

"Brad'i çok küçümsüyorsun," diye cevap veriyorum. 'İşinde çok iyi. Kıskanıyor musun?'"

"Evet," diye itiraf ediyor. 'Beni yakaladınız. Ben de gerçek hayatta bir Ken bebeği olmak istiyorum.'

"Cinsel organımı çıkarın ve yakamı kaldırın."

"Sanırım cinsel organları oldukça sağlam," diye cevap veriyorum, göz ucuyla bakarak. 'her şey olması gerektiği yerde...'

Will omzuma vurarak, "O bir et parçası değil, Nora," diye cevap veriyor. 'Erkeklerin de duyguları var, biliyorsun. Bu dünyanın Brad'leri bile saygıyı hak ediyor!'"

Gözlerimi deviriyorum ve uzaklaşıyorum ama çok uzaklaşmadan titremeye başlıyorum. Brad gerçekten de bir Ken bebeğine benziyor ve artık bunu asla unutamayacağım. Lanet olsun.

Kulübeye döndüğümde hâlâ atölye çalışmamızı düşünüyorum. Aşk ve ilişkiler konusunda bu kadar berbat biri olmayı nasıl başardığımı. Stuart'la tanıştığımda eski sevgilisinden yeni ayrılmıştı ve ben kendimi tek işimin ondan daha iyi olmak olduğuna ikna etmişim. Ona, onun ona verdiğinden daha fazlasını vermek. Ama yapabileceğim hiçbir şey yeterli olmayacaktı çünkü onun geri dönmesini beklerken beni yanında tuttu ve dönmeyince de üzüntüsünün hedefi haline geldim. Sonunda onun için yeterince iyi olmadığım için kızgın olmadığımı, onun için yeterince iyi olmadığı için kızgın olduğunu anlamam on yılımı ve bir bootcamp'imi aldı. Julia'ya taşındıktan sonra bile, bir sabah aniden uyanıp ne kadar aptal olduğunu ve başından beri aradığının ben olduğumu fark etmesini umdum. Ne kadar acınası.

Yıllarımı bir şekilde doğru düzgün sevelemeyecek kadar kırık olduğumu düşünerek geçirdim. Onca zaman boşa gitti. Yıllar boyunca sahip olduğum sevgiyi Charlie'ye verdim çünkü o benim doğru bir şeyler yapma şansımı ve bundan bir an bile pişmanlık duymasam da kendim için üzülüyorum. Yalnızlığımı çok kolay kabullendim ve şimdi normal geliyor. Artık başka türlü nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Duğu açıyorum ve kıyafetlerimi kapının yanındaki bir yığının içine atıyorum, süregelen boşluğu yıkamayı umuyorum. Boş hissetmekten çok yoruldum. Ben bundan daha iyiyim, çocuğum için var olmaktan daha fazlasını hak ediyorum. Bir müzik açıp duğa giriyorum ve kendime bir şeylerin değışeceğıne dair söz veriyorum. Belki başka biriyle gerçek aşkı bulamayacağım, ama önümüzdeki kırk yılı kendimi en azından deneyecek kadar sevmeden geçirirsem lanetleneneğim.

BÖLÜM 19

Saçlarımı kurutuyorum, rahat kıyafetler giyiyorum ve TV menüsündeki akşam yemeği seçeneklerine bakmadan önce ateşi yakıyorum.

Başlangıçlar

*Çıtır çıtır sıcak, yarım baget ile ev yapımı sebze suyu (vg) (v) Filo
sarılmış kral karides, tatlı biberli daldırma sos ile
Kızarmış ekmek ve acı biber turşusu eşliğinde kurutulmuş etler*

Şebeke

*Brokoli ile Asya usulü tavada kızartılmış sığır eti
Tatlı patates püresi ve bebek havuç ile tavuklu börek Nohutlu kuskus
ile vejetaryen kiş (v)*

Tatlılar

*Yapışkan şekerleme pudingi (v)
Büyük boy çikolatalı Brownie (vg) (v)
Peynir çeşitleri (v)*

Karides, kızartma ve şekerleme pudinginde karar kılıyorum ve kırk beş dakika içinde yanımda olacakları bilgisini alıyorum, bu da bana bir kadeh şarap ve *True Detective*'in yarım bölümü için bolca zaman veriyor. Şimdiden kendimi daha zinde hissediyorum; görünüşe göre sıcak bir duş artı Slipknot'a öfkeyle şarkı söylemek

daha iyi bir zihin yapısına eşittir. Garip, onlu yaşlarımın sonlarında ve yirmili yaşlarımda Slipknot'un cazibesini hiç anlamamıştım ama son zamanlarda lanetlerinin etkisi altına girmiş gibi görünüyorum. Hapşırık tutamayan ve sincaplara düşkün kırk yaşında bekar bir anne tarafından nihayet takdir edildiklerini bilseler eminim çok heyecanlanırlardı. Ne olursa olsun, içimdeki metal kafayı sürdüğü müddetçe kucaklayacağım.

Kanepeye uzanıp Charlie'yi arıyorum, o da bana her şeyin yolunda olduğunu ve Faith'in ona çok iyi baktığını söylüyor. Faith beni sonra arayacağını (ki aramayacak) ve defolup eğlenmemi . Bilmediği şey ise akşam yemeğimin teslim edilmek üzere olduğu ve cehennem gibi rahat olduğum. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

Sonra, Victoria'yı deneyeceğim.

Nora! İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Harikayım," diye cevap veriyorum, ateşi biraz daha körükleyerek. 'Oldukça dolu ama konaklama harika. Kafe nasıl?"

"Her zamanki gibi," diye bilgilendiriyor beni. 'Pek bir şey kaçırmıyorsun. Tracey kışını yırtarak çalışıyor, sen döndüğünde ona birkaç gün tatil vermeliyiz.

'O kızı seviyorum,' diye cevap veriyorum. 'Kesinlikle. Peki sen nasılsın? Benjamin nasıl?"

'Onu boş ver, oradaki erkeklerin durumu nasıl? Bavulunda birini getirecek misin?"

'Kimse *bunun* için burada değil,' diye cevap veriyorum. 'Bu takılmaktan çok daha iyi bir insan olmakla ilgili. Akıl hocalarından biri seksi ama herkesin liginin dışında bir seksi.

'Hmm, zaten personelle yatman gerektiğinden emin değilim,' diye yanıtlıyor Victoria. 'Ama yaşasın göz zevki! Dinle, gitmem gerek, tiyatroya gidiyoruz, ama döndüğünde görüşürüz! Seni seviyorum!

"Ben de seni seviyorum.

Telefonu kapatıyorum ve gülümsüyorum. Seviliyorum, romantik olmasa bile. Bu tür bir sevgi zaten daha uzun sürer.

Akşam yemeği geldiğinde, hepsini önümdeki sehpaye koyuyorum, böylece yemek yerken televizyon izleyebiliyorum. Kendimi tatildeymişim gibi hissetmeye başlıyorum. Kesinti yok, bir yere yetişmek için acele etmek yok; sadece ben, bir bardak beyaz ve biftek kızartmamda şaşırtıcı miktarda brokoli. Hatta bir tane daha yiyebilirim.

sıcak küvet daha sonra. Eğer akşamlarımın geri kalanı bu şekilde geçecekse, bunu başarılı bir yolculuk olarak değerlendireceğim. Play tuşuna basıyorum ve gece için yerleşiyorum.

Elektrikler kesildiğinde üçüncü kadeh şarabımı ve *True Detective*'in ikinci bölümünü yarılamaştım. Bir mirmek gibi koltuğumda dikleştım. Tüm kulübe karanlığa gömülmüştü, ancak odun sobasından gelen ürkütücü parıltı atmosferi bir anda tatil evinden *Hammer House*'a çevirmişti.

El feneri olarak kullanmak için telefonumu ararken ve ağır perdeleri çekerek veranda kapılarına doğru ilerlerken kalbim ağzımda. Endişeyle dışarı çıkıyorum. Kulübelerden ya da yollardan tek bir ışık bile gelmiyor. Tam bir karartma.

Telefonumu havada sallıyorum, acil durum mesai dışı numarasını aramak için bir çubuk sinyal almayı umuyorum ama umutsuz. Burada karanlıkta sıkışıp kaldım. Tek başıma.

Tabii ki elektrik kesintisi olacaktı, sanırım çünkü hiçbir seri katil iyi aydınlatılmış bir alanda bağırsaklarını deşmez.

Kulübesinden çıkan başka biri var mı diye etrafa bakıyorum ama sadece ben varım, şarapla ıslatılmış, brokoli ve gevrek dolu büyük bir hedef gibi orada öylece duruyorum. Kafamın içinde usulca çalan *Cadılar Bayramı* melodisiyle içeri çekiliyorum.

Panik yapmayı bırak Nora. Görevliler seni sabaha kadar karanlıkta öylece bırakmayacaklar. Biri gelip sana neler olduğunu anlatacak.

Ön kapının çalındığını duyana kadar otuz iki dakika geçiyor. Kanca burunlu, saç sakalı birbirine karışmış bir adam bana altı çay lambası ve soğutucu büyüklüğünde kocaman bir şişe su veriyor.

"Tuvaletler elektrikli, canım, buna ihtiyacın olacak," diyor ve mutfak kapısının yanına koyuyor. 'Ana yoldaki kablolarda bir sorun var - tüm bölge elektriksiz. Elektrik şirketi sabaha kadar tamir edileceğini söyledi.

"Tüm alabileceğim bu mu? Küçük mumlara bakarak soruyorum. 'Bunlar uzun süre dayanmaz. Arkada daha büyük bir şey yok mu... projektör gibi?

Başını sallar. 'Sahip olduğumuz tek şey, aşkım. En iyisi uyumak. Buralarda çok olur, iyi olacaksın. Daha fazla yakacak oduna ihtiyacın olursa, resepsiyonun yanına bir yığın bıraktık.

Ben kapıyı kapatıp ateşin yanına geri dönüp amaçsızca volta atarken, o küçük kamyonetine geri dönüp çay lambası teslimatına devam ediyor. Saat daha 10.23. Belki de programımın geri kalanını telefonumdan izleyebilirim? Elektriğin olmamasının Wi-Fi olmadığı anlamına geldiğini fark ettiğimde biraz mızımızlandım. Bu

Yerden ısıtma ayağımın altında hızla soğuyor. Distopik bir kabus gibi ve şu anki hayatta kalma becerilerim ateş yakmak ve gevrek açmakla sınırlı. Ya bizi gölde balık tutmaya zorlarlarsa? Ben hiç-

Oturma odamın penceresine vurulan gürültülü bir ses beni gerçekliğe geri döndürüyor. Perdeyi dikkatlice araladığımda dışarıda hiçbir şey göremiyorum; Will'in yüzü yavaşça pencerede beliriyor ve küçük bir kalp krizi geçiriyorum.

"Will! Bağırarak onu içeri aldım. "Ön kapılara alerjin mi var?"

"Sadece iyi olup olmadığına bakayım dedim," diyor sırtarak. 'Ayrıca, beni içeri davet etmeni beklemek zorundaydım. Vampir kuralları . Küçük çay fenerlerimizi birleştirip bir ruh çağırma seansı falan yapabiliriz diye düşündüm.

"Bize sadece bunu verdiklerine inanabiliyor musun? Yerde volta atarak haykırıyorum. 'Demek istediğim, bir sütun mum bile daha kullanışlı olurdu. Ya da bir meşale. Ya da bilirsiniz, yedek bir jeneratör!

"Evet, korktuğunu hissediyordum," diye düşündü. "Burada kalmamı ister misin?"

"Ne, burada mı? Benimle mi?"

"Bazı insanlar karanlıkta uyumayı sevmez," diye yanıtlıyor. "Bu bir şey.

'Karanlıkta uyuyabilecek durumdayım, bunu yıllardır yapıyorum. Kimsenin bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok.

'Sorun değil, benim için sakıncası yok,' diye beni temin ediyor. 'Horlamıyorsan, bu bir sorun olabilir. Ben çok hafif uyurum.

'Evet, bir ejderha gibi horluyorum, şimdi sakıncası yoksa-'

"Ya da belki de uykucu musun?" diye düşünüyor. 'Bir keresinde biriyle çıkmıştım. Gülmekten bütün gece uyuyamadım.

"Saçmalıyorsun. İyi geceler Will, yarın görüşürüz.'

Omuz silkiyor ve avlu kapısını açıyor. 'Pekala, sadece yatağının altında birinin nefes aldığını duyduğunda sabahın dördünde koşarak gelmemi bekleme. İçeri girmeye çalışabilecek çatlakları uzaklaştırmaktan mutluluk duyarım, zaten içeride olanları değil.

"İyi deneme, şansımı deneyeceğim.

O gidiyor ve ben arkasından perdeleri hızla çekiyorum, şimdi yatağımın altında saklanan birinin görüntüsünden kurtulmaya çalışıyorum. Ne göt herif ama.

Yastığımı ve yorganımı yatak odasından kanepeye sürüklüyorum ve orada uyumaya karar . Her ihtimale karşı. Sabaha kadar elektrikler gelmezse eve gideceğim.

BÖLÜM 20

BOOTCAMP: 3. GÜN

Kahvaltının kamarama teslim edildiğini gösteren neşeli bir kapı çalma sesiyle uyanıyorum. Telefonuma bakıyorum; saat sabah 7.35, yani geceyi atlatmışım, telefonumun şarjı da öyle ama sadece yüzde üçü kalmış. Ateş sönmüş ama ışıklar ve kalorifer yine yanıyor, bu da televizyonun yanında telefonumu şarja takmak için koltuktan kalkarken ayaklarımı rahatlatıyor. Gün ışığının her şeyi çok daha az tehdit edici hale getirmesi komik; gecenin bir noktasında banyoda birinin saklandığına ikna oldum, bu da bütün gece mesanemi tutmama ve rüyamda altıma işediğimi görmeme neden oldu. Son hızla banyoya koştum.

Dişlerimi fırçalayıp ikinci gün de aynı kot pantolonu giydikten sonra ön kapıdan kahvaltı sepetimi alıyorum ve Will'in sağ taraftaki kulübeden çıktığını görüyorum. Meg'in kulübesi. Beni görmemesi için kapıyı hızla kapatmadan önce midemin biraz düştüğünü hissediyorum. Kapının arkasında dururken, biraz sinirli hissettiğime şaşıyorum. Belli ki karartma korumasını buradaki her kadına sunmuş, sadece bana değil, eğitim kampı arkadaşına. Kafamın içindeki ses benimle alay etmeye başladı.

Ne, özel olduğunu mu sanıyordun? Bu çok sevimli, Nora. Evet, eminim orada Bayan Yaşam Tarzı Etkileyicisi'yle sevişirken seni düşünüyordu.

Kendime çenemi *kapatmamı* söylüyorum ve sepetten bir kruvasan alıp yüzüme yanlamasına bastırıyorum. Yine aynı şeyi yapıyorum. İlgilenmediğim biri tarafından reddedildiğimi hissediyorum ama bu sefer kendimi bunu yaparken yakaladım. Bu bir ilerleme. Bu onunla ilgili değil, ne yaptığı beni ilgilendirmez. Bu benimle ilgili.

Sabah seansımız için eve vardığımda, hepimiz ana odada toplanıyoruz ve kırmızı yanaklı ve uykulu görünen son birkaç kişinin gelmesini bekliyoruz. Will birkaç dakika geç geliyor, tıraş losyonu kokuyor.

"İyi uyudun mu? Mümkün olduğunca soğukkanlı olmaya çalışarak soruyorum.

Ceketini sandalyenin arkasına yerleştiriyor. "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Bir ya da iki saat daha çalışabilirim.

Anna odanın önüne doğru yürürken defterimi açarak, "Çok yazık," diyorum. 'Meg'in horlaması seni uyutmadı mı? Ya da belki osurması? Eğer kızartma yediyse, çok fazla brokoli vardı.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Nasıl yaptın-

"Seni bu sabah çıkarken gördüm. Tam bir beyaz , değil mi? Güzel tıraş losyonu.'

Sırıtlıyor. 'Dün gece seninkinden çıkarken beni çağırdı. Görünüşe göre karanlıkta senin kadar cesur değil. Sen sormadan söyleyeyim, onun kanepesinde yattım.

Anna bir müdire gibi ellerini birbirine vurarak hepimizin sessizleşmesini sağlıyor.

'Beni ,' diye fısıldıyorum o konuşmaya başladığında. "O zaman neden bundan bahsediyorsun?

"Hepimiz heyecanlı bir gece geçirdik, değil mi? Anna gülerek şöyle diyor. 'Sizi bilmem ama ben karanlıkta biraz korkmuştum. Bazılarınızın oda arkadaşı bulduğunu duyduğuma sevindim, şimdiden birbirinize bu düzeyde güven duyduğunuzu bilmek kalbimi ısıtıyor.

İnsanlar başlarını sallayıp birbirlerine el sallarken odaya bakıyorum. Dün gece yalnız uyuyan tek kişi ben miydim? Will'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olduğunu görebiliyorum ama ona bu ifadeyi gösterme zevkini tattırmayacağım.

'Şu anda her şeyin sorunsuz bir şekilde işlediğine dair teminat aldım ve verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı bu akşam burada hepinizin bir araya gelip kaynaşmaya devam edebileceği bir akşam yemeği düzenliyoruz. Giyinin! Eğlenceli olacak.

İnsanlar bu konuda benden daha heyecanlı görünüyorlar, muhtemelen birden fazla şık kıyafet getirdikleri için. Bootcamp sonu partisi için sadece bir elbise getirdim ve şimdi onu iki kez giymek zorunda kalacağım. Utanç verici.

"Bu sabah meditasyondan sonra, hepinizin faydalı bulacağından emin olduğum sevgiyi yeniden tanımlama konusuna bakacağız. İlk yoga seansımızın öğleden sonra olacağını hatırlatmak isterim, bu nedenle lütfen öğle yemeğinde uygun kıyafetlerinizi giyin.

Hepimizi meditasyona gönderiyor ve ben de Will'in arkasından süzülüyorum, çok da formda olmayan vücudumun yogayla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum. Victoria yoga yapıyor ama vücudu tamamen kauçuktan yapılmış. Ben ayak parmaklarıma bile dokunamıyorum. Belki bir yerimi kırarım ve haftanın geri kalanında yatakta yatmama izin verilir?

Meditasyon için minderlerimizi topluyoruz ve Miranda'nın bize katılmasını bekliyoruz. Bugün oda gül yağı ve paçuli kokusunun yanı sıra birinin iyi giyilmiş spor ayakkabılarının aromasını da taşıyor. Herkes kendi arasında sohbet ederken Will her zamanki gibi yatar pozisyonunu almış. Sol elini uzatıp bacağıma vuruyor.

"Tarot yapıyor, biliyorsun," diyor alçak sesle. "Kim yapar?"

"Meg. Yan dönüp bana baktı ve fısıldayarak 'Dün gece kartlarımı okudu, çok garipti' dedi.

Gözlerim ona kayıyor, kapüşonunun fermuarını açmasını izliyorum.

"Gerçekten mi? Bu beni neden şaşırtmadı? Sana ilginç bir şey söyledi mi?"

Kirli sakalını kaşıyor. "Hmm, gözlük takan ve jakuziyi açamayan inatçı bir kadınla ateşli bir ilişki yaşayacağımı söyledi.

Gözlerim hızla Meg'den ona kayıyor. "Ne? O mu yaptı?"

'Tabii ki hayır. Hepsi saçmalık ama ben de ona uydum.

Yanımda uzanmış bedenine bakıyorum. Ne kadar formda olduğunu fark etmemiştim. O saçma sapan tişörtlerin altında iyi saklıyor. Brad gibi spor salonunda yırtılmamış ama geniş ve zayıf. *Öyle bir gövde ki, yemekten sonra içine sokulup-*

"Gerçekte ne dedi o zaman? Beynim beni tarihteki en az seks yapan kadın olduğum için tebrik ederken kendi düşünce trenimi yarıda keserek soruyorum.

"Herkes için geçerli olan şeyler," diye yanıtlıyor, benim alaycı bakışlarımdan habersiz. 'Özel bir şey yok - geçmişte kötü ilişkiler, ufukta yeni bir ilişki, vs. İnsanlar ona kartları çevirmesi ve bir şeyler uydurması için kırk sterlin ödüyor. Ben yanlış oyundayım.

"Büyükannem kartları okurdu," diye cevap verdim. 'Vay canına, yıllardır bunu düşünmemiştim. Avuç içlerini ve çay yapraklarını da okurdu. Akıl hastasıydı. Babamın ailesinin hepsi biraz kaçıktı. O hariç. O olabildiğince dürüst biriydi.'

"Herkesten özür dilerim, Miranda bugün kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden meditasyon dersine ben gireceğim. Brad sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi ve

odanın ön tarafındaki pozisyonunu alıyor. Will isteksizce ayağa kalkar. "Erkek arkadaşın burada," diye fısıldar.

"En azından *benim erkek arkadaşım* tarot falı bakmıyor," diye mırıldanıyorum.

Brad'in lotus pozisyonuna yerleşmesini izliyorum. Onu izlerken kalçalarım acıyor.

"Şimdi, eğer hepimiz hazırsak, derin bir nefes başlayalım..." Sırtarak gözlerimi kapatıyorum ve dünyanın akıp gitmesine izin veriyorum.

Saat 10:30'da, bir sonraki oturumdan önce hepimiz kahve içtik. Bir odadan hiç bu kadar çabuk çıkmak istememiştim. Bu son meditasyon beni iki nedenden dolayı tamamen sarstı: 1. Brad'in tatlı nefesli tonu hala kulaklarımda çınlıyor ve gözlerimi her kapattığımda 2. Will'in gövdesi oradaydı. Will'in gövdesi oradaydı ve sinir bozucu bir şekilde erkeksi görünüyordu. Onları aklımdan çıkaramıyordum. Şimdiye kadarki en garip meditasyon seansıydı ve şimdi kendimi hem dehşet verici hem de yıllardır başıma gelen en erotik şey olan tuhaf bir zihinsel üçlü ilişkiye girmiş gibi hissediyorum.

"İyi misin? Will sütü almak için bana doğru uzanırken soruyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun.

Başka ne kızarıyor biliyor musun Will? Vajinam.

'Ben iyiyim,' diye cevap veriyorum. 'Sadece burası biraz sıcak. Kahvemi dışarıda içeceğim.

"Tamam, güzel, sana katılacağım.

Kibarca gülümseyip kapıya doğru yürüyorum ve tatilini benimle geçirmeye fırsat bulamadan ölmesini umuyorum. Komşum Mike'la ilgili bir seks rüyası gördüğüm ve yüzüm alev almadan ona selam bile veremediğim zamanki gibi hissediyorum.

Will, hava nasıl olursa olsun her gün aynı altın sandaletleri giyen Grup Bir'den Harriet ile sohbet etmek için durduğunda, ben her zamanki bankıma oturup kahveme üflüyorum. Kendime çok kızıyorum. Beni aşan genç bir Amerikalıya karşı gizli şehvet duyguları beslemek başka bir şey, ama hayatımın mahrem ayrıntılarını paylaştığım bu çıldırtıcı ama bir o kadar da komik gazeteciyi de peşimden sürüklemek kabul edilemez. Will benden bile daha berbat durumda, kafamın içinde ona ihtiyacım yok. Bir an oturup zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ve alt bölgelerime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatıyorum.

Muhtemelen o tişörtün altında bir kabus gibi görünüyordur. Sadece keçeleşmiş saçlar ve çok sayıda kötü yazılmış dövmeler.

Bugün tüm grup dışarıda toplanmış gibi görünüyor ve onları sohbet ederken izlerken, herkesin kağıt üzerinde ne kadar farklı olduğunu ama özünde aynı olduklarını düşünmeden edemiyorum. Altın sandaletleri ya da fötr şapkaları, zenginlikleri ya da yaşları ne olursa olsun, herkes sadece sevilmek istiyor.

Will yanıma oturduğunda kahvemi neredeyse bitirmiştim ve neyse ki meditasyon dersinden çıktığımdan daha sakindim. Ağır nefes alıp vermekten olmalı, diye karar verdim. Bu çok normal. Üç yıldır seks yapmadım; sıkı bir el sıkışma beni harekete geçirebilir.

Yarı boş fincanından bir yudum alarak, "Kandırıldığımı sanmıştım," diye söze başladı. 'Şu Harriet denen kadın beni tanıdığına inanıyor. Birinin aklına gelip gelmediğini görmek için bana isimler ve yerler atmaktan vazgeçmiyordu.

"Ve? Ona kasıtlı olarak boynundan yukarı bakarak soruyorum. "Daha önce tanıştınız mı?

Başını sallıyor. "Yaklaşık yirmi yıl önce. Eskiden adı Harriet Ogilvie'ydi, sarışındı ve 90 kilo daha ağırdı. İlk editörüm Marcus ile evliydi. Sanırım hâlâ araları iyi.

"Gazeteciler bile böyle inzivalara çekilir," diye cevap verdim. 'O kadar da büyük bir mesele değil, değil mi?

"Karım hâlâ Marcus'la çalışıyor," diye cevap veriyor sessizce. "Burada olduğumu öğrenmesini istemiyorum. İstemiyorum-'

Kahvesinin kalanını çimlere atarken sesi kesiliyor.

"Hayatına devam ettiğini düşünmesini istemiyor musun?

Benimle göz göze geliyor ama cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok; cevabı yüzünde görebiliyorum.

'Her neyse, ona *emekli bir ev inşaatçısı olduğumu* söyledim, bu sıkıcı ama burayı karşılayabileceğime inandıracak kadar kazançlı *bir* şeydi. İşe yaramış gibi görünüyordu.

"Bu yaşta emekli mi oldun?

'İşte bu kadar kazançlıydı... Ayrıca, herkes kendinden bahsetmekle çok ilgileniyor.

Gülüyorum. "Haklısın. Bana hiç kendimle ilgili bir şey sormadın. Nereli olduğumu... ne iş yaptığımı.

Kıvranıyor. "Haklısın, yapmadım. Dur tahmin edeyim?" 'Devam et.'

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra da ruhumdan ipuçları çıkarmaya çalışır gibi bakıyor.

"Bir işletme işletiyorsun. Bir restoran... hayır... bir kahve dükkanı. Ters ters baktım. "Bu hile yapmaktır. Kim söyledi sana?"

"Nish," diye yanıtlıyor. 'Dün gece Meg'in kulübesindeki küçük flört sohbetiniz hakkında beni bilgilendiriyordu. Sanırım biraz etkilenmiş. Senin ilgi çekici olduğunu söyledi.

Öyle mi? Bu çok... bir , o da mı Meg'in kulübesindeydi?"

Will susar. 'Akşam için küçük bir kızla yalnız kaldığımı mı düşünüyorsun? Nish'i hemen davet ettim.'

"O yetişkin bir kadın! Israr ediyorum. "Ayrıca, benimle birlikte olmaya istekliydin!"

Sırıttırıyor. 'Evet, ama sen benim dostumsun. Kankalar takılırlar, yatmazlar.'

Normalde bir erkeğin beni 'kankası' olarak tanımlaması ölümden beter bir kaderdir ama bu sefer herhangi bir reddedilme gibi hissettirmiyor. Doğru hissettiriyor.

"Gitme zamanı," diyorum fincanımı yerden kaldırarak. "Aşk tanımlamaya hazır mısın?"

İç çekiyor. "Pek sayılmaz.

"Harika," diye cevap veriyorum. "Ben de öyle.

Diğerlerine doğru geri dönüyoruz ve Anna'nın başlamak için beklediği yere giriyoruz.

BÖLÜM 21

'Bize küçük yaşlardan itibaren gerçek aşkın sonsuza dek mutlu olmak anlamına geldiği öğretilir. Dışarıda bir yerde bir ruh eşimiz olduğu ve romantik hayatlarımızın ancak onunla tanıştığımızda gerçekten tamamlanmış olacağı. Ben size bunun yanlış olduğunu söylemek için buradayım.

Anna arkasındaki ekrana iki alevin resmini yansıtırken, kafası karışmış birkaç kişinin birbirlerine yan gözle baktığını fark ediyorum.

'Pek çok yaşamınızda pek çok ruh eşiniz olabilir. Ruh eşi basitçe sizinle aynı tür enerjiden yapılmış olan kişidir. Bunlar sadece sevgili olmak zorunda değildir; arkadaşlarınız, aileniz, derin bir bağ kurduğunuz herkes olabilir. Hiç biriyle uyduğunuz oldu mu? Sanki onu tüm hayatınız boyunca tanıyormuşsunuz gibi hissettiniz mi? Bu, onların ruh eşi olduğunun çok iyi bir göstergesidir. Ancak, bu kişilerin hayatınıza hızla girip çıkmaları nadir değildir ve bu da elbette kafa karışıklığına yol açabilir.

Will'in beni dürtmeden önce not defterine bir şeyler karaladığını görüyorum.

Sanırım sen benim ruh eşimsin. Lütfen bir sonraki hayatımızda daha iyi giyin.

Umutsuzca gülmemeye çalışırken tüm vücudum titriyor, ama şimdi Will de titriyor ve insanlar dudak büküyor. Neyse ki Anna fark etmedi.

"Ruhani anlamda senin için ve sadece senin için olan tek kişi ikiz alevindir. Arkasındaki resmi işaret ediyor. 'İkiz aleviniz ruh eşinizden çok daha güçlüdür. Kelimenin tam anlamıyla ruhunuzun diğer yarısıdır. Ruh eşiniz hayatınızı geliştirecektir ama ikiz aleviniz onu tamamlayacaktır.

Şaşkın yüzlerde şimdi bir heyecan parıltısı var, çünkü ikiz alevin eski bir ruh eşinden daha iyi olduğu açık.

"Ancak, her şeyde olduğu gibi," diye devam ediyor, "ikiz alevinizle, hatta bir ruh eşinizle bağlantı kurmak, onlarla aynı seviyede titreşiyor olmanızı gerektirir. Diğer herkes gibi siz de burada insan deneyimine katılıyorsunuz. Eğer titreşimsel olarak uyumlu değilseniz, ne yazık ki asla bağlantı kuramazsınız. Bu nedenle kendinizi tanıdığınız, sevdiğiniz ve takdir ettiğiniz bir yere gelmeniz çok önemlidir çünkü bu, aynısını çekmekte başarısız olamayacak bir titreşim türüdür.

"Yani, ikiz alevimizle hiç tanışamayabilir miyiz? Meg bağırıyor. Sesindeki çaresizliği duyabiliyorum.

Anna gülümser. "Kesinlikle olacaksın şekerim; sadece bu hayatta olmayabilir. Geri kalanımıza dönüyor. İşte bu yüzden aşkı yeniden tanımlamamız gerekiyor. Hepinizin hemen gerçekleşmesi gereken romantik bir ideali var, yoksa bir şekilde başarısız olursunuz. Hayatı beklemeye alamazsınız. Tanıştığınız herkese aşık olun, istediğiniz kadar sevgili edinin, bir sonraki ilişkinin son ilişki olması gerektiğini düşünmeyi bırakın! *Son* diye bir şey yoktur çünkü hiçbir şey gerçekten bitmez. Her deneyim bize neyi isteyip neyi istemediğimizi öğretir ve bu da ileride yapacağımız seçimleri etkiler.

Slaytlarına tekrar tıklıyor.

AŞK KARAR VERDİĞİN ŞEYDİR.

'Siz tanımlayın. Kuralları sen koy. Evrene ne istediğinizi söyleyin ve istediğinizi elde edene kadar ona zaten sahipmişsiniz gibi yaşayın.

'Ya elimizdeyse ama berbat ettiyse? Geri alabilir miyiz?

Herkes dönüp Kenneth'a bakınca birkaç şey netleşir. Birincisi, bu artık sadece bağırıp çağıran bir serbest kürsüdür ve ikincisi, kesinlikle Patricia hakkında konuşmaktadır.

"Bu onlara bağlı," diye yanıtlıyor Anna. "Birine hissetmesini istediğiniz şeyi hissettiremezsiniz. Yapabileceğiniz tek şey *kendinizsinizdir* ve onlar için titreşimsel bir eşleşme olduğunuzu umarsınız.

"Peki ya o kişi değişmeyi reddederse? Patricia tüm vücudunu çevirerek Kenneth'a bakar. "Ya onları tekrar içeri alırsanız ve sahip olduklarının kıymetini bilmeyen aynı aşağılık herifler olarak kalırlarsa?

Will karalıyor:

BU HARIKA.

Anna'nın yerinde olsam şu anda kendimi çok rahatsız hissederdim ama o h  l   g  l  ms  yor. Tanrım, o çok iyi. B  y  d  ğ  mde onun gibi olmak istiyorum.

'oğ   zaman "bu kişi değişse benim için m  kemmel olur" diye d  ş  n  r  z. Unutun bunu! Onunla ilgili her şeyin *sizin tarafınızdan* kabul edildiği bir yere gelmelisiniz. Eğer bir şey doğru gelmiyorsa, bunun sizi neden rahatsız ettiğine bakın, onları neden rahatsız etmediğine değil.

Patricia başını sallıyor.

"Burada neler olduğunu anlıyorum," diyor Anna. "Hepimiz anlıyoruz. şimdi - normalde bunu yapmam, evlilik danışmanı değilim ama madem hepiniz bunu alenen yapmaya hevesli g  r  n  yorsunuz, bakalım nereye varacak.

Brad iki sandalyeyi   ne çekip Patricia ve Kenneth'in oturmasını istediğinde grubun   zerine bir sessizlik   k  yor. Yemin ederim, patlamış mısıрім olsaydı, şu anda gerçekten mutlu olurdum.

Hepimiz nefesimizi tutmuş izlerken Anna onların arkasında bir ileri bir geri y  r  yor.

"Bu y  zden, bunu basit tutalım," diye başlıyor. 'Ve l  tfen her seferinde bir tane, bu *Jerry Springer Show* değil. Kim kimi terk etti ve neden?'

Anna daha c  mlesini bitirmeden Patricia, Kenneth'i aldattığı için terk ettiğini aıkl  r.

"Aldatacağını biliyordum," diye ısrar ediyor. "Bunu d  ş  nmeden geçirdiğim tek bir g  n bile yoktu. Sefil bir varoluştu.

Anna elini Patricia'nın omzuna koyar. 'Tamam, ve Kenneth. Bu doğru mu? Sadece hepimiz aynı sayfadayız.'

Kenneth başını sall  r. "Ama sadece bir kez aldattım ve o da beni ilk suçlamaya başlamasından aylar sonra oldu.

Anna elini Kenneth'in omzuna koymuyor, onun yerine Patricia'ya . "Yani, bir bakalım... her g  n uyandığında kendine Kenneth'ın birileriyle yattığını s  yl  yordun... ve sonra yattığına mı şaşırdın?

Vay be. Will'in bile nefesi kesildi. Patricia hem şaşkın hem de incinmiş g  r  n  yor.

'Ona birazdan geleceğiz tatlım, ama ne demek istediğimi anlıyor musun? Biz ne d  ş  nrsek onu alırız ve senin tek d  ş  nebildiğin erkeğinin başkasıyla yatmasıydı.

"Yani bu benim hatam mı?

'Bu hatayla ilgili değil şekerim, bu titreşimle ilgili. Ahlak   zneldir. Kendimizi yeterince değerli ya da iyi hissetmediğimizde, bunu başkalarına yansıtmaya başlarız.

diğer insanlar. Eğer ben kendimi berbat hissediyorsam, başkaları da benim hakkımda böyle düşünüyor olmalı, değil mi? Neden yeterince iyi hissetmiyorsun?"

Patricia'nın sesi titremeye başlar. "Ben yaşlandıkça o daha az ilgilenmeye başladı. Benim yarı yaşımdaki kadınlarla çalışırdı ve onlar da ona bayılırdı. O çok yakışıklı, karizmatik bir adam!"

Will ve ben birbirimize bakıp Patricia ile aynı adama bakıp bakmadığımızı merak ediyoruz. Her koyun kendi bacağından asılır, sanırım?

Anna daha sonra, şu anda dehşete düşmüş görünen ve şüphesiz çenesini kapalı tutmuş olmayı dileyen Kenneth'e döner.

"Neden aldatmayı seçtin?" diye açık açık soruyor. "Çünkü bu bir seçimdi.

Kenneth sandalyesinde biraz çöktü. "Düşündüm de, eğer beni aldatmakla suçluyorsa, o zaman-

"Bu saçmalık," diye yanıtlıyor Anna. 'Sende eksik olan neydi de başka bir yere gittin? Patricia zaten kendi payına düşeni aldı, şimdi sıra sende.

'O değişti,' diye belirtiyor. 'Ve yaş kısmı hiçbir zaman sorun olmadı, Patricia'ya her zaman derinden ilgi duydum. Ama yıllar geçtikçe evlendiğim kadından çok daha bağımsız biri haline geldi. Bana ihtiyacı yoktu ve bu rahatsız ediciydi. Genç kadınlarla flört etmek bana kendimi güçlü hissettiriyordu. Bana ihtiyaç duyulduğunu hissettirdi.

"Yani, günlerinizi *karımın bana ihtiyacı olmadığını* düşünerek geçirdiniz ve sonra gittiğinde şaşırdınız mı?

Dürüst olmak gerekirse, alkışlamak istiyorum. Herkes koltuklarının ucunda.

Anna her ikisinin de omzuna birer elini koyar. Patricia hüngür hüngür ağlıyor, Kenneth ise şoka girmiş gibi görünüyor.

'İlişkilerde iletişim hayati önem taşır' diyor. 'Aldatma sorun değildi; bu sadece zaten çok bozuk olan bir şeyin sonucuydu. Önce kendiniz üzerinde çalışın, dostlarım. Partnerinize ne kadar yakın olursanız olun, sizin zihninizi okuyamazlar. Açık olun ve dinlemeye istekli olun.

Kenneth'in Patricia'nın elini tutup öpmeden önce ona bir şeyler fısıldadığını görüyorum. Sarılmak için eğildiğinde herkesten bir *ahh* sesi geliyor. Kalbim biraz hızlı atıyor. Tereddütlü olduğunu söyleyebilirim ama bu da bir başlangıç. Will'in gamzeleri bile onaylar gibi görünüyor.

"Şimdi öğle yemeği için ara verelim," diyor Anna, bu sonuçtan gözle görülür bir memnuniyet duyarak. "Herkes harika iş çıkardı.

Resepsiyona doğru yürürken salonda büyük bir coşku hakim. Hepimiz az önce iki insanın iyileşmeye başlamasına tanık olduk ve şimdi işimiz bunun her saniyesini incelemek. Will ve ben resepsiyonun kafesinden çorba ve sandviç aldık, sonra da yemek için gölün kenarına oturduk.

"Aslında onlar adına çok sevindim," diyorum ekmek kabuğumu çorbama batırarak. 'Eliniöpme şekli... Richard Curtis filmleri dışında böyle şeyler olduğunu düşünmezdim. Ahh! Bu çorba lav gibi.'

Will iyimserliğimin üzerinde tepinerek, "Bunun sahnelenmediğine tam olarak ikna olmuş değilim," diyor. 'Tam da bu nedenle. İnsanlar filmler dışında böyle davranmazlar. En azından İngiltere'de. Bir keresinde bir gelinin "Evet" demeden önce dudak büküp iç çektiğini duymuştum. Genelde insanlar birbirlerine karşı bu kadar açık sözlü olmazlar. Ben şaşkınlıkla bakarken o sandviçini ısıyor.

'Hiç biri için bu kadar çıldırmadın mı? Karın bile mi?'

Başını sallıyor, hala çiğniyor. 'Hayır... belki biraz öyleydim ama o benden daha ölçülü. Birbirimizin üzerine alenen atladığımızı hiç hatırlamıyorum.

"Birbirlerinin üzerine pek *atlamadılar*," diye cevap veriyorum. 'Ama belki de .

İnsanlar birbirlerinin üzerine daha sık atlamalıdır.

Bir sessizce düşüncelere daldık. Çok huzurlu. Göl çok durgun.

"Peki... en son ne zaman birinin üzerine atladın?" diye soruyor.

"Asla," diye cevap verdim, "Ama istedim! Sadece sıçrayışımın ortasında yolumdan çekilmeyeceğinden yüzde yüz emin olduğum biriyle hiç birlikte olmadım.

Will duraklar. "Biliyor musun, bu biraz acınası. Tatlı ama..."

"Canın cehenneme," diye bağırarak sandviçimin son kabuğunu ona fırlatıyorum. "Ben zavallı değilim, sadece temkinliyim.

'Sadece seni gaza getiriyorum,' diye beni temin ediyor. 'Yüzüstü düşme korkusu olmadan istediğin kadar adamın üzerine atlayabilmelisin. Seni yakalarlarsa şanslı sayılırlar.

"Çok doğru. Cevap veriyorum. "Şöyle sıralanmalılar-"

"AGH!"

Will'in çorba kabını düşürdüğünü ve pantolonundaki ıslak lekeyi hızla çektiğini görüyorum. "Bu bok kayıyor!"

"Muhtemelen bir yanıgın var," diye bilgilendirdim onu. 'Git ve pantolonunu çıkar, kamaramda biraz antiseptik krem var. Hemen getiriyorum.

O da kabul ediyor ve yollarımızı ayırıyoruz, ancak ben orbanı içmeye devam etmekte kararlı olduğum için çok daha yavaş davranıyorum. lmcl ama lezzetli.

Beş dakika sonra elimde bir küvet Sudocrem ve yarısı yenmiş bir sandvile kapısını alıyorum. İçeri girmem için bana bağırıyor. Kulübesi benimkinin aynısı, ancak şimdiden 'bir ocuk tarafından yaşanmış' olarak bilinen bakımsızlık belirtileri gösteriyor. Giysiler etrafa saçılmış, boş bardaklar yıkanmadan duruyor ve içerisi ayakla karışık testosteron kokuyor.

"Burada biraz pencere amalısın," diye mırıldanıyorum, onun duyacağı kadar yüksek sesle değil ama bunu yüksek sesle söyleme arzumu yatıştıracak kadar yüksek sesle. Yatak odasından çıktığını duyuyorum.

"Herhangi bir hasar var mı? diye sordum. "Pantolonunda- VAY, tamam. İ amaşırınla kalmışsın. Güzel. Tamam o zaman."

Will'in pantolonundan başka bir yöne bakabilmek için başımı çevirdiğimde boynum neredeyse kırılacaktı. Prodigy tişörtü ana kısımları rtyor ama yine de altında neyin gizlendiğinin çok farkındayım.

"Tanrı aşkına, plajda daha çok görürsün," diye dalga geçerek mutfak masasına bir sandalye . 'Gerçekten çok acıyor. Kremi aldın mı?'

Hala bakmıyorken, ona beyaz küveti uzattım.

"Neden yanında pişik kremi taşıyorsun?" diye soruyor. "Kolayca kaşınıyor musun?"

"Lekelere iyi gelir," diye cevap veriyorum, birkaç kuşun güvertesine konmasını izlerken. "Ve diğer şeyler... dinle, sadece sr.

Onlar sadece pantolon, Nora. En azından yanığa bir bakabilir misin? zerine pansuman falan yapmam gerekebilir.

Dudaklarımı büzüp arkamı dönüyorum ve yanındaki sandalyeyi çekerek i çamaşırının altını kıvrıp kalçasının üstündeki kırmızı izi ortaya çıkartıyorum. Beklediğim gibi üçüncü derece bir travma değildi ve aleti hâlâ örtülüydü. Biraz rahatladım.

"Sanırım hayatta kalacaksın," diyorum ona, kremi sürerken başka tarafa bakarak. 'Bu arada tişörtünü beğendim; The Prodigy'yi yıllar önce görmüştüm - 97 ya da 98 olabilir mi? Glasgow Green'de.

"adırdaki Olay mı?" diye soruyor. "Ben de oradaydım! O zamanlar hala Edinburgh'da yaşıyordum.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim. 'Bu çok komik. Yan duruyor olabilirdik ve bunu asla bilemezdik! Nasıl bir duygu?'

Döndüğümde, bakışlarım istemeden hafifçe sola kayıyor, penisinin dış hatlarına iniyor ve sessizce nefes alıyorum. Başım rekor bir hızla geriye savruldu. Bu gerçek olamaz mı?

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyor küvetin kapağını kapatırken. 'Sıcak için intikam gibi-'

Sorun yok! ! Sorun değil! Yogada görüşürüz,' diye mırıldanarak kremayı elinden alıyorum. Gitmem gerekiyor. Gövdesiyle yeterince kötüydüm, bunu bir de kafamda yaşayamam. Olmaz. Hayır. Asla olmaz.

"Um... Tamam. Yani, iki dakika dayanırsan, yapabiliriz-'

Penisinizin boyutunu tartışalım mı?

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye cevap veriyorum, tepelere doğru ilerlerken sandalyenin ayağına takılıyorum. "Sonra koklaşırız!

Sonra koklar mısın? Tanrı aşkına.

Kapıyı arkamdan çarparak kulübeme geri dönüyorum. Kremayı yere atıp, Will'in topuzuna bakmamaya çalışmakla meşgulken soğumaya bıraktığım çorbamı kaldırıyorum. Kendimi sürünge gibi hissediyorum. Acı veren bir yanığa yardım etmem için bana güveniyor ve ben de *PENİS! SENİN BİR PENİSİN VAR! Kaç yaşındasın sen? On iki mi? Kendine gel, Nora.*

Ağızma biraz sebze attıktan sonra telefonumu alıp kafeyi arıyorum.

"Kafe 12, Victoria

konusuyor. "Burada

kaybediyorum, Victoria.

Nora? Nora, biraz meşgulüz. oldu?"

'Burası beni bir sapığa dönüştürdü, sorun da bu. Bir penis gördüm ve-'

"Kimin penisi?"

"Şey, hâlâ boxer'ının içindeydi ama dış hatlarını gördüm. Ve göğsü geniş. Bir de Amerikalı akıl hocası var, o da ugghhh, ve-'

"Bekle, daha sessiz bir yere taşıyorum.

On saniye sonra kapıyı kapattığını duydum. 'Nora, bir yüzyıl boyunca seks yapmazsan ve sonra karşı cinsin koklama mesafesine girersen böyle olur. Tüm o feromonlar seni mahvediyor. Bu bilimsel bir şey.

"Bu çok saçma, bu. Kırk yaşındayım! Yapabilmeliyim-' 'Beni işten aramak yerine ona çakmak mı?

"Bu konuyu sorumlu ve yetişkin bir şekilde ele alın diyecektim.

Gülüyor. "Ne kadar sıkıcı. Onunla yatma şansın yok mu? Yani, en azından doğru düzgün bir bak!"

"Victoria, kötü bir poker eli gibi onu tokatlamasını sağlayamayacağım. Ayrıca, o evli. Ayrılmış ama hâlâ karısına aşık falan filan. Yine de kocaman görünüyor."

"Ne kadar büyük?"

"Yunanistan'a tatile gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun, o Alman adamla takılmıştın ve o sadece bahşış alabilmişti?"

"Gerçekten mi? O

kadar büyük mü?"

"En azından.

Gülüyor. "Bu hiç eğlenceli değildi. Yine de doğum yaptınız, yeriniz var."

Yüksek sesle homurdanıyorum. "Tanrı aşkına, Victoria, genişlemiş olarak kalmıyor. Kaslardan yapılmış, ucuz külot lastiğinden değil."

"Bak, gitmem gerek, Tracey dışarıda tek başına. Sana bir şey olmaz. Sadece seksi olmayan şeyler düşün. Sen farkına bile varmadan evde ve soğukta olacaksın. Seni seviyorum!"

"Soğuk mu?"

Telefonu kapatıyor ve ben onun adına cevap verecekmiş gibi telefonuma bakıyorum. Sonunda masaya bırakıyorum ve çorbama geri dönüyorum. Sadece on beş dakikam kaldı ve Brad'le yoga yapmak için üstümü değiştirmem gerekiyor... *Esnek Brad... Bendy Brad.*

Oh, defol, ben.

BÖLÜM 22

Yoga meditasyon odasında yapılıyor ama bize Grup Üç de katılıyor, yani alan normalden daha dar. Koyu renk geniş paçalı yoga pantolonu ve beyaz bir yelek giyen Brad, yirmi kişiyi beşerli dört sıraya diziyor. Ben yoga için birkaç tayt ve temiz bir tişört giymiştim ama odadaki kadınların çoğu Kardashian'lar gibi gelmişti: dar, popoyu saran, ıslak görünümlü taytlar, kırılmış üstler ve tek parça catsuit'ler. Hayatım boyunca hiç bu kadar sade bir Jane gibi hissetmemiştim. Burada olmaktan benden daha mutsuz olan tek kişi, 1988'den kalma kabuklu bir takım giyen ve şüphesiz o zamanki gibi olmayı dileyen Tim. Will arkamda gri bir jogger ile oturuyor, muhtemelen dikkat çekici bir paketi olan bir erkeğin giyebileceği en kötü şey, ama gözlerimi önde ve ortada tutuyorum, önümüzdeki kırk beş dakika boyunca ona bakmak zorunda olmadığım için şükrediyorum.

"Çoğunuzun yoga konusunda deneyimli olduğumu biliyorum," diyor Brad, küçük origami bacaklarını katlarken. 'Ama bugün işleri basit tutacağız. Yoga, derin nefes alma ve bedenlerimizle bağlantı kurma yoluyla fiziksel dünyadan uzaklaşıp ruhsal dünyaya uyumlanmak için kullanabileceğimiz bir başka araçtır. Şimdi herkes bacak bacak üstüne atsın ve omurga güzelce düz dursun - bu kanın daha kolay dolaşmasına yardımcı olacaktır. Tamam, avuç içleriniz yukarı baksın ve derin bir nefes alın... ve verin... şimdi nefes alırken midenin genişlemesini ve nefes verirken midenin kasılmasını istiyoruz.

Bekle? Ne? Bir saniye bekle. Hayatımda ilk kez, basit nefes alma sanatı karmaşık bir hal aldı.

'Ve önce mideyi dışarı iterek tekrar nefes alın-'

Tekrar deniyorum ve sonunda pelvik tabanımı yoga matımın içine itiyorum. Bu doğru değil. *Ne oluyor Brad? Nasıl nefes alacağımı biliyorum. Ben bir uzmanım.*

Sadece nefes almayı değiştiremezsin.

Brad ayağa kalkıyor ve herkesin ters nefes alma çabalarını gözlemleyerek sıralarda bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor. Herkesin sırtı bana dönük olduğu için başka birinin yanlış yapıp yapmadığını göremiyorum. Arkamdan Will'e bakıyorum ve onu görüyorum, gözleri kapalı, bacak bacak üstüne atmış, çiviliyor.

Hain. Arkamı döndüğümde Brad'in bana doğru geldiğini gördüm. Sınavda kopya çekmeye çalışırken yakalanmış gibi hissediyorum.

"Sorun mu var? Arkamdan eğilip sağ elimi tutuyor, kendi elini göbeğimin üstüne koyuyor, sonra da eğiliyor. Banyoda asılı olan ücretsiz duş jelinin kokusunu tanıyorum. Üç yıl önce yazın son büyük hayal kırıklığı yaratan sevişmesinden beri bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım.

"Şey, nefes aldığımda midem de beni takip ediyor.

"Evet, bazı insanlar böyle nefes alır.

Tüm insanlar, Brad. Tüm insanlar.

"Bu yardımcı olabilir," diyor sessizce. "Nefesinizi elinize doğru yönlendirmeye odaklanın.

Başımı sallıyorum ve o sınıfın geri kalanına doğru ilerlerken sessizce şaşkınlığımı sürdürüyorum. Şaşkın ve hafifçe tahrik olmuş. Samimiyetsizlik lanetim yine baş gösterdi.

Üç saat boyunca yanlış nefes almaya çalıştıktan sonra Brad bacaklarımızı uzatmamızı, derin nefes vermemizi ve ayak parmaklarımıza ulaşmamızı istedi. Aman Tanrım, ayak parmaklarım uzayda bile olabilir, çünkü yakın zamanda onlara ulaşamayacağım. Bunu 'bebeği sallamadan' önce birkaç kez tekrarlıyoruz; bir yandan diğer yana hareket ederken bir bacağımı bebek gibi kucaklamayı içeren bir hareket. Esnekliğim, bir Weeble gibi sallanmaya başlamadan önce yaklaşık bir inç kaldırmama izin veriyor. Dersin geri kalanı da daha iyi geçmiyor. Aşağı bakan köpeğim bir yarışın başlangıcındaki şişman kışlı bir kamburu andırıyor, planking sırasında göğüslerimin üzerine düşüyorum ve güneşi selamlamaya çalışırken neredeyse Will'in suratına tekme atıyordum. Ancak bunu kötü bir şekilde yanlış yapan tek kişi ben değilim. Deneyimli görünenler bile zaman zaman dengelerini, Jillian küpesini saçına takıyor ve en az iki kişi rüzgârdan kırılıyor, ancak kimse itiraf etmiyor.

Şükrederek bitirdiğimizde, hayatımın bir santimine kadar gerilmiş hissederek yere düşüyorum. Yoganın insanı bu kadar terletmesi mi gerekiyor? Tamamen kuru olan ve hiçbir şeyden etkilenmeyen Will'e bakıyorum.

"Sen de katıldın mı? Ter izi var mı diye kaşlarını tarayarak soruyorum. "Berbat durumdayım! Biraz kestirmiş gibi görünüyorsun.

"Yoga yapıyorum," diye yanıtlıyor. "Çoğu gün. Genelde de pilates. Bu daha çok hafif bir esneme gibiydi.

"Saçmalık!" diye cevap verdim. "Hiçbir yolu yok!

Gülüyor. 'İnanması neden bu kadar zor? Birkaç yıl önce belimden ameliyat oldum. Yoga rehabilitasyonumun bir parçasıydı ve devam ettim. Eğitimcim ruhani olmaktan çok fizyoterapi odaklı. Sonrasında evrene teşekkür etmiyor.

Ona inanıp inanmamakta kararsızım çünkü havalı yoga tiplerine zorbalık edip brunch paralarını çalacak türden bir adama benziyor. Ona önümde karmaşık Pilates manevraları yaptırmak istiyorum ama günün son seansının vakti geldi, bu yüzden ayakkabılarımı giyip herkesi ana odaya kadar takip ediyorum.

'Bugünkü son seans için, gidip kozmik sevgi düzeninizi gözden geçirmenizi istiyorum. Kulübenize dönebilir, bahçede ya da göl kenarında, size ilham veren her yerde oturabilirsiniz. İdeal partnerinizle ilgili orijinal düşüncelerinizin değişip değişmediğine bakın. Sessizce oturun ve hissettiğiniz değişikliklerin potansiyel bir partnerden ne istediğinizi değiştirip değiştirmediklerini düşünün. Herkese teşekkürler, akşam yedide yemekte görüşmek üzere.

Son seansı duş almak ve çikolata yemek için kullanmayı planladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama sanırım tek suçlu ben değilim. Ben Patricia ve Kenneth'in bir çift azgın genç gibi birlikte kaçışmalarını izlerken Will biraz kestirmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. İçimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Biriyle gizlice kaçmak istemeyeli uzun zaman olmuştu. Herkes farklı yönler dağılırken ben Will'le birlikte kulübelere doğru yürüyorum.

"Bence insanlar bunun üzerinde gerçekten çalışacak," diyorum, gölün yakınındaki bir bankta oturan Meg'i işaret ederek "Kendimi okuldan kaçmış gibi hissediyorum.

"Ben de," diye yanıtlıyor Will. "Eğlenceli, değil mi?

Gülüyorum. Birazcık. Gerçi bu akşam yemek için giyinmesem de olur. Sadece televizyonun karşısında salya sümük oturmak istiyorum.

Will, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye yanıtlıyor, "ama beni bunlarla bırakacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Düzgün bir sohbete ihtiyacım var. Akşam altı kırk beşte uğrarım ve yürüyerek gideriz.

İsteksizce kabul ediyorum ve terli yoga kıyafetlerimden kurtulup duşa girmek için umutsuzca kabinime giriyorum. Tek ve biricik elbisemi

banyoya gitmeden önce yatak odasının kapısının arkasına bakıyorum. Aklım bu akşamda olabilir ama kafamın içinde yapmam gereken işi düşünen dırdırcı bir ses var. Mutfak masasından not defterimi alıp kozmik düzenle ilgili sayfaları çevirirken duşu açıp çalışmasına izin veriyorum.

Notlarımı okurken gülüyorum.

Beetroot ve Windfarm gibi saçma isimleri olan kardeşleri var.

Ciddi girişimlerim bile yarım yamalaklı.

Komik.

Saçları gü.

Gerçekten mi? Sanırım. Az önce Ken Dodd'u tarif ettim. Her şeye razı olacak kadar moralim mi bozuldu?

Not defterimi masanın üzerine atıyorum ve banyoya dönüp soyunuyorum. Bir partnerden ne istediğimi hiç doğru dürüst düşünmedim çünkü bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmedim. Belki Charlie yirmili yaşlarının ortasında evden ayrıldığında, ama o zamana kadar elli yaşında olacağım. Elli yaşına geldiğinizde flört havuzunun derin olduğunu düşünemiyorum. Daha çok bulanık bir su birikintisi.

Duşa giriyorum ve günün yorgunluğunu atıyorum.

Eğer ideal erkeğimi sipariş edebilseydim, saç ve şakadan çok daha fazlası olurdu. Nazik, dürüst, tutkulu, zeki, uzun boylu, yakışıklı... ama benimle ne işi olduğunu merak ettirecek kadar yakışıklı değil. Sormama bile gerek kalmadan nelerden hoşlandığımı bilirdi... bağımsız... yatakta harika... iri, çevresi geniş-

Will'in gri spor ayakkabıları aklıma geliyor ve neredeyse elimdeki ücretsiz lif kabağını düşürüyordum. Bu iş saçma olmaya başladı.

Bu sadece bir topuz, Nora. Sana hiç ilgi duymayan ve tüm ilgisi karısında olan bir adamın topuzu.

Bacaklarımı tıraş etmeye başlıyorum çünkü *taytın içinden çıkan* kıllar bu akşam istediğim görünüm değil.

Ve daha da önemlisi ona karşı hiçbir ilgin yok! Sadece erkeklik feromonlarından, Brad'in kollarından ve ağır nefes alışından dolayı kafan karışmış durumda.

maruz kaldınız.

"Doğru! Sesli bir şekilde diğer bacağa geçiyorum, kendi farkındalık düzeyime şaşıyorum. Etkilendim. Belki de düşündüğümde daha fazla şey öğrenmişimdir? Belki de eski beni gerçekten kapıda bıraktım?"

Yine de, belki de aşırı büyümüş kasık felaketini düzeltmelisin... bilirsin... her ihtimale karşı.

Oh, unut .

Altı buçukta hazırım. Rahatsız edici derecede dar kontrol taytım küçük siyah elbisemin altında mucizeler yaratıyor, sadece sıvılar ve marullar için yer bırakıyor. Aynada sarı saçlarıma hayranlıkla bakıyorum; her zamankinden daha parlak ve uçlarını kızartmadan düzleştirmeyi başardım. Kontakt lensler takılıyor, leke tutmayan dudak boyası sürülüyor ve hızlıca bir parfüm sıktıktan sonra ayaklarımı topuklu ayakkabılarıma geçirip bir kadeh şarap dolduruyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi sadece bir anne ya da kafedeki o kadın gibi hissetmiyorum. Kendim gibi hissediyorum. Will'in avlu penceresine vurduğunu duymadan önce dört yudum alabildim. Erken gelmişti. Onunla uğraşmak zorunda kalmadan önce bir bardak içmiş olmak istedim.

'Güzel, şarabınız var. Bitirdim,' diyor içeri girerek. 'Satın aldığımı sanıyordum-'

Cümlesinin ortasında durdu ve bana baktı. "Ne var? Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece saçların açıkken farklı görünüyorsun... ve üzerinde bir elbise varken.

"Will, bana güzel göründüğümü mü söylemeye çalışıyorsun?" "Hayır... Yani evet. Evet, iyi görünüyorsun."

Gülüyorum. "Harika. Her zaman iyi görünmek istemişimdir.

Lavabonun kenarından bir kahve fincanı alır ve biraz şarap doldurup bir dikişte geri içer. "Gidelim mi? Açlıktan ölüyorum.

Ben daha cevap vermeden dışarıda beni bekliyor. Telefonumu ve ceketimi alıp verandada ona katılıyorum. Nish yanımdan geçiyor ve bize yetişmek için bekliyor. Meg'i, Russell'ı ve köpek-çocuğu için ağlayan kadını elli metre önümde görebiliyorum.

"Merhaba Nish, iyi misin? Ceketimin düğmelerini ilikleyerek sordum.

"Güzel gömlek.

Siyah gömleğinin altından turuncu alevler fışkırıyor ve bundan nefret ediyorum.

o.

"Çok hoş görünüyorsun, Nora," diyor sessizce. "Ayakkabılarını beğendim.

"Teşekkürler, Nish," diye cevap verdim. "Çok nazıksın. Will'in ayakkabılarına baktığını görüyorum. Eğer iyi olduklarını söylerse, onu tekmeleyeceğim. Ama onlar hakkında hiçbir yorum yapmıyor, sadece yürümeye devam ediyor.

Çok geçmeden ana eve varıyoruz, dışarısı yumuşak bir şekilde aydınlatılmış, bekleme personeli paltoları almaya ve bizi yemek odasına götürmeye hazır. Son derece şık bir yer ve ilk defa mükemmel uyum sağladığımı hissediyorum. Elbisem TK Maxx'tan alınmış olabilir ama Valentino couture gibi hissettiriyor.

Ana salon, beyaz keten giydirilmiş yuvarlak masalar, ısıtılı aydınlatma ve görünürde bir tütsü çubuğu olmadan dönüştürülmüş. Will ve Patricia'nın arasına oturduğumda, Brad'i keskin siyah takım elbisesi ve ince kravatıyla görüyorum. Lanet olsun, bu adam iyi giyiniyor. Will ise tişörtünün ve kot pantolonunun üzerine bir takım ceket geçirmiş ve görünümünü bir çift spor ayakkabıyla tamamlamış. Hiç çaba sarf etmemesine rağmen onun da iyi görünmesinden nefret ediyorum. Kırmızılar giymiş Anna sol üst masada oturmuş, üzerine dökülmesine otuz dakika kalmış beyaz bir pantolon takım seçmiş olan Jillian'la sohbet ediyor.

"Şarap? Russell masanın ortasındaki şişelerden birini kaldırarak soruyor. Hepimiz başımızı sallıyoruz. Nish, Meg ve Allison bize katılırken o beyazı, Will de kırmızıyı dolduruyor. Ürkütücü Paul bizimle oturmaya çalıştığında hiç yer kalmadığı için minnettarım. Yemek yemeye çalışırken hepimizin bağlı olduğunu hayal etmesine gerek yok.

"Hızlıca bir kadeh kaldırabilir miyim? Allison ağzından bir sigara bulutu çıkararak soruyor. "Küçük grubumuzun çoğu burada olduğu için, hepinizle tanıştığım için ne kadar mutlu olduğumu bilmenizi istedim. Yani, çoğunuzla. Şu anda yarı yaşında ve iki katı büyüklüğünde bir kadınla sohbet etmekte olan Tim'e hızlı bir bakış fırlatıyor. "Yaşlı cimri," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Her neyse," diye devam ediyor, hançerleri geri çekiliyor, "işte bize. Hepimiz hak ettiğimiz aşkı ve finansal güvenceyi bulalım.

Hepimiz kadehlerimizi tokuştururken Will şarabının üzerine öksürüyor ve ben orada ne olduğunu öğrenmek için aklıma bir not alıyorum. Üç kadeh şarap yeterli olur.

Bir garson masada belirip vegan ve vejetaryen seçenekleri kimin istediğini sorarken, Anna masaların arasında dolaşarak hepimizin 'şeftali gibi' olmasını sağlıyor.

"Hepinizdeki büyümeyi şimdiden görebiliyorum," diyerek elini Nish'in koluna koyuyor. Nish garip bir şekilde gülümsüyor. "Ve siz ikiniz. Mıknatıs gibisiniz.

Will ve bana bakıyor. Bekle, Will ve benden mi bahsediyor?

"Öyle miyiz? Will, yüzünde yavaş yavaş beliren bir gülümsemeyle soruyor. "Ama mıknaatılar birbirini itmez mi?"

"Var," diye yanıtlıyor. "Ama sadece birbirlerine benziyorlarsa. Zıt kutuplar birbirini çeker tatlım, bu yerçekimi kadar kesindir... Herkese afiyet olsun.

Herkes Will'e doğru kıkırdayıp sesler çıkarırken *o* yan masaya doğru süzülüyor. Bu durumun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim, sanki *ooh* sesleri bir şekilde karısının kulaklarına ulaşabilir ve hala bir uzlaşma umudunu mahvedebilirmiş gibi.

"Sakin olun millet," diyorum çabucak, dikkatleri ondan uzaklaştırarak. "Will ve ben çok iyi anlaşıyoruz çünkü ikimiz de... ee... ikimiz de-"

"Geçen yıl rehabilitasyonda tanıştık.

Will'i masanın altından tekmeliyorum. Rehabilitasyon mu? Ne diyor bu?

"Bunu etrafa yaymayacağınız konusunda size güvenebileceğimi biliyorum," diye devam ediyor. "Bu... bu zor bir zamandı.

"Uyuşturucu mu? Allison eğilerek soruyor. "Uyuşturucu muydu? İçki mi?" Will'e ters ters bakıyorum.

Başını sallar. "Hayır, öyle bir şey değil. Belki de yersiz konuştum. Nora'nın ne için tedavi edildiğini söylemek bana düşmez.

Ve tüm gözler üzerimde. Dudaklarımı büzüp ciddi görünmeye çalışıyorum. Yavru topuğumu Will'in kışına sokmak istesem de, içimde bundan zevk alan küçük bir parça var. Ayrıca, artık çok derindeyiz.

"Alışveriş," diyorum başımı Prenses Diana gibi yana eğerek. "Alışveriş bağımlılığım vardı.

Will sessizce homurdanırken kadınların nefesi kesilir.

"Alışveriş mi? Nish soruyor, tam anlamıyla bir meth tutkunu olmadığım için biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. "Ne kadar aldın-

"Binlerce dolar harcadım," diye itiraf ediyorum. "Tasarım kıyafetler, özel yapım iç çamaşırları, ithal ayakkabılar, her şey. Gelinliğimi bile Stella McCartney'e tasarlattım.

"Evli miydin?"

"Hayır. Bağımlılığımın boyutunu öğrendiğinde beni terk etti. Zengin bir adam değildi, görüyorsunuz.

Allison açıkça, 'Bu senin ilk hatandı,' diyor.

"Belki de," diye cevap veriyorum, buna inanmalarına şaşırarak. "Ne olursa olsun, rehabilitasyona girdim ve Will'le orada tanıştım.

Meg aniden devreye girer. "Yani, bekle... bu yüzden mi hep ucuz kıyafetler giyiyorsun? Çünkü pahalı şeyler o korkunç zamanları hatırlatıyor.

hayatında?'

Will bıçağını düşürmüş gibi yapıp masanın altında kayboluyor ve gülüyor. Onu tekrar tekmeliyorum. "Çok anlayışlısın Meg," diye cevap veriyorum. 'İşte tam da bu yüzden. Bond Street yerine high street giyerek mutlu olmayı öğrendim. Ve şimdi tek yapmam gereken, etiketim ne olursa olsun beni sevecek o özel kişiyi bulmak.

Will sonunda bıçağını buluyor ve tam garsonlar yemeğimizi servis ederken, gülmekten gözleri yaşarmış bir halde yeniden ortaya çıkıyor.

"Görüyorsunuz, Will duygusallaşıyor," diyorum. 'İkimiz için de zor bir dönemdi. Benim aşırı harcamalarım ve Will'in seks bağımlılığı...' Seks kelimesini bastırılmış bir ev kadını gibi ağzıma alıyorum. Şimdi beni tekmeleme sırası Will'de.

Bize pesto soslu sebzeli somon paketleri servis ediliyor ama kimse yemekle ilgilenmiyor. Onlar da benim gibi Will'in hikayesini anlatmasını bekliyor. Başlamadan önce garsonlar gidene kadar oyalanıyor.

"Söyleyecek pek bir şey yok," diye başlıyor boğazını temizleyerek. "Nora zevk almak için para harcamayı seçerken, ben mümkün olduğunca çok ve sık sevişerek rahatladım.

"Porno! Nish ağzından kaçırır. Kimse bunun bir soru mu yoksa itiraf mı olduğundan emin değildir.

"Pek sayılmaz," diye yanıtıyor Will. 'Ben gerçek kadınları tercih ederim. Ama kız arkadaşlarımı aldattım, internetten, barlardan, her yerden kadınlarla tanıştım. Öyle bir noktaya geldim ki tek düşünebildiğim, tek yapmak istediğim şey buydu.

Allison'a dönüyor ve eğiliyor. "Hiç o dürtüyü hissettin mi... ten tene, sıcak, terli sürtünme arzusunu?

Gözleri kamaşıyor ve sessizce yutkunuyor. "Hı-hı.

"Her şeyi tüketiyor, değil mi?" diyor baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek. Kendimi yine gamzelerine bakarken buluyorum. Allison'ın tek yapabildiği başını sallamak. Sanırım bayılmak .

Geri çekiliyor ve omuz silkiyor. "Ben de yardım istedim. Beş yıldır bekârim.

"BEŞ YIL MI?" diyor herkes.

Will başını sallar. 'İşte bu yüzden buradayım. Yeniden yakınlaşmaya hazırım. Yeniden sevmeyi öğrenmek için.

"Ama beş yıl, kardeşim? Russell gerçekten şaşırmış görünerek cevap verir. 'Ben bir haftada zorlanıyorum. Bu çılgınlık, dostum!'

"Bence övgüye değer," diye yanıtıyor Meg, Allison başını sallayarak onaylarken garip görünümlü vegan yemeğini kesiyor. 'Kefaret ödemek gibi

günahların ya da başka bir şey.'

Tabii ki. Will sahte iyileşmesi için alkışlanırken bana sadece kötü giyiniyor dediler. Somonumu kesmeye başladım.

"Her neyse, eminim hepiniz bunu kendinize saklayacaksınız," diyerek sohbeti devam ettiriyorum. 'Biz mıknaş ya da özel ruh eşi falan değiliz. Biz sadece arkadaşız.

Will ve ben birbirimize en iyi sahte dostluk gülümsememizi yapıyoruz ve hepimiz yemeğe devam ediyoruz ama gözlerinde bunun tamamen sahte olmayabileceğini hissettiren bir parıltı var.

Akşam , kanepede uzanıp keşiş gibi çikolata yemek yerine katılmaya karar verdiğim için kendimi mutlu hissediyorum. Şirket iyi, şarap harika ve en önemlisi ahududu coulisli limonlu cheesecake.

Will, "Seninle birlikte geri yürüyeceğim," diyor.

"Gerek yok," diye onu temin ediyorum, tabağımdaki son tatlıyı sıyrarak. 'Saat daha dokuz on beş. Manyakların saat on bire kadar dışarı çıkmadığına eminim. El kitabında yazıyor.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. 'Bu senin güvenliğinden çok benim güvenliğim için. Allison kızlığımı bozmak istiyormuş gibi bakıyor. Ayrıca, şarabın var. Dükkan dokuzda kapandı.'

İstediğimden biraz daha uçuk olduğum için sonunda kabul ettim. Kaçınılmaz olarak bu lanet topuklularla tökezleyip yüzüstü düştüğümde fazladan bir çift eli takdir ediyorum.

Anna hepimize geldiğimiz için teşekkür ediyor ve sabah erkenden bizi görmeyi dört gözle beklediğini söylüyor. Anna'nın amacı buysa bizi içkiye boğmamalıydı.

Paltolarımızı toplayıp neşeye ana evden çıkıyoruz, bizi serin bir esinti ve yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzü karşılıyor. Onlara hayranlıkla bakmak için duruyorum.

Will'e, "Sanırım bu, evrende büyü bir şeyler olduğunu kabul ettiğim tek an," diyorum.

"Evet, kirlilik tarafından gizlenmedikleri zaman , değil mi?

Kamarama doğru hızlı adımlarla yürüyoruz ve ben içecekleri getirirken Will'in ateşi yakması konusunda anlaşıyoruz. Buzdolabında sadece yarım şişe şarap ve iki acil durum kutusu G&T kaldı. Işıkları açtım ve

Ceketimi kanepeye atıyorum. Dışarıda düzgün bir gece geçirmiş gibi hissediyorum. Acınası bir durum.

Will çırayı yakarken, "Biraz müzik aç," diye rica etti. 'Ama çok orta yaşlı bir şey olmasın. ABBA duyarsam seni asla affetmem.

Play tuşuna ve Slipknot patladı. Kaşlarını kaldırdı.

'Slipknot? Slipknot mu dinliyorsun? Sen mi dinliyorsun?

"Ne? Şişenin geri kalanını eşit ölçülerde doldurarak cevap veriyorum. 'Beni tanıımıyorsun. Mücadelemini bilmiyorsun.

Gülüyor. "Doğru. Gençliğinde The Prodigy'yi sevdiğini biliyorum ama seni bir Slipknot hayranı olarak hayal edemezdin. Onların müziği karanlık. Bugünlerde daha çok Ed Sheeran dinleyeceğini düşünmüştüm. "Okul koşusu için zararsız bir şey.

'Her şeyi dinlerim,' diye cevap veriyorum. 'Ed Sheeran da dahil. Slipknot'ın bir şarkısının tüm sözlerini bile biliyorum. Sürprizlerle doluyum. Eskiden vahşiydim, biliyorsun.

"Şüpheliyim.

"Yaptım! Israr ediyorum. "Bugünlerde hiç fırsat bulamıyorum. "Kanıtla.

"Neyi kanıtlamak?

"Sürprizlerle dolu olduğunu.

"Nasıl? Ben Kinder yumurtası değilim, Will.'

'Skinny-dipping! Hiç yaptınız mı? Şurada bir gölümüz var.'

Ciddi mi değil mi bilmiyorum. Şarabımı yudumluyorum ve ona şüpheyle bakıyorum. 'Dışarısı yaklaşık üç derece. Ayrıca, o devasa "yüzmek yasaktır" tabelası bana - hmm, yüzmesem daha iyi diye düşündürüyor.

Bir an için bunu düşünür. "Sıcak küvet o zaman.

"Ne?! Bu çılgınlık; çakırkeyifim ve daha da önemlisi, beni çıplak görmene imkan yok'.

Gözlerini deviriyor. 'Evet, bu korkunç olurdu. Bekarlık kuralımı çiğnemek zorunda kalabilirim... Dinle, ne olursa olsun gideceğim. Biraz sarhoşum ve eğlenceli olacak. Buradaki herkesin şu anda küvette olduğunu garanti ederim. Bana katılın. Bir mayo giy, sahip olduğun her şeyi giy, beni rahatsız etmiyor.'

Bardağını alıyor, veranda kapılarını açıyor ve bir eliyle jakuzinin örtüsünü kaldırıyor, ben orada durmuş içeri girmeyeceğim diye bağırırken onun soyunup içeri girmesini izliyorum. Çıplaktı. Benim jakuzimde. Çırlıçıplak! Avlu kapısından dışarı çıktım.

"İçeri gelmeyeceğine emin misin?" Bardağını tutucuya yerleştirir ve arkasına yaslanır.

"Şimdi değilim," diye huysuzca cevap veriyorum. 'Sen çıplaksın. Çırılçıplak halinle suyu kirletiyorsun.

"Sen bilirsin.

Güverteye çıktım ve localara baktım. Sıcak küvetler göz alabildiğine parlıyor. Benim dışımda herkes eğleniyor mu? Tereddüt ediyorum, kendimi bunu düşünürken bulduğumda kalbim hızla çarpıyor.

"Hayat kısa, Nora.

Kapa çeneni, Will. Şarabımın kalanını içiyorum. Bunu yapıyorum.

Taytımı indirip tekmeledikten sonra elbisemden sıyrılıyorum, tam o sırada Will beni sutyenim ve devasa karın şekillendirici pantolonumla görüyor. Ölmek istiyorum.

"YAAASS!" diye bağırıyor, cesaretlendirici bir şekilde. "Şu çirkin donları buraya getirin.

Hayatta hiçbir insan benim kadar hızlı bir şekilde jakuziye girmemiş, suyun altına gömülüp baloncukların beni boynumdan aşağısını gizleyeceğini ummamıştır. Will'e bakınca durumun hiç de öyle olmadığını görüyorum. Tanrım, bir porno yıldızıyla banyo yapmak gibi.

Eğer bu pantolon kuruyken yeterince dar değilse, ıslakken korkunç derecede rahatsız edici oluyor. Kıpırdanıyorum, etimden sıyırmaya çalışıyorum.

"Pek rahat görünmüyorsun.

'İyiyim,' diye yalan söyledim, 'Burada her şey yolunda. Sadece iç çamaşırlarımı ayarlıyorum.

'Nora, kadınsı yanların olduğunun farkındayım. Hayatım boyunca çok gördüm. Evet, benim de aletimi çıkardığımı hatırlayana kadar altı saniye kadar utanabilirsin ve şimdi eşit durumdayız. Endişelendiğin buysa, sana elimi sürmeyeceğim.

Endişeli misin? Meditasyon sırasında kafamın içinde dolaşan pisliği bir bilerseniz.

"Endişeli değilim," diye onu temin ederim. 'Sadece kendime güvenmiyorum. Kendimi çıplak görmek bile istemiyorum.

İç çamaşırlarımı çıkarıp sutyenimin düğmelerini çözüyorum ve ikisini de küvetin kenarına atıyorum. Daha üç gün önce tanıştığım bir adamla jakuzide çırılçıplaktım. Etkilemeye çalışmadığım bir adamla. Arkadaşlığım dışında benden hiçbir şey istemiyor gibi görünen bir adam. Geçici olarak rahatlamaya başladım.

'Peki makaleniz nasıl gidiyor? Bakış açınız ne ?'

Şöyle düşünüyor. 'Hmm, sıcak küvet ev kadını fıstıkları belki? Alışveriş bağimlıları çıldırdı mı?'

"Kapa çeneni! Ona su sıçratarak bağıyorum.

Şaka yapıyorum! Böyle bir açığı yok. Her şeyi açık bir zihinle değerlendirmek için buradayım - tıpkı sizin gibi.

"Peki şimdiye kadarki düşünceleriniz?

"Tuhaf," diye yanıtlıyor, bardağını küvetin kenarından kaldırarak. 'Başlangıçta bu kadar saçmalık ve saflık karşısında şaşkına dönmüştüm ama...'

"Ama?

"Açıklaması zor. Yalnızlığın evrensel olduğunu düşünüyorum ama her şeyin arkasında evrenin olduğunu ima etmek *delilik*. AMA insanları kendilerini daha fazla sevmeleri için güçlendirmenin asla kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum, ne de geçmişteki saçmalıkları bırakmaları için onları zorlamanın. Diyelim ki, bazı yönlerden hoş bir sürprizle karşılaştım.

'Evet, koca kışımı görmelisin. Tek başına giriş ücretine değer.

"Dürüst olmak gerekirse ben de yogada bunu düşünüyordum.

"Ne, kışımın şişman olduğunu mu?

"Hayır, yolculuğa değdiğini... Kızardın mı?" "Hayır, sadece ısınıyorum," diye yalan söyledim. Tamamen kızarıyorum.

Yüzündeki su damlacıklarını siliyor ve sırtıyor. "Hadi bir oyun oynayalım.

Oyun mu? Ne tür bir oyun? İçinde hala içki o şişeyi çevirmeyeceğim'.

"Bana kendinizle ilgili üç gerçek söyleyin, *ancak* bunlardan yalnızca biri gerçek olabilir.

"Hmm, tamam. Dik oturuyorum ve düşünen yüz ifademi takınıyorum, o ise hafifçe eğlenmiş bir şekilde bana bakıyor. Hakkımda üç gerçek mi? Ne gibi? Eskiden olduğumdan daha mı yaşlıyım? Her gün çenemi mi cımbızlıyorum? Bu çok zor.

O uyumadan önce havadan iki yalan ve beynimden bir gerçek çıkarıyorum. "Pekâlâ. Hazır mısınız?

"Hazır.

"Bir numaralı gerçek: Bir keresinde Bronx Hayvanat Bahçesi'nde evlenme teklifi almıştım. Gerçek iki: En sevdiğim film *Beaches*. Gerçek üç: Meyve ısırma karşı mantıksız bir fobim var.'

Gözlerini bana diyor ve poker suratımı okumaya çalışıyor ama hiçbir şey belli etmiyorum.

'Hmm... meyveli olan pekala doğru olabilir, hayvanat bahçesi de öyle. Yine de *Beaches*'e inanmıyorum.'

"Hayır mı? Neden?"

'Çok duygusal. Bu yüzden saçmalık diyorum.'

Gülüyorum. "İyi. Haklısın. Peki, hangisi gerçek? Meyve mi, hayvanat bahçesi mi?" 'Hayvanat bahçesi kurgusal olamayacak kadar belirsiz. Ben onu seçiyorum.

Kollarımı havaya kaldırıyorum ve sevinçle ona yanıldığını söylüyorum. 'Hayır, New York'a hiç gitmedim bile. Aslında meyveleri ısırma düşüncesinden bile korkuyorum, içinde bir şey yaşıyor olabilir diye. Ürperiyorum ama kazanan duruşumu koruyorum.

"Peki nerede evlenme teklifi aldın?"

'Hiçbir yerde! Bana hiç evlenme teklif edilmedi! Bu itirafın muhtemelen kazananın kollarını gerektirmediğini kavramadan önce mutlulukla haykırıyorum. Onları tekrar suyun altına koyuyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Kırk yaşındayım ve hiç kimse beni evlilik için uygun görmedi. Birden kendimi kazanan gibi hissetmemeye başladım.

Melankolimi hissediyor ve üzerime su sıçratıyor. 'Üzülmek yok, meyve surat. Şimdi benim sıram.'

Başımı sallıyorum ve o teatral bir şekilde boğazını temizlerken sırtıtıyorum. "Birinci gerçek: Bekaretimi arkadaşımın annesiyle kaybettim. Gerçek iki: Adele ile iyi arkadaşız. Gerçek üç: Gazeteci olmaya karar vermeden önce üniversitede iki yıl piyano eğitimi aldım.

"İlkini almayacağım, o sadece *American Pie*'dan bir sahne.

"TAMAM..."

'Ve bu eller piyano çalmak için çok büyük ve hantal görünüyor. Gitar belki, ama piyano değil... Bu yüzden Adele'i seçiyorum. Nedense en inandırıcı bu görünüyor.

"Yanlış," . "Çünkü aslında hepsi doğru.

Gözlerim iki kat büyüdü. 'Hayır! Gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gururla gülümsüyor. Stephanie Hepburn, John'un annesi. Yeni yıl arifesi, 1994. Hiç öğrenmedi. Beş yaşındayken piyano çalmaya başladım. Kraliyet Akademisi'nde okudum. Sınıf arkadaşlarım sayesinde Adele ile tanıştım.

Şaşırdım kaldım. "Neden pes ettin?"

Omuz silkiyor. "Yazmayı çalmaktan daha çok istediğime karar verdim.

Etkilenmemek elde değil. Bu adam sürprizlerle dolu. Piyano çalabiliyor ve Adele'i tanıyor ve benim sohbete getirdiğim tek şey ısırılmamış meyve ve evde kalmışlıktı.

Bir saat sonra şarabı bitirdik, parmaklarım erimeye başladı ve o kadar çok güldüm ki yanlarım ağrıyor.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, karıma evet demeden önce üç kez evlenme teklif ettim.

"Pek sayılmaz. Tek yaptığı bana birinin *üç kez* sorulduğunu ve benim hala sıfırda olduğumu bildirmek.

Gülüyor. 'Sanırım ikinci geri tepmeden sonra işaretleri okumalıydım. Ben sadece bunun gerçekte olduğundan daha büyük bir mesele haline getirildiğini kastetmiştim.

'Aşk ya da romantizmle ilgili her şeyin herkesin sandığından daha az önemli olduğunu öğreniyorum. Bu eğitim kampı gibi. Bir sonraki karşılaşmanızı titizlikle planlamaktan daha az romantik bir şey düşünemiyorum.

"Yani bu seni hâlâ umutsuz bir romantiğe dönüştürmedi mi?" diye soruyor. "Evren hayal kırıklığına uğrayacak.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, keşke G&T'leri getirseydim. 'Yani, yeniden biriyle birlikte olma düşüncesi eskisi kadar yabancı değil, belki bu da bir şeydir.

"Oh, gerçekten mi?

'Evet, ama acelem yok. Bir ilişki fikri her zaman gerçek ilişkiden daha heyecan vericidir. Bu biraz Nando's gibi - ilk başta baharatlı ama altında çok sıkıcı. Çocuğum benim önceliğim, sadece benim de önemli olduğumu hatırlamam gerekiyor. Eğer biriyle ilişkiye girersem, onun da kendine çeki düzen vermesi gerekecek. Öncesi, sırası ve sonrası olmaktan bıktım. Ben tek olmak istiyorum.'

"Şimdi ne olacak?

'Beni görmezden gel. Ne demek istediğimi biliyorum.'

"Biriyle birlikte olmalısın," diyor bakışlarımı yakalayarak. "Sana sahip olduğu için çok şanslı.

Gülümsüyorum ama göz temasını hemen kesmiyor. Tanrım, bir an mı yaşıyoruz?

Will aniden, "Gitmeliyim," diyerek o anın bittiğini işaret etti. "Yine de eğlenceliydi... Kahretsin, cüppe çıkarmadık, değil mi? Çıplak kış zamanı.

Yüzümdeki dehşet ifadesi çok şey anlatıyor.

Gülüyor. 'Sorun değil. Ben alırım. Yerinde olsam başka tarafa bakardım.'

Ben daha gözlerimi kaçırmaya vakit bulamadan, o dışarı çıkmak için ayağa kalkıyor.

Will!

"Nora, aletim son bir saattir önünde duruyor.

'Evet, suyun altında, göz hizasında değil! Yani, tam oradayken ona bakmadan edemem.

"Çok tuhafsın. Bir dakikaya dönerim.'

Dışarı tırmanıyor ve huysuzca içeri girdiğini duyuyorum. İçimden ciyakladım. Vücudu! O gövde! Düşündüğümünden daha iyi. Kalça kemiğinde bir dövme var. Büyük penis şimdi onaylandı. Neden o da benim gibi sallantılı olamadı? Neden sadece sade ve ilgisiz olamadı ki, giyindiğinde lanet kıyafetlerini tekrar yırtmayı düşünmeyeyim? NEDEN BENİM HAYATIM BU?

Will, içimdeki çalkantıdan habersiz, bir bornozla dönüyor ve bana yedeği uzatıyor. Ben dışarı çıkıp üzerimi örterken arkasını dönüyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

İyi derken aptalca tahrik olmayı kastediyorsan, tabii. Neden olmasın?

"Evet, iyiyim! Kafamın içindeki sesi bastırmaya çalışarak coşkuyla cevap veriyorum. 'Giyinip kuşandım. Burada görececek bir şey yok!

O kadar havasızım ki ölmek istiyorum.

İkimiz de ateşin hala güçlü bir şekilde devam ettiği içeri geri dönüyoruz. Kanepeye uzandım ve iç çektim. "Eğlenceli bir gece oldu.

"Kesinlikle," diye yanıtıyor, giysilerini toplarken. 'Bu bir patlamaydı. Bana iki saniye ver ve seni rahat bırakayım.

"Ya da kalabilirsin?

Daha etkilerini düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. *Kahretsin.* Durdu, bana baktı. Etkilenmiş gibi görünmüyor. *Kahretsin, işte kaçınılmaz garip geri tepmeyle başlıyoruz. İyi iş, Nora.*

'Özür dilerim, ne düşündüğümü bilmiyorum. Şarap yüzünden! Bir şey söylediğimi unut.'

Hâlâ cevap vermiyor ama pantolonu artık üzerinde. 'Tanrım, bir şey söyle Will! Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Sadece bu akşamın hangi kısmının daha büyük bir yalan olduğundan emin olmadığımı düşünüyordum," diye yanıtıyor tişörtünü çekştirerek.

"Ne yalanı? Ne demek istiyorsun?"

Ayakkabılarını giymek için oturur. 'Demek istediğim, daha büyük yalan o masadaki herkese rehabilitasyon hakkında söylediğimiz yalan mıydı...'

"Yoksa?

"Ya da ikimizin de açıklayamadığı nedenlerden dolayı birbirimize tamamen çekildiğimizi kabul etmek zorunda kalmamak için kendimize söylediğimiz yalan.

Benimle göz göze geldiğinde, midem ayaklarıma dolanıyor.

"Bu akşam gerçekten çok güzel görünüyordun," diyor sessizce. "Ve bence sen oldukça inanılmazsın... ama kalamam çünkü Tanrı yardımcım olsun, ayrılmak istemeyeceğim.

Bunun başıma gelen en heyecan verici şey mi yoksa en kötüsü mü olduğundan emin değilim.

"Peki, şimdi ne olacak? Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "Yarın görüşürüz, Nora.

Kapıyı arkasından kapatarak gidiyor ve ben tekrar kanepeye yığılıyorum. Şaşırılmış hissediyorum. Sinirlenmiş hissediyorum. Başım dönüyor.

Will'den hoşlanıyor muyum? Will'den gerçekten hoşlanabileceğimi hissediyorum ama buraya birinden hoşlanmak için gelmedim, özellikle de başkasından hoşlanan birinden. Bunun olmaması gerekiyordu.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Victoria'yı aramam lazım.

BÖLÜM 23

BOOTCAMP: 4. GÜN

Bu sabah biraz kalmayım ama kendimi bu kadar tuhaf hissetmeme neden olan şey bu değil. Victoria'yla yaptığım telefon görüşmesi, gece yarısı aradığım için beni azarlamasıyla başladı ama kısa süre içinde benim de defalarca ohmyGod demem arasında onun *ohmyGod* demesine dönüştü.

"Ama sadece üç gün oldu!" dedi. 'Nasıl olur da üç gün içinde kafası karışır ve aşık olur? Yani, sen harikasin ve her şeysin ama... Anlamıyorum.

Yetmiş iki saat içinde bir erkeği büyüleyecek kadar çekici olmadığımı düşündüğü için kısa bir süre alındım. Sonra yontulmuş tırnaklarıma ve kıllı bir ayak parmağıma baktım ve haklı olduğum sonucuna vardım.

"Burada çok yoğun bir ortam var" dedim, "Her şey çok duygusal ve kişisel ve birine anlatması bir yıl sürecektir şeyleri dört saat sonra itiraf ediyorsunuz. Boşanmış ve birbirlerini öldürmeye hazır bir çift şimdi yeniden delicesine aşık...'

"Yoga öğretmeninden hoşlandığını

sanıyordum." "Herkes yoga

öğretmeninden hoşlanır.

"Onunla yatacak mısın?" "Yoga

hocasıyla mı?

"Hayır, bu Will denen adam.

"Hayır!" diye ısrar ettim. 'Sorun da bu zaten. İstiyoruz ama yapamıyoruz ve şimdi nasıl hissettiğimizi görmezden gelerek geçireceğimiz üç günümüz daha var.

'Aman Tanrım, kesinlikle yapıyorsun. Gerilim çok fazla olacak. Hafta bitmeden bu işi bitireceksin.

Yapmayacağız! Bakın, o karısını istiyor ve ben de bir başkasına sahip olmak istemiyorum-'

'Evet, zamanlama ideal değil, ama bu ÜÇ GÜN SONRA birbirinizden iğrenç bir şekilde gerçeğini değiştirmiyor. Üç gün sonra Benjamin'den hoşlanmıyordum bile - üzgünüm tatlım, hoşlanmıyordum. Uyumaya devam et. Nora, bu iyi bir şey. Yıllardır kimseyle ilgilenmiyorsun!'

"Ama ya sadece o müsait olmadığı için ilgileniyorsam?"

"Evet, ama ya onun müsait olmasının nedeni sensen?"

Bu cümle bana bir ton tuğla gibi çarptı. Eğer müsait olsaydı, bir ilişki yaşamayı düşünmem gerekirdi. Duygulara sahip olmayı. Ona yer açmayı. Daha önce bunlar beni korkutuyordu. Ama Will'le... bunlar o kadar da korkutucu gelmiyor. Sadece bir şey korkutuyor.

"Ya karısının benden daha iyi olduğuna karar verirse?"

Dişlerimi fırçalarken bu sözler hala kulaklarımda çınlıyor. Hâlâ sorunumun özü bu. Onlardan önce kendimi ikinci en iyiye teslim etmişken nasıl 'o kişi' olabilirim? Bu Will, seks ya da başka biriyle ilgili değil, bu benim kendime layık olmadığımı söylemem ve evrenin "*Harika. Sen değerli değilsin. Al sana uğraşman gereken ikinci sınıf şeyler. Sıradan bir hayatın olsun.*"

Anna haklıydı.

Anladım. Sonunda

anladım.

Saçlarımı at kuyruğu yapıp kıyafetlerimi giyiyorum. Kahvaltının bırakıldığını duyuyorum ama yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıyım. Buradan çıkmam, meditasyon yapmam, Brad'in bana lanet olası perine bölgemden nasıl nefes alacağımı göstermesi ve en önemlisi kulaklıklarımı takıp müzik dinlemem ve daha sonra Will'le yüzleşmeye hazır hissedene kadar yürümem gerekiyor.

Bu sabah hava çok soğuk ama ben üzerime bir şeyler giydim, şapkamı taktım ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar motive hissediyorum. Sabah 7.50'de gölün ulaşıyorum ve burada durup manzarayı seyrediyorum. Her şey çok durgun, çok sessiz ve kendimi dünyadaki tek insan gibi hissetmeme rağmen, garip bir şekilde yalnız hissetmiyorum. Sanki evren beni umursuyormuş gibi hissediyorum, çünkü uzun zamandır ilk kez ben de kendimi umursuyorum.

Kuşların gölde süzülüşünü izlerken kendime *bırakma zamanı* diyorum. *Artık hayal kırıklığına uğramayı beklemek yok, artık başarısız olmayı beklemek yok çünkü normal hissettiren tek duygu bu. Artık anneniz olmadığınızı kanıtlamak yok - bunu zaten yaptınız. Oh, ve artık vücudunuzdan nefret etmek yok. O seksi pijamaları giyin, her gece çıplak olarak jakuziye girin ve unutmayın*

Parçalarınızın toplamından daha fazlası olduğunuzu. Kocaman bir kıcınız ve kocaman bir kalbiniz var ve siz yeterlisiniz. Sen fazlasıyla yeterlisin.

Ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değilim ama duramıyorum. Annesinin onu daha çok sevmesini isteyen küçük kız için ve birinin onu sevmesini isteyen yetişkin kadın için ağlıyorum. En çok da kıvılcımının hiç sönmemesini sağlamak için mücadele etmek yerine uzun süre karanlıkta yaşamayı seçen ben için ağlıyorum.

"İyi misin, Nora?"

İrkilerek arkama döndüğümde Brad'in sıcak tutan bir kazak ve kot pantolon giymiş, elinde bir seyahat kupası tuttuğunu görüyorum. Başımı sallıyorum ama boğazımdaki yumru şu anda konuşmamı imkânsız hale getiriyor.

', değil mi, seni zavallı şey? Gel, şuraya otur.'

Brad'in beni ikimizin de oturduğu bir banka götürmesine izin verdim. Bana kupasını uzattı. "Papatya çayı," diyor bana. "Sanırım buna benden daha çok ihtiyacın var.

Sakinleşmem bir dakika sürüyor ama sonunda gözle görülür şekilde daha az harap oluyorum.

"Özür dilerim," diyorum, çayını yudumlarken. "Sadece bazı eski hayaletlerden kurtuluyorum.

'Sanırım bu eğitim kampı herkes arasında en çok seni etkiledi. Alınma ama bunu görmek muhteşem.

Gülüyorum. "Ağlayan yüzüm muhteşem mi?"

O da başını sallar. Öyle. Bu gerçek sensin. Duygularını açığa çıkarmak için suya gelmeyi seçmiş olman ilginç. Su cadılar tarafından sıklıkla kullanılır; ilahi dişil ile bir bağlantı olarak görülür. Keder, aşk ya da genel olarak duygular için yapılan büyüler su içerir. Buraya arınmak için geldiniz ve görünüşe göre işe yarıyor.

"Um... cadılar?"

Brad gülümsüyor. 'Senin bir cadı olduğunu ima etmiyorum... gerçi aynı çekici özellikleri paylaşıyorsun. Ben sadece bilinçaltındaki eski seni kovmak için çok güçlü bir yer seçtiğine işaret ediyorum. Etkilendim. Çoğu kişi yatağında ağlardı.

"Dürüst olmak gerekirse, eğitim kampına gelmek istememiştim," diyorum ve kupasını ona geri veriyorum. "Ama herkes yalnız olduğuma o kadar inanmıştı ki. Buraya onların yanıldığını kanıtlamak için geldim. Buraya onlara herkesin tatmin olmak için bir başkasına ihtiyaç duymadığını göstermeye geldim.

"Ya şimdi?"

"Kendine aşık olmamanın yüzleşmek için çok daha kasvetli bir gelecek olduğunu keşfettim.

Brad ayının kalanını yere atar ve ayağa kalkar. 'Ana eve çıkmam gerekiyor. Benimle yürümek ister misin?

"Yukarıda görüşürüz," diye cevap verdim. "Sohbet için teşekkrlr.

'Hayır, teşekkür ,' diyor. 'çok iyi gidiyorsun, Nora. Bu ilham verici. Sonra meditasyonda görüşürüz.

O uzaklaşırken derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Sonra Will aklıma geliyor ve nefesimi tekrar kesiyor. Aramızdaki şey her neyse, ikimiz de yetişkiniz. Victoria'nın ne dediği umurumda değil, bunu geride bırakabilecek kapasitedeyiz.

Ana eve doğru yürürken Will'i görmüyorum, bu da ağlamaktan kızarmış yüzümün normal solgun haline dönmesi için bana zaman kazandırıyor. İçeri girip herkese günaydın diyorum ve salonun arka tarafına yakın bir yerde her zamanki yerime oturuyorum. Anna'nın sahneye çıktığını görene kadar Will'in ikinci sırada oturduğunu fark etmedim.

"Dördüncü gün, millet," diye duyurdu Anna, "Umarım hepiniz içinizde meydana gelen değişiklikleri fark ediyorsunuzdur. Ayrıca umarım dn akşamki yemekten bizim kadar keyif almışsınızdır.

Neden benimle oturmuyor?

"Bu sabah meditasyondan sonra, sevgili Brad ile göz enerjisi aktarımını inceleyeceğiz ve öğleden sonra bir görselleştirme atölyesi ve ardından yoga yapacaksınız.

Söylediklerinden utanıyor mu? Bir ocuk gibi benden kaçacak mı?

"Herkes iyi günler, öğleden sonra görüşürüz.

Ayağa kalkıyorum ve Will'in sandalyesinden kalkıp başını ne eğerek benimle göz teması kurmadan meditasyon odasına gitmeye odaklanmasını izliyorum. Bu çok tuhaf. Muhtemelen kendini garip hissettiğini anlıyorum ama bu çok saçma. Herkesin arkasından yürüyorum ve eğer bu şekilde başa çıkmak istiyorsa, benim için sorun olmadığına karar veriyorum.

Ben meditasyon sırasında Meg'in yanına oturuyorum, Will ise sınıfın n tarafında, Meg'in genellikle kullandığı minderi alıyor.

nce Will'e, sonra da bana baktığını görebiliyorum. Sonunda, her şey onun için çok fazla olmaya başladı.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama Will'le aranızda neler oluyor?

"Ne demek istiyorsun?"

'Genelde birbirinize bağılısınızdır ama şimdi o orada ve sen buradasın. Sabah toplantısında da birlikte oturmadınız'.

Sakin ol, Sherlock.

Meditasyon müziği başlarken ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Will istediği yere oturabilir," diye cevap veriyorum. "Bir şey yok.

Ders başlarken 'hmm' diye mırıldandığını duyuyorum. Dilini daha fazla ısıramadan önce tam on beş dakika bekliyor.

"Öğle yemeğinde kartlarınızı okuyacağım," diye ısrar ediyor. "Biraz ışık tutabilir. "İhtiyacım yok-

'Sessizlik lütfen. Odaklanın.'

Çenemi kapatıp odaklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Sadece Will sözümü kesmekle kalmıyor, aynı zamanda Üç Kaşık ya da Yengeç Kraliçesini tutup kendine uygun bir hikâye uydururken Meg'le birlikte oturmak zorunda kalıyorum. Bugün uzun bir gün olacak.

Başarısız bir meditasyonun ardından ana salona geri döndüğümüzde Brad'i sınıfın önündeki bir sandalyede otururken ve önünde bir video kamera varken buluyoruz. Arkasındaki ekranda GÖZ ENERJİSİ TRANSFERİ yazısı parlak bir şekilde gösteriliyor. Biz oturmadan önce Anna sandalyelere isim kartları yerleştirdiğini ve buna göre oturmamız gerektiğini anons ediyor. Kısa bir süre ismimi aradıktan sonra Will'in yanına oturduğumu fark ediyorum.

"Geçtiğimiz birkaç gün boyunca sizi gözlemleyerek, en rahat olduğunuzu düşündüğümüz kişilerle sizi eşleştirdik. Bu birazdan açıklayacağımız nedenlerden dolayı önemli. Şimdi sizi Brad'le bırakıyorum.'

Neredeyse gülecektim. Rahat mı? Şu anda Will'in hayatı boyunca hiç kimseye karşı bu kadar rahatsız hissettiğini sanmıyorum ve ben de çok geride değilim.

'Gözlerin ruha açılan pencereler olduğu sözünü duydunuz mu? Evet, bu doğru. Gözler güçlü bir enerji kaynağıdır ve etrafımızdaki enerjiyi özümsemek için bir giriş noktasıdır. Meditasyon sırasında dış dünyayı bloke etmemiz gerekiyorsa, gözlerimizi kapatırız. Gördüklerimiz nasıl hissettiğimizi etkileyecektir. Örneğin, kötü bir şey olduğunu duyarsak rahatsızlık hissederiz. Ancak bunun gerçekleştiğine tanık olursak, duygularımız çok daha güçlü olur. Ayrıca gözlerimiz aracılığıyla büyük miktarda enerji yayarız ve diğer insanları etkileyebiliriz. Biriyle göz göze gelmenin size nasıl farklı duygular hissettirebileceğini hiç fark ettiniz mi? Birini ağlarken görmek sizi nasıl aynı şeyi yapmaya itebilir? Bu şekilde, gözlerimiz aracılığıyla çok büyük miktarda enerji yansıtabiliriz.

sevgi, huzur ve sakinlik. Bir ruh diğeriini yakaladığında, bu son derece güçlü bir deneyimdir. Olumlu olduğu kadar olumsuz duyguları da absorbe etmek kolaydır, bu yüzden bunu doğrudan sizinle yapmayacağım.

Ha! Bizim olumsuzluk mikroplarımızı kapmaktan korkuyor. Çok da haklı; Tim'le göz göze gelmek Brad'in neşeli bakış açısını sonsuza dek mahveder.

"Kameraya bakacağım, bu da bana hepinizle aynı anda temas kurma fırsatı verecek. Daha sonra partnerinize dönmenizi ve aynısını yapmanızı istiyorum.

Will bana bakıyor ve çenesini ovuşturuyor. Bu acı verici olacak.

Brad kamerayı açar ve büyük, mükemmel yüzü arkadaki ekrana yansıtılır.

'Şimdi, sevgiye odaklanmak için burada olduğumuza göre, o yerden titreşeceğim. Hadi başlayalım.

Brad ellerini dua pozuna getirip kamerasının objektifinden hepimize bakarken yumuşak bir müzik çalıyor. Biz de ekrana bakıyoruz ve o sakin sakin bakarken ona odaklanıyoruz. Eğer görsel olarak bu kadar keyifli olmasaydı, bu olduğundan çok daha sıkıcı olurdu. Ara sıra göz kırpsa da odağını hiç kaybetmiyor. Brad'in yapamayacağı bir şey var mı? Yoga guruşu, meditasyon uzmanı, profesyonel bakıcı. Ancak, bir dakika civarında, içimde bir şeyler değişiyor. Neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerimi ondan alamıyorum. Bir yanım işe yaradığını haykırmak istiyor ama orada öylece oturup arkama bakıyorum ve şu anda yaşadığım hazzın tadını çıkarıyorum. Üç dakika sonra gülümsüyor ve seansı bitiriyor.

'Aferin herkese. Umarım hepinize gönderdiğim sevgiyi hissetmişsinizdir,' diyor kendinden memnun görünerek. "Şimdi sıra sizde. Bunun az önce tamamladığımızdan daha zor olacağı konusunda sizi uyarmalıyım. Bu daha kişisel ve daha rahatsız edici hissettirecek. Otuz saniye kadar sonra gözlerinizi kaçırmak isteyeceksiniz ama lütfen üç dakika boyunca devam edin. Garip hissetmek doğaldır, ancak bu geçtiğinde ve başka bir insanla bağlantı kurduğunuzda - gerçekten bağlantı kurduğunuzda - rahatsızlığa değer. Lütfen sandalyelerinizi birbirinize bakacak şekilde çevirin ve başlayın.

Will ve ben uyuyoruz. Benden kaçma planı suya düştüğü için sinirlendiğini söyleyebilirim ama hakkını yemeyelim, kaşlarını fazla çatmıyor. Onun yerine, bana bakmadan önce gözle görülür bir şekilde kendini topluyor.

Tedirginlik gerçek. İkimiz de birkaç kez bakışlarımızı kaçırıyoruz ve sonunda bakışlarımızı gözleri yumuşuyor. Sonra bakışları

hafifçe ağzıma doğru kayıyor, boynum ve benimki de onu yansıtıyor. Bir zamanlar Brad'in neşeli bakışlarından şişmiş olan kalbim, kendi gözlerim onunkilerden ayrılıp gövdesine doğru yol alırken göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Göz enerjisi artık göz soyunmasına dönüştü ve tüm bedenim buna karşılık veriyor. Koltuğumda yer değiştirip sakinleşmeye çalışıyorum ama çok geçmeden dudağımı ısıyor ve bir sapık gibi nefes alıyorum.

"Zaman, millet! Brad büyüyü bozarak bağırır. "Umarım hepiniz bağlantı kurmayı ve titreşiminizi daha yüksek bir seviyeye çıkarmayı başarmışsınızdır. Unutmayın, eğer ihtiyaç hissederseniz, boş zamanlarınızda bunu partnerinizle uygulayabilirsiniz. Bu çabaya değer.

Will ve ben ayağa kalkıp eşyalarımızı topladık. Benimle konuşmak üzereydi ki Meg ayağa kalktı.

"Öğle yemeğine hazır mısın, Nora?"

Will'e baktım. "Şey-

"Üzgünüm Will, sadece kızlar!" diye ısrar ediyor ve elimi tutuyor. "Yemekten sonra görüşürüz!"

İtiraz etmiyorum, onun yerine bana tuhaf bir kuskus salatası ikram edilen ve mavi tarot kartlarından oluşan bir destenin önüne oturtulduğum kulübesine geri götürülmeme izin veriyorum.

"Bunların hiçbirine gerçekten inanmıyor olmamın bir önemi var mı?" soruyorum, bu vegan öğle yemeği kasesinde gizli bir pastırma bulmayı umarak.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Tarot sadece bir araçtır ve sezgilerim, bilinçaltı enerjinizle birlikte, şu anda nerede olduğunuza ve gelecekte neler olabileceğine dair olasılıklara bakmama izin verecek. Çok fazla zamanımız olmadığı için hızlı bir üç kart kümesi yapacağız. Şimdi cevabını istediğiniz bir soru sorun. Bana söylemeyin, sadece zihninizden sorun.

Bu hafta yaşadığım onca gariplikten sonra birkaç dakikanın daha bir fark yaratmayacağını düşündüm. Nefes alıyorum.

Dışarıda benim için biri var mı?

Sorumdan pişman olup daha az bencilce bir şey sormuş olmayı dilemeden önce sorduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. Mesela Charlie'nin iyi bir hayatı olacak mı ya da işim gelişmeye devam edecek mi? Çok da önemli değil, içimden bir ses bunun çok muğlak olacağını ve sorulan her soruya uygulanabileceğini söylüyor.

Meg salatasından bir kaşık alıyor, sonra desteyi karıştırıyor, karıştırmam için bana uzatıyor ve kartları yarım daire şeklinde masanın üzerine yayıyor.

Will'in şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

"Üç kart seçin.

Üç tanesine dokunuyorum ve onları toplayıp diğerlerini bir kenara koyuyor. Batik pantolon giymiş bir krupiye gibi.

"Yani, ilk kart elinizdeki sorunu temsil eder, ikinci kart size ne yapmamanız gerektiğini söyler ve üçüncüsü de doğru yol için rehberinizdir.

İlk kartı çevirir. "İlginç. Dışarıda senin için kesinlikle biri var," diye başlıyor ve ben neredeyse sandalyemden düşüyorum. "Aşıklar kartı sadece ilişkileri değil, onlarla ilgili yapılması gereken seçimleri ve kararları da temsil eder.

İkinciye çeviriyor. 'Kule kartı. Son zamanlarda özünüze kadar sarsıldınız. Bir uyanış yaşadın. Bunu görmezden gelmeyin. Daha sağlam temeller üzerinde yeniden inşa etmelisin, oraya nasıl geldiğini merak ederek küllerin içinde kalmamalısın. Buradaki tavsiye, dengesiz bir şeye sığınmamanızdır.

Bu da ne demek oluyor? Will dengesiz mi? Ben mi? Uyanış konusunda haklı ama, bunu kanıtlayacak bir kova dolusu gözyaşım var.

Üçüncü kart onu gülümsetir. "Ah, Ölüm kartı. O kadar endişeli görünme, bu gerçekten öleceğin anlamına gelmiyor, bir döngünün sonu anlamına geliyor. Kuru bir dönem belki de?

Umarım öyledir, Arabistanlı Laurence'ın vajinama taşındığına eminim. Labiamın Laurence'ı... Sırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ayrıca, bunu Kule kartı Aşıklar ile birlikte seçmiş olmanız bana verilmesi gereken büyük bir karar olduğunu düşündürüyor. Bir şeyler başlamadan önce bitmeli. Bu kart "ne yapmalı" kartı olduğundan, tavsiyem yapabiliyorken anın tadını çıkarmanız olacaktır.

Riddler'a benziyor ama yine de bir yanımda etkilendi. Tam olarak ne istediğimi biliyordu. *Tabii yanlışlıkla kelimeleri ağzıma alıp fark etmediysem.* Ne olursa olsun, öğle yemeği molamızın son yirmi dakikası için kamarama dönmeden önce hem salata hem de okuma için ona teşekkür ediyorum. Will'le konuşmam gerektiğini biliyorum ama tüm bunları çözmek için yirmi dakikadan fazlasına ihtiyacımız olacağını hissediyorum.

Daha güçlü bir temel üzerinde yeniden inşa etmelisiniz, oraya nasıl geldiğinizi merak ederek küller içinde kalmamalısınız.

Kahvaltıdan kalan meyve suyumu içerken *bunu oldukça sevdiğimi düşünüyorum.* İleriye ve yukarıya.

BÖLÜM 24

Öğleden sonraki seans için -Anna'nın görselleştirme atölyesi- tam zamanında ana eve geri dönüyorum ama aklım çoktan Will'in göz sevişme seansımız sırasında bana bakışıyla dağılmış durumda. Benden saniyeler sonra geldi ve yanıma oturdu, bakışlarını Anna'dan ayırmıyordu ama kalçası tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı.

'Şimdiye kadar evrene siparişinizi verdiniz, nasıl bir ilişki ya da kişiyle tanışmak istediğinizi ayrıntılı olarak yazdınız ve kendiniz ve geçmişinizle ilgili olumsuz düşüncelerinizi salıvermek için çok çalıştınız. Şimdi kendinizi o ilişkinin içine koyma zamanı. Görselleştirme hayal kurmaktan daha fazlasıdır. Kendinizi bu paralel gerçekliğe kaptırmanızı istiyorum.

Anna tıklayıcısına tıklar ve arkasındaki ekranda YENİ BİR AŞK GÖRSELLEŞTİRİLİYOR yazısı belirir.

"Bir numara," diye bağıyor. 'Kendinizi onların yerine koyun. Sizinle birlikte oldukları için ne kadar mutlu olduklarını hayal edin. Titreşiminizi yükseltmek için oturup ne kadar harika olduğunuzu düşünmekten daha iyi bir yol var mı?

Hepimiz gülüyoruz ama ben şimdiden Hobbit ayak parmaklarımı ve günde iki kez çenemi yolmam gerektiği gerçeğini düşünüyorum. Ne şans ama.

"İki numara," diye devam ediyor. 'Nerede olduğunuzu düşünün. Eğer yataktaysanız, altınızdaki çarşafları ve yastıkların yumuşaklığını hissedin. Evdeyseniz? Uzan ve ayakkabılarınızı çıkar. Ayaklarınıza dokunun-'

Kıllı ayak parmağı, kıllı ayak parmağı.

"-ve üzerinde yürüdüğünüz zemini hissedin. Sert ahşap mı? Pürüzsüz fayans mı? Kalın halı mı? Ya da belki dışarıdasınızdır. Hava sıcak mı, kış mı? Bir nefes alın.'

Herkes hararetle bir şeyler karalıyor ama Will ve ben sabit duruyoruz, önümüze bakıyoruz ve ani bir hareket yapmıyoruz.

'Ve son olarak, minnettar hissedin. Hayatınız bu olduğu için heyecan ve şükran duyun. Bu kişi sadece sizin için deli olmakla kalmıyor, aynı zamanda siz de aynı bağı hissediyorsunuz. Bunun tadını çıkarın.

Müziği başlatır ve herkese gözlerini kapatmasını söyler.

' etmeyin. Rahatlayın. Yeni gerçekliğinizde nefes alın. Aceleye gerek yok, sadece kendinizi yeni partnerinizle baş başa bulun. Acele etmeyin.

Gözlerim kapalı ama beynim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor. Tek hayal etmek istediğim Will'in üzerimde olması, ama bunun gerçek aşkla ilgili olması gerekiyor, iğrenç derecede ateşli seksle değil. Konsantre olmaya çalışırken Meg'in sesini duyuyorum:

"Yapabiliyorken anın tadını .

Oh, defol, Meg. Bu eğlenceli değil. Bu işkence. Tatlı, bel yakıcı, seksi bir işkence. Tanrı aşkına. Odaklan, Nora.

"Neredesin sen? Anna'nın sorduğunu duyuyorum.

Bir odadayım... Yerler kirli. Ayakkabılarımı tekrar giydim. Neden kimse bu pisliği temizlemiyor- Hayır. Bekle. Zemin halı kaplı, böylece ayak parmaklarımı içine sokabiliyorum. Daha iyi.

"Uzaktan bir ses duyuyorsunuz. Kim o ses? Sevgilin.' Pencere temizleyicisi diyecektim ama tamam.

"Onlara gidin ve onları kucaklayın.

Ama ya tuvaletteyse? Peki, tamam. *O mutfakta. Bana sandviç yapıyor.*

Hayali mutfağıma giriyorum ve kollarımı tezgâhın başında duran adama doluyorum. Will değil. Will değil. Evet, bu Will. Kucaklaşmayı iptal et! Artık çok geç. Will arkasını dönüyor ve beni tezgâhın üzerine kaldırıyor çünkü görünüşe göre bu gerçeklikte 90 kilo ağırlığındayım. Eliyle kalçalarımı sıkıca ayırdı ve...

Gözlerimi açıyorum ve sandalyemde dik oturuyorum. Herkes kiliseye gitmek gelincik tarlalarından geçerken benim burada oturup porno izlememe imkân yok. Gözleri hâlâ kapalı olan Will'e bakıyorum. Eminim karısını hayal ediyordur. Muhtemelen gelecekteki çocuklarını ve köpeğini de ve hepsi aynı berbat tişörtleri giyiyordur. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve yavaşça nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Saniiyeler sonra Will'in elinin hafifçe kalçama dokunduğunu hissediyorum. Başlangıçta bunun tesadüfi olup olmadığından emin değilim ama orada kaldığında, iki kararım olduğunu biliyorum: Ya elini çekeceğim ya da uzanıp elimi onunkinin üzerine koyacağım ve onunkini okşayacağım.

Ben ikincisini seçiyor, vücutumdaki her sinir küçük havai fişekler gibi kıvılcımlanıyor. Anna gözlerimizi açmamızı isteyerek her şeyi mahvetmeden önce sonsuza kadar böyle kalıyoruz. Elini hızla kalçamdan çekiyor ve ayrılıyor.

"Harika iş çıkardınız millet. Yogadan önce yirmi dakika ara. Harika bir gün geçirin.

Etrafımızdaki herkes ayağa kalkarken biz oturmaya devam ediyoruz. Kalbim hızla atıyor.

BACAĞIMA DOKUNDU.

"Yani... yoga, o zaman?" diye soruyor. Hâlâ yoga yapmak istiyor mu? "Tamam. Yoga."

Kirli sakalını sıvazlıyor. "Ya da gitmeyebilir miyiz?" diye sorar. "Yani, gitmeyebiliriz de.

Evet! Yoganın canı cehenneme! geri dönüyorum.

"Nora, bugün sınıfın önüne gelmeni istiyorum, böylece duruşun konusunda sana yardımcı olabilirim.

Brad'in güzel sesi ilk kez hoş karşılanmıyor ve şimdi kapıda durmuş cevabımı bekliyor. Will'e *bana yardım* et der gibi bakıyorum ama yapabileceği bir şey yok. Brad'e başımı sallıyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

"Hayır diyebilirsin, biliyorsun," diye fısıldıyor Will. "Derse girmeyebilirsin. Kaşlarımı çatıyorum. "Dersi asamam. Beni gördü.

"Neden? Ne düşünüyorsun? Başın belaya mı girecek?" 'Şey, evet.

Koridor neredeyse boşaldı ama Jillian ve başka bir kadının bize doğru bakıp fısıldaştıklarını görüyorum. Sanki lisede gibiyiz. El çantamı alıp omzuma atıyorum, diğerlerini takip etmeye hazırım.

'Bak, eğer ikimiz de yogaya gitmezsek, insanlar yogada olmadığımızı fark edecekler ve ben dedikodumun yapılmasını yoga yapmaktan daha az istiyorum.

"Yani, yoga mı?"

"Doğru.

Önce ben çıkıyorum ve inatçı kıcımla yoga odasına doğru yürüyorum, ardından Will geliyor. Açıkçası, onunla burada yalnız kalmayı, esnemek gibi basit bir şey yüzünden bolca terlemeye tercih ederdim ama belki de en iyisi budur. İkimiz de düşüncesiz davranıyoruz. Ayrı yaşadığın karın olmayan birine aletini sokana kadar her şey eğlenceli ve oyun.

Odaya girdiğimizde Brad her zamanki gibi gülümsüyor, herkesi karşılıyor ve öğleden sonra güneşinin parlaltısını azaltmak için panjurları ayarlıyor.

"Lütfen yerlerinizi alın," diye kibarca soruyor ve ön taraftaki minderine dönüyor. "Birazdan başlayacağız."

Ben Brad'in önündeki mindere oturuyorum, Will ise solumdaki mindere oturuyor, neyse ki bütün süre boyunca doğrudan kıcıma bakmayacak. En azından joggers'ını giymiyor, bu *yüzden* dikkatim onun... Tekrar bakıyorum; giydiği her pantolonda şişkinliği belli oluyor.

Dersi tamamlamak için elimden geleni yapıyorum. Gözler dümdüz ileride, sallantılı pozlar deneniyor ve Will'e bir bakış bile beni rotamdan saptırmıyor. Brad en basit pozlarda bile yardımcı olmak için çok çalışıyor ama sanırım sonunda benim sürekli kambur durmama yardımcı olmak için bir sırt desteği ve bir ortaçağ askısı gerektiğini fark ediyor.

"Oraya ulaşacaksın!" diye yalan söylüyor. "Sadece pratik yapmaya devam et."

Sonunda ders bitti ve sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım ağrıyor. Bu derse uyarılmış bir halde başladım ve şimdi terli bir rahatsızlık içindeyim. Kulübeme geri dönmeliyim.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sorar Will.

Başımı salladım. 'Ama bence ayrı ayrı gitmeliyiz. Duş almam lazım ve-' 'Nora, konuşmamız lazım.

Biliyorum. Sadece şimdi olmaz. Sonra görüşürüz, tamam mı?'

İç geçiriyor ama kararımı kabul ediyor, kendi başına geri yürüyor, ben de aynısını yapıyorum. Eğer yalnız olacaksak, kendimi hazır hissetmeliyim. Kendime güvenmeliyim. Kahretsin, kuru hissetmeliyim.

BÖLÜM 25

Daha Charlie'yi arıyorum. Sesini duymam lazım. Sadece dördüncü gündeyim ama onu haftalardır görmemiş gibiyim.

"Hey, anne!

Charlie! , tatlım? Tanrım, seni özlüyorum, iyi misin?

Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," diye yanıtlıyor. "Tarih sınavından yüzde doksan sekiz aldım. 'Oh, aferin sana! Bu harika, çok zekisin. Faith Teyze

Tamam mı? Mesajlarımı görmezden geliyor.

Charlie kıkırdar. "Biliyorum. Bunun senin iyiliğin için olduğunu söylüyor."

Ben de gülüyorum. 'Muhtemelen haklı. Yine de beni görmezden gelemezsin.

"Gitmem gerek anne; akşam yemeği için bir Meksika restoranına gidiyoruz ve üstümü değiştirmem gerek.

Rose Caddesi'nin yanındaki yer mi? Orayı çok severim. En iyi tostadaları yapıyorlar.'

Sanırım öyle. anne, Cuma günü görüşürüz! Güle güle!" "Güle güle hayatım, iyi eğlenceler!

Victoria'nın Will sorunundan Faith'e bahsetmediği çok açık çünkü Faith şimdiye kadar beni soru bombardımanına tutmuş olurdu. Buna minnettarım. FBI'ın kışına yapışıp, anaokulu öğretmenin Facebook sayfasına girecek kadar onu araştırmasına gerek yok.

Telefonumu kanepeye fırlatıp duşa giriyorum, Charlotte'la yaptığım küçük şeyden sonra kendimi daha iyi hissediyorum ama umutsuzca günü atlatmaya ve kafamı toparlamaya ihtiyacım var. Ulaşılamaz erkeklerle ilişkiye girmekten kaçınmam gerektiğini entelektüel olarak anlamak bir şey ama fiziksel olarak

vücut bu mantığı hiç anlamıyor. Eminim o kamarasında bacağıma dokunmamış olmayı diliyordur, ben ise burada duş başlığının çıkarılabilir olmasını diliyorum.

Duş almam, saçlarımı kurutmam ve akşam yemeği sipariş etmem bir saatimi alıyor, ardından mutfakta domatesli ve acılı makarnanın kapıma gelmesini bekliyorum. Bornozumun altına gizlenmiş olsa da yeni pijamalarımı giyiyorum ama itiraf etmeliyim ki kendimi çok kadınsı hissediyorum. Görünüşe göre kığım pembe saten içinde inanılmaz görünüyor.

Nihayet kapı çalındığında, Usain Bolt gibi kapıya koşuyorum.

"Çok teşekkürler. Brad? Burada ne işin var?" Elbisemi sıkıca üzerime çektim.

Çantayı kaldırıyor. "Akşam yemeği. Yardım edip bırakayım dedim. Çocuklar bu gece meşgul."

"Ah, doğru," diye cevap verdim, "Şey, teşekkürler, ben-

'Ayrıca nasıl hissettiğini kontrol etmek istedim. Bilirsin, bu sabahtan sonra.

"Ben iyiyim! Yemek çantamı almak için onunla mücadele etmeye hazırlanarak cevap veriyorum. "Yağmur gibi! Sadece yemek yiyeceğim ve-"

'Ben de makarna sipariş ettim. Birlikte yiyebileceğimizi düşündüm?"

Akşam yemeğini de mi getirmiş? Kafam karıştı, kenara çekildim ve o içeri girdi, çantayı mutfak tezgahına koydu ve doğruca tabaklara gitti.

"Biraz da kırmızı aldım," diyerek akşam yemeği hazırlığıyla meşgul olurken, ben de orada durup bununla devam mı etsem yoksa polisi mi arasam diye düşünüyorum.

"Brad, burada olmaya iznin var mı?" diye soruyorum, masayı hazırlayışını izlerken. "Bu bir kuralı çiğnemek değil mi?"

Duraklıyor ve göğsünü tutarak biraz telaşlanmış görünüyor. "Oh hayır. Haklısınız. Bunun kurallara aykırı olduğundan oldukça eminim... hatta belki de yasalara. Oh, bakın, işte polis memuru beni götürüyor."

Kendimi tamamen aptal hissederek gülüyorum. "Demek istediğim, bu normal bir eğitim kampı protokolü mü? Orta yaşlı ağlak bebeklerle akşam yemeği?"

"Orta yaşlı sayılmazsın, Nora. Ve evet, buna izin var. Biz burada tam bir hizmet ekibiyiz. Anna şu anda duygusal bir atılım yaşayan başka bir misafirle yemek yiyor. Bu samimi ortamı sınıf ortamından çok daha az korkutucu buluyoruz.

Makarnanın kapağını açmayı bıraktı ve bana döndü. 'Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, seve seve giderim. Kocam her zaman benim biraz

Yardım edebileceğim birini gördüğümde zorbalık yapıyorum. Öyle olmak istemem.'

Vay be. Gerçekten hiç gey radarım yok. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Uygun olmayan erkekleri arzulama yeteneğim yeni bir seviyeye ulaştı. Sırada kim var? Papa mı?

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, kal," diye cevap veriyorum. 'Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir. Kırmızı şarap harika olur. Üzerime bir şeyler giysem iyi olacak.

'Hayır,' diye yanıtlıyor. 'Evde olsaydım ben de bornozumu giyerdim.

Sadece rahatla!' Bu öğleden sonra, akşamımın böyle geçeceğini düşünmemiştim ama

Brad, evrendeki şakalaşmalardan uzaklaştığında iyi bir arkadaşdır. Kırmızı şarabın herkesi bir dedikoducuya ve aynı zamanda bir keşe dönüştürebileceği ortaya çıktı.

"Ot içtiğine inanamıyorum," diyorum o esrarını yakarken. "Çok temiz görünüyorsun!

'Nora, ben yoga yapıyorum, rahip değilim. Ayrıca, yaşadığım yerde bu yasal. Siz İngilizler çok tutucusunuz. Dışarıda içerdim ama kokudan... Tutuklanmak istemiyorum. Nerede kalmıştım? Evet, aslında kişisel asistan Sally'yi, sayıları nedeniyle oturumlara katılımlarının gerçekten gerekli olduğunu hatırlatmak için kabinlerine gönderdik. Her yerin seks ve göt koktuğunu söyledi. Elindeki sigarayı derme çatma bir kül tablasına atıyor.

"Patricia ve Kenneth'i küçük atılımlarından beri neden görmediğimi merak ediyordum! Yüksek sesle kıkırdıyorum. "Yine de tatlı bir şey ve size tebrikler. Onları tekrar bir araya getirdiniz!

Şarabından bir yudum alır. "Doğru. Yine de evrenin onlar için planları olduğu açık. Biz sadece yeniden bağlanmalarını kolaylaştırdık.

"Yani ikisinin de burada olması tesadüf değil mi?" diye sordum. "Ya da belki biri diğerinin katılacağını biliyordu ve onlara yakın olmak için bilet aldı?

"Bunun bir önemi var mı?" diye sorar. 'Unutma, evren her zaman komplo kurar. Buna tesadüf demek, kontrolün sende olmadığı anlamına gelir. Kontrol her zaman sizdedir. Ama buna ne dersiniz deyin - komplo, eşzamanlılık, aynı frekansta olmak, fark etmez. Sadece sorumluluk alın. Önce siz sahip olmadıkça hiçbir şeyi kontrol edemezsiniz.

Biraz daha şarap koyuyorum. "Yani, bunu anlıyorum. Sayılır. Geçmişteki davranış kalıplarımı değiştirmek için mücadele ediyorum ve bunu sadece benim kontrol edebileceğimi biliyorum. Ama bu çok zor.

"Geçmiş yakınlaşma davranışları?" diye soruyor. 'Görselleştirmedeki o küçük el dokunuşunu görmediğimizi sanma kızım. Biz her şeyi görürüz.

Yaltaklanıyorum. "Aman Tanrım. Bu çok aptalca! Geçmişte, bir geleceğim olmadığını bildiğim erkeklerle birlikte olduğum biliniyor... ve sonra aniden bensiz yaşayamayacaklarını keşfetmediklerinde yıkılıyorum. Ben istemesem bile!"

"Ama Will'den hoşlanıyorsun?"

"Bunun bir önemi yok. Cevap veriyorum. "Evet, tuhaf bir şekilde birbirimize çekiliyoruz ama onun benimle rekabet edemeyeceği ve edemeyeceği bir eski karısı var.

Brad sırtıyor. "Aferin sana. Hiç tanımadığın bir kadının seninle ateşli seks arasına girmesine izin verdin. Ne demişler? "Talih omurgasızların yanındadır.

Ne? Hayır, ben sadece-'

Elimi tuttu. 'Nora, zaman kaybetmeyi bırak. Bu senin hayatın. Eğer bunun korkunç bir felaket olacağına inanıyorsan, öyle olacak. Eğer umut ve sevgiyle yaklaşırsan, evrene istediğin şeyi almaya hazır ve minnettar olduğunu söylersen, tam olarak istediğin şeyi alacaksın. Şimdi gidip kocamı arayacağım ve yarınki programımı düzenleyeceğim.

Brad'i kapıya kadar geçiriyorum, kırmızı şarabın etkileri temiz havayla birlikte daha da belirginleşiyor. Brad tam bir ot içmiş ve şarap da içmiş olmasına rağmen tamamen ayık görünüyor.

"Söylediklerimi bir düşün," diye soruyor ceketini çekiştirerek. Bir insan nasıl bu kadar iyi durumda olabilir?

"Geleceğim. Cevap veriyorum, 'Ve silahlar için teşekkürler- şey, sohbet için! Sohbet için teşekkürler.

O kıkırdıyor ve bacaklarını kamarasına doğru uzatıyor, ben ise bir kez daha sinip kapıyı kapatıyorum. Brad ne biliyor ki zaten? Muhtemelen yarın onunla evlenmeye hazır yedi milyon erkek vardır.

Mutfağa dönüyorum ve kendi kendime söylenerek yemek tabaklarımızı bulaşık makinesine yerleştirmeden önce esrar kokusunu dışarı atmak için veranda kapılarını açıyorum.

"Elbette, Brad için sadece devam et demek kolay çünkü Brad birilerinin "doğru kişi "si. Bahse girerim kalbi hiç ezilmemiştir. "Ooh, kollarım var, izin ver-" dediğine bahse girerim.

"Neye izin vereyim?"

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse kırbaçlanacaktım.

'Tanrım, şunu yapmayı keser misin! Kalp krizi geçireceğim.'

Will gözlerini kısar ve havayı koklar. "Esrar içtin ve bana vermedin mi? Burası Woodstock gibi. Bugünlerde kafayı bulamayan bir tek ben miyim? Hayır, ben değildim. gibi mi görünüyorum? Brad'di.'
Şaşırmış görünüyor. "GI Joe ot mu içiyor? Bunu hiç beklemiyordum... Bekle, Brad neden buradaydı?"

"Bence asıl soru şu: Neden buradasın?" Bulaşık makinesini kapatıp açıyorum.

Will bir sandalye çekip oturdu. "Çünkü biraz bira içiyordum ve canım sıkıldı ve... televizyonum oynuyordu ve... tamam, seni görmek istedim.

Zaten düzenli olan şeyleri toplamaya başlıyorum.

"Will, bunun ikimize de iyi geldiğini sanmıyorum," diyorum ona, tertemiz tost makinesini silerken. "Kafamı karıştırıyor.

"Ve benimkini," diye yanıtlıyor. "Sence ben nasıl hissediyorum?"

'Nasıl hissettiğini biliyorum! Bana nasıl hissettiğini *söyledin*! Bulaşık havlusunu açmadan önce düzgünce katlıyorum, böylece konuşurken etrafta sallayabileceğim bir şeyim oluyor. "Bana karınla tekrar denemek istediğini söyledin, sonra bana hiçbir şey olamayacağını söyledin, ama sonra bacağıma dokunuyorsun ve buraya geliyorsun ve-

"Havluyu bırakabilir misin?"

'Hayır! Bak, bütün bunlar çok saçma! Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz! Tüm bu lanet *paylaşımçı* ortam bizi birbirimize olduğumuzdan daha yakın olduğumuzu düşündürüyor. Ama yapmayacağız. Yani, Brad bile bana devam etmemi söylüyordu ama-'

"Bizi Brad ile mi tartıştın?"

"Bunun konuyla ilgisi yok," diye bilgilendirdim onu. 'Bak, Cuma günü ikimiz de eve gideceğiz ve tüm bunlar unutulacak.

Will ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına yerleştiriyor. Uzanıp şarap kadehimi alıyor ve kalanı bitiriyor.

"Muhtemelen haklısın," diye itiraf ediyor boş bardağa bakarak. "Brad'in bunu söylemesi beni hayrete düşürdü. Tamamen art niyetli olduğunu düşünmüştüm-'

"Brad eşcinsel, Will.

Bir kaşını kaldırıyor. "Vay canına. Bu çocuk sürprizlerle dolu.

Havluyu tezgahın üzerine atıyorum ve karşısındaki sandalyeye yığılıyorum.

"Seni düşünmeden edememekten nefret ediyorum," diyor alnını ovuşturarak.

"Öyle mi? Şarabımı bitirmenden nefret ediyorum."

"Ben ciddiylim!" diye haykırıyor. 'Sen sadece *oradasın*... kafamın içinde... her zaman!

"Neden bana bağıırıyorsun?

"Çünkü bunların hiçbirisi adil değil! Şimdi kollarını *sağa* sola sallıyor. Ona bulaşık havlusunu uzatmak istiyorum.

"Hayatın adil olduğunu kim söyledi?! Şimdi bağıırarak soruyorum. Masadan kalkıp tekrar mutfağa sığıınıyorum. 'Sonunda yanlış zamanda gerçekten harika biriyle tanışmış olmam adil mi? Sonsuza kadar mutlu yaşamaktansa ölüme daha yakın olmam adil mi? Son yirmi dakikadır söylediğim her şeyi tamamen baltalamak üzere olmam adil mi?

Will benimle göz göze geldiğinde, ne olacağı belli oluyor. Ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerliyor ve beni tezgâha doğru itiyor.

"Ben de seni düşünmeden edemiyorum," diyorum usulca. "Bu ne kadar adil?

Bir an duraksıyoruz, her birimiz diğerinin mantıklı , vazgeçmesini bekliyoruz ama bu olmuyor. Saniyeler sonra Will'in ağzı benimkinin üzerinde, ben tişörtünü çekiştirirken elleri bornozumu açıyor. Öylesine yoğun öpüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor ve o daha hızlı nefes aldıkça ben daha da güçsüzleşiyorum.

"Burada mı?" diye sorar, neredeyse fısıltıyla. "Yoksa yatak odasında mı?

Yatak odası demek istiyorum - daha iyi aydınlatma, daha fazla alan, makarna kokmuyor - ama taşınmak istemiyorum.

"Al," diye cevap verdim, "ya da ikisi birden. Umurumda değil, sadece .

Bornozum yere düştüğünde beni döndürüyor ve kot pantolonunu çıkarırken geri adım atmadan önce boynumu öpüyor.

"Tanrı aşkına," dediğini duyuyorum. 'O şortlar... benimle dalga mı geçiyorsun? Sanki yeterince sert değilmişim gibi. Kalçalarımı kavırıyor ve beni içine çekiyor. İç çamaşırının içinden neden bahsettiğini hissediyorum. Her ne kadar beni unutana kadar dövmesini istesem de, bunu yaparsa korkunç olacak. Keşke rahim ağzı için minik hava yastıkları yapsalardı; yaklaşan çarpışma konusunda çok daha sakin olurum.

"Bekle," diye başlıyorum, onu durdurmak için arkasına uzanıyorum. 'Bu sadece...'

Parmakları saten şortumun içinde gezinirken, 'Yavaş gideceğim,' diye beni rahatlatıyor. Tanrım, kendimi on altı yaşında bakır bir çocuk gibi hissediyorum. Vajinam keşfedilmemiş bir bölge değil, bir çocuğum oldu! Her şekil ve büyüklükte aletim oldu. Yine de, en tecrübeli hançeri bile hem heyecanlandırmak hem de korkutmak için özellikle büyük bir alet gibisi yoktur. Ama buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Lanet olsun, parmakları bile kalın.

Ağırlığıyla beni mutfak tezgahına bastırmadan önce üstümü çıkarıyor, bacaklarımı ayırırken nefesi boynumda. Biraz içime girdiğinde nefesim kesiliyor ve tezgahın kenarına tutunuyorum.

"İyi misin?"

"Kesinlikle evet. Devam et."

Bir eli kalçamda, diğeri omzumda yavaşça içeri giriyor ve kendini tutmasını takdir etsem de daha fazlasına ihtiyacım var. Tamamen içine girene kadar onu geri ittiğimde, ikimiz de seks yoksunu bir çift gibi inliyoruz. Göğüslerimi tutuyor ve sırayla kontrolü ele alırken yüksek sesle küfrediyor. Sonunda boyun eğiyorum ve bana çarpmasına izin veriyorum ve uzun sürmese de, Will saniyeler sonra ilk ben bitiriyorum.

Bacaklarım yenilgiyi kabul edene ve gerekene kadar ikimiz de orada bir saniye boyunca yapış yapış ve birbirimize ezilmiş bir şekilde duruyoruz. Sessizce bornozumu alıp oturma odasına geçiyorum.

Will pantolonunu tekrar giyiyor ve mutfakta oturup bornozumda oluşan ıslak yama ile uğraşmamı izliyor.

'Kahretsin, bir şeyler kullanmalıydık. Özür dilerim, kendimi kaptırdım.'

'Merak etme,' diye onu rahatlatıyorum. 'Benim implantım var. Güvendeyim. İhtiyacım olan son şey, banka bakiyemi tüketen başka bir halı faresi... oh, bu gerçekten duyarsızcaydı, özür dilerim.'

Gülümsüyor. değil. Evet, çocuk istiyorum ama öyle önüne gelenle değil... kahretsin, demek istemedim ki... sen herhangi biri değilsin -'

O kızarmaya başladığında kıkırdıyorum. "Ne demek istediğini biliyorum.

Bir sandalyeye çöküyor ve tişörtünü çekiştirerek iç geçiriyor. "Bu...

"Evet. Biliyorum.

"Ve bu konuda kendimi çok tuhaf hissetmiyorum," devam ediyor. "Sen hissediyor musun?"

"Biraz, belki," diye itiraf ediyorum. 'Ama en azından sistemimizden çıktı, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtlıyor. 'İş bitti.

Büyütülecek bir yok. "Aynen öyle.

Bir sessizce oturuyoruz, arada bir gülümseme geçiyor . "Duş almak ister misin? diye soruyorum. "Bir sürü havlu var.

"Sonra," diye yanıtlıyor ayağa kalkarken.

"Neyden sonra?

Ayağa kalkar ve elini uzatır. "Bunu tekrar yaptıktan sonra.

Beni yatak odasına götürüyor, ben de mutlulukla peşinden gidiyorum ama içimi bir sıkıntı kaplıyor.

Üç gün içinde eve gidiyorsun, Nora. Ona aşık olma.

BÖLÜM 26

BOOTCAMP: 5. GÜN

"Herkes g naydın," diye cıvıldıyor Anna. 'Umarım hepiniz bug n i in bizim kadar heyecanlısınızdır! Bu gece k   k bir suaremiz var, bu y zden hepiniz sevin  bezlerinizi getirseniz iyi olur. Sally men yle birlikte gelecek; sabah toplantısı bitmeden se imlerinizi ve diyet gereksinimlerinizi ona bildirirseniz harika olur.

Heyecanlı mısınız? Yorgunum. Bu geceki partiyi unutmu um. Yakla ık d rt saat uyudum ama aptal gibi sırtıyorum. Will sabahın d rd nde ayrıldı ve benim bir par am bile onun-

" lk olarak, bu sabah yeni bir ili kide kimli inizi nasıl koruyaca ınıza bakaca ız," diye devam ediyor Anna, pis d   nce trenimi b lerek. "Nasıl "biz" olmayaca ımızı. Orada g l msedi ini g r yorum Nora ve etrafına baktı ımda bunun herkes i in ge erli oldu unu d   n yorum.

G l yorum ama az  nce ne s yledi i hakkında hi bir fikrim yok. Herhangi bir  ey olabilir. D n gecenin ne kadar inanılmaz oldu unu d   nmekle o kadar me gul m ki umursamıyorum. Kırklı ya larındaki erkeklerin cinsel a ıdan en iyi d nemlerinde olmadıklarını kim s ylediyse, Will'le hi  tanışmamı . Her zamankinden daha da da ınık g r nen yanımdaki adama bakıyorum. O d n p bakmıyor ama yanaklarında yava  a beliren gamzeleri g r yorum, aynı  eyi d   nd   n  imâ ediyor.

" yleyse, ba layalım. Not defterlerinizi  ıkarın l tfen. Arkasındaki ekran de i ir ve kalın siyah harflerle K ML K DE    T RME yazısı belirir.

'Biriyle tanıştı ınızda, birbirinden  ok farklı iki insansınızdır.  lgi alanlarınızı, siyasi g r   lerinizi, mizah anlayı ınızı payla abilirsiniz ama temelde siz onlar de ilsinizdir, onlar da siz de ilsinizdir.  kiz alevler a ısından bile - ruhunuzun di er yarısı olabilirler, ancak her ikiniz de ayrı ki ilikler ve geli tirdiniz.  imdi romantik bir ili ki kadar harika ve tatmin edici

İlişkiler, bizi artık tanımadığımız birine dönüştürmekle ünlüdür.

'Bizi insanları memnun eden kişiler haline getiriyorlar. Başkalarını ilk sıraya koymamızı sağlıyorlar. Bize kim olduğumuzu unuttururlar. Romantik ilişkiler *ben'i biz'e* dönüştürür. *Ben, biz* olur.

Farkında bile olmadan başımı sallıyorum. Will'le kendimi ben gibi hissediyorum. Bu aramızda romantik bir şey olmadığı anlamına mı geliyor?

'Bir düşünün; bu başka ne tür bir ilişkide olur? En iyi arkadaşınızdan bu terimlerle bahsetmeye başlar mıydınız? Onlarla ortak bir Facebook veya banka hesabınız olur muydu? Onları içermeyen planlar yapmadan önce onlara danışır mısınız? Elbette hayır, o halde neden romantik ilişkilerde kimliğimizden vazgeçiyoruz?

Will nefesinin altında, "Seks," diyor. "Başka ne var?"

Bu kelimeyi duyunca bile içimin ürperdiğini hissediyorum.

'Net ve güçlü bir benlik duygusuna sahip olmak hayati önem taşır. Evet, sevmek ve kabul görmek isteriz ama sınırlarımızı koruyabilmek ve kendi yolumuzda kalabilmek de önemlidir. Kaçınız bir ayrılıktan sonra kendini kaybolmuş hissetti? Size bir şey söyleyeyim; kendinizi kaybolmuş hissettiniz çünkü kendi yolunuzdan saptınız ve eve dönüş yolunuzu unuttunuz. Eve dönüş yolunuzu asla unutmayın. Biriyle yan yana bir hayat kurmak tamamen mümkündür, ancak hayatınızı onun etrafında kurmayın çünkü geriye kalan tek şey ördüğünüz duvarlar ve içinizdeki boşluktur.

Will boş bir sayfaya bakarken dalgın görünüyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

'Şimdi, elbette ilişkilerde ödünler vardır ama birinin ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmamak kendi ihtiyaçlarınızı unutmak anlamına gelmez.

Anna dinleyicilerine gülümsüyor. "Evet, elbette partnerinizle birlikte nefret ettiğiniz o sıkıcı sanat galerisine gidin ama bu doğru olmadığı halde "sanat galerilerini seviyoruz" demeye başlamayın. Eğer sevdiğiniz o elbiseden nefret ediyorsa, kahretsin; yine de giyin. Eğer eşiniz müzik zevkinizden nefret ediyorsa, kahretsin; yine de çalın. Asla başkalarını yatıştırmak için neşenizi feda etmeyin ve asla birilerinin sizi yatıştırmak için kendileri olmaktan vazgeçmesini beklemeyin.

Anna konuşurken sadece odaya hükmetmediğini, odanın sahibi olduğunu fark ediyorum. Her kelime zahmetsizce akıyor ama sanki sadece sizin için özenle seçilmiş gibi geliyor. Tüm oda her cümleyi sanki ilgi çekici bir aksanı ve pahalı ayakkabıları olan normal bir kadın değil de mistik bir varlık söylüyormuş gibi dinliyor.

"Hepinizden yeni ilişkinizde farklı yapacağınız beş şeyi yazmanızı istiyorum" diye rica ediyor. 'Örneğin, geçmişte belki yeterince yüksek sesle konuşmadınız. Belki yatakta ne istediğinizi sormadınız. Belki arkadaşlarınızla yeterince görüşmediniz, anladınız siz onu. ANCAK, tezahür ettirirken, bunları şu anda oluyormuş gibi yazın. Arkadaşlarımı düzenli olarak görüyorum... Partnerimle açık ve dürüst tartışmalar yapabiliyorum... Hayatımın en iyi, en çılgın seksini yapıyorum!

Herkes kıkırdamaya başlıyor çünkü artık herkes seks hakkında düşünüyor ve ben artık odadaki en büyük sapık gibi hissetmiyorum. *En sapık mı? Gerçekten mi, Anna?*

'Unutmayın, yapmayacağınız şeyler hakkında yazmayın! Sadece olumlu ifadeler kullanın!

Not defterimi açıyorum ve kendi listemi gözden geçiriyorum. Her şeyin dışında neyi farklı yapardım? Nereden başlamalıyım?

Geçmiş ilişkilerimde yaptığım sayısız hatayı düşünürken, normalde onlara eşlik eden o ruh yakıcı yanmayı bekliyorum ama gelmiyor. Gerçek şu ki, bir süre Charlie'nin babasıyla mutluydum. Onu varlığımın her zerresiyle sevdim ve bunun bir hata olduğunu düşünmüyorum. Önümde ne olduğunu bilmiyordum, sadece o anda önümde ne olduğunu biliyordum. Hata ile pişmanlık arasında bir fark var ve bunu kabul etmek zorundayım. Onu sevmek bir hata değildi. Sadece daha değerli olduğumu bilmediğim için pişmanım.

Kendimi en kötüsüne razı olmanın yapabileceği en iyi şey olduğunu düşünen kızı kucaklamak isterken buluyorum. Sevmek için savaşıyan gence yanlış savaşı seçtiğini söylemek istiyorum ve en önemlisi, ışığın sönmesine izin veren kadını affetmek istiyorum. Tanıdık başarısızlık hissi yerini beklentiye bıraktı. Geçmiş değiştiremem ama onu tekrarlamayacağımdan emin olabilirim.

Gülümsüyorum ve yazmaya başlıyorum.

İlişkim.

1. *Bana sahip olduğu için şanslı olan biri tarafından sevmek istiyorum.*
2. *Reddedilme veya terk edilme korkusu olmadan her zaman fikrimi söyleyebilirim.*
3. *Kalbimde çocuğumdan daha fazlasına yer var. O asla daha az sevmeyecek.*

4. *Benim ihtiyaçlarım da kadar önemlidir.*
5. *Olduğum kişiyi seviyorum. Aşık olduğumda.*

Listemden memnun bir şekilde sabırla oturup bacağımı sallayarak herkesin bitirmesini bekliyorum. Will'in karaladığı şeye gizlice bakmaya çalışıyorum ama sanki lanet bir okul sınavıymış gibi bir kolunun arkasına saklıyor. Onu taklit edeceğimi mi sanıyor? Bana aptalca notlar yazmak ya da gözleri açık uyumaya çalışmak yerine çalışmasından etkilendim. Umarım eski sevgilisi için kara kara düşünüp dün gecenin büyük bir hata olduğunu söylemez. Yani, muhtemelen büyük bir hataydı, sadece bunu duymak istemiyorum.

Will'le tanışmamın hayatımda ilk kez olumlu, tamamen fiziksel bir ilişki deneyimlememin bir yolu olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de aramızdaki kıvılcım cinsel çekimden başka bir şey değildir ve ben her zamanki gibi işleri fazla mı karmaşıktırıyorum?

Son olarak Anna hepimize listelerimizi alıp dışarı çıkmamızı ve kahve molası verirken listelerimizi evrene yüksek sesle okuyabileceğimiz bir yer seçmemizi söylüyor.

"Niyetlerinizi belirlediniz" diyor. "Onları dile getirin, hissedin ve titreşimlerine uyum sağlayın.

"Kahve için hazır mısınız? Will'e soruyorum ve o da heyecanla başını sallıyor. "Tanrım evet, boşa koşuyorum.

Beş dakika sonra bahçenin arka tarafında, herkesten uzakta oturuyoruz ve Anna'ya küfrediyoruz çünkü hava yaklaşık beş derece ve sıcaklık hala düşüyor. Kahve biraz yardımcı oluyor ama kesinlikle Baltıklıyız.

"Geri dönmek ister misin? Will ayaklarını çıtır çıtır çimlere vurarak soruyor. "Hipotermi için kaydolmadım.

"Yani evrene listenden bahsetmek istemiyor musun?" O yüzünü buruşturunca gülüyorum, çünkü benimkini de okumaya niyetim yok. 'Benimki hakkında iyi hissediyorum. Hepsi güçlendirici ve pozitif. Beyoncé İskoç ve yeteneksiz olsaydı, ben Beyoncé gibi olurum.

"Dürüst olmak gerekirse, okunacak pek bir şey yok," diye itiraf ediyor. "Bir deneme yaptım ama neyi farklı yapardım bilmiyorum.

'Oh, hadi ama, kimse mükemmel değildir! Daha mutlu olmak için farklı bir şey yapmaz mıydınız?

'Sabine ile mutluydum. Bir sorun olduğu için ayrılmadık, farklı şeyler istediğimiz için ayrıldık... oh, , bu

Garip, değil mi? Karımdan bahsettikten sonra...'

Sabine ne tür bir isim bu arada? Fransız mı? Alman mı? Eminim güzeldir. Güzelmiş gibi davranıyor.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Belki biraz tuhaf ama dürüst olmak gerekirse bu hafta normal olan hiçbir şey yok.

Gülümseyerek onaylıyor, bankta yanıma oturuyor, kafamın içinde şu anda ön dişleri ve kalçaları arasında sevimli bir boşluk olan yedi metrelik bir Fransız modelin özlemini çektiğinden habersiz. "Sadece incinmeni istemiyorum," diye itiraf ediyor. 'Belki başka bir hayatta tanışmış olsaydık, o zaman...'

Sesi kesilince elimi dizine koyup hafifçe sıkıyorum. 'O zaman ikimiz de farklı insanlar olurduk Will. Sen olduğun yerdesin ve benim senin durumunu daha da karmaşık hale getiren kişi olmak gibi bir arzum yok. Bak, ikimiz de mutlu olmak istiyoruz ve ikimiz de bunu sağlayabilecek durumda değiliz.

O arkasına yaslanıp az önce söylediklerimi düşünürken ben kahvemi yudumluyorum. "Haklısın, elbette," diye cevap sonunda, kahve fincanını yere bırakarak. "Ama bir konuda hâlâ kafam karışık.

"O da ne?

Elini enseme koyuyor ve beni kendine çekiyor.

"Eğer tüm bunlar doğruysa," diye soruyor, dudakları neredeyse benimkilere değiyor, "o zaman ne halt ediyoruz biz?

Beni öperken içten dışa doğru eriyorum. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama o anda tek bildiğim bunun bitmesini istediğimden emin olmadığım.

BÖLÜM 27

Soğuk hava, dışarıdaki öpüşmemizin kısa sürmesini sağladı, ancak ikimizin de ana eve sarsılması zor bir cinsel aciliyet duygusuyla dönmemize yetecek kadar uzun sürdü. Dün gecedan beri dört kez seks yapmıştık ama vücudum bana tekrar dokunması için adeta çığlık atıyordu.

Bir sonraki atölyemizde yan yana oturuyoruz, bacaklarımız kasıtlı olarak birbirine sürtünüyor ve Will'in yüzündeki ifadedan onun da en az benim kadar ateşli ve rahatsız hissettiğini anlayabiliyorum.

"Bu son olumlama seansımız olacak," diye açıklıyor Anna, kırmızı kazağını düzelterek, "ama elbette, tezahür ettirdiğiniz her şey için her gün olumlama yapmanızı teşvik ediyoruz çünkü her ne kadar sevgi üzerine yoğunlaşmış olsak da, bu beceriler diğere her şey için de geçerlidir - para, başarı, sağlık, bolluk; her şeyin bir titreşimi vardır.

Defterlerimizi açıp daha önce yazdığımız olumlamalara bakıyoruz. Will'in sayfasına baktığımda, hiçbir şey yazmamış ama insan yüzlü bir kediye benzeyen bir şey çizmiş gibi görünüyor.

Anna ellerini kalbine götürerek, "Önceki olumlamalar hala doğruysa, bunları kendinize söylemenizi ve gerçekten hissetmenizi istiyorum" diyor. "Sevgiyi çekiyorum. Ben sevgiyim. Seviyorum ve karşılığında sevgi alıyorum... buna gerçekten inanın... ve akışta sahip olduğunuz ivmeyi geliştirebileceğinizi veya devam ettirebileceğinizi düşünüyorsanız, gerektiği gibi ayarlamaktan çekinmeyin. Bugün buradan, yazdığınız her şeyin siz olduğunuzu bilerek ayrılmanızı istiyorum.

Will çoktan sayfayı karalamaya başladı.

Zor olduğumu biliyorum.

Dudağımı ısırıyorum ve manyak gibi sırtmamaya çalışıyorum. İç geçiriyor ve yazmaya devam ediyor.

Dudağını ısırmayı bırak. Hiç yardımcı olmuyorsun.

Gülmek istiyorum ama oda çok sessiz. Onun yerine kendi not defterimi alıp cevap veriyorum:

İç çamaşırı giymediğimi söylesem yardımı mu?

Gözleri otomatik olarak kasık bölgeye doğru kayarken kaşlarını kaldırıyor. X-ışını görüşü yoksa, benim sözüme inanmak zorunda kalacak. Yalan söylemediğimi anlaması için başımı sallıyorum.

Karalamadan önce elini saçlarında gezdiriyor

Senden nefret ediyorum.

Kıkırdama ihtiyacım neredeyse Will'in kemiklerinin üzerine atlama ihtiyacım kadar baskın. Pencereye bakıp evreni düşünüyormuş gibi yapmak zorunda kalıyorum, bu sırada onun derin bir nefes aldığını duyuyorum. Öğle yemeğinden önce otuz dakikamız var, sakinleşmek ve yetişkinler gibi davranmak için bolca vaktimiz var.

Olumlama notlarıma geri dönüyorum ama yankı bulmuyorlar.

Ben seviyorum.

Mutlu ve tatmin edici bir ilişkim var.

Aşkı kendime çekiyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda aşk ve ilişki açıklamaları benim odak noktam değil. İçimde bir şeyler değişiyor. Sonunda bir şeylerin kıvılcımlanmaya başladığını hissediyorum.

Sevgi ifadelerimin altına iki çizgi çekiyorum ve yeni bir liste başlatıyorum:

Arzulanan biriyim.

Ben utanmazım.

Ben pisim.

Ben baştan çıkarıcıyım ve bunu hak ediyorum.

Beklenmedik bir şekilde Anna'nın sözleri aklıma geliyor.

"Bu eğitim kampının sonunda kendinizi o kadar çok seveceksiniz ki, başkalarının sizi sevmesi sadece bir lütuf olacak.

Demek istediği bu muydu, çünkü şu anda kendimi yenilmez hissediyorum. Görüldüğümü hissediyorum. İstendiğimi hissediyorum.

Tabii, Nora. Bir erkekten biraz ilgi görüyorsun ve birden Wonder Woman mı oluyorsun? Kendine verdiği değer bu kadar mı bağımlı?

"OH, KAPA ÇENENİ, BEN!

Bu sefer bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak etmeme gerek yok çünkü Anna ve Brad bana bakıyor, odanın geri kalanı da yazmayı bırakmış ve aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"İyi misin? Will fisıldar.

Gülüyorum - doğru dürüst gülüyorum, sırtlan gibi.

"Her şey yolunda mı, Nora? Brad soruyor. Kafası karıştığında çok sevimli görünüyor. Kahkahalarım arasında başımı sallıyorum. Ellerini sevinçle çırpmadan önce Anna'nın yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Bunun olmasına bayılıyorum!" diye duyurdu. "Şuradaki Bayan Nora'nın eski, işe yaramaz titreşimini kaldırıma attığına inanıyorum.

Nish *tıslıyor*, bu da Will'in kıs kıs gülmesine neden oluyor ve ben tekrar kaybediyorum. Şimdi herkes kıs kıs gülüyor.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Anna, 'Ayağa kalk ve bizimle paylaş, Nora,' diye rica ediyor. "Ne hissediyorsun?

"Açıklaması zor," diyorum ayağa kalkarak. "Sadece işim bitti.

"Bitti mi? Neyi bitirdin?

"Kendimle," diye cevap veriyorum, kahkaha gözyaşlarımı gömleğimin koluyla silerek. Oda sessizleşiyor ama empati hissediliyor. Jillian bana sıcak bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor.

'Kendimi yerimde tutmaktan bıktım,' diye açıklıyorum. 'Ben kırk yaşındayım. Benim yerim, ben nereye karar verirsem orasıdır.

Nish yine bağırıyor ama Patricia'nın onaylayan çılgılığı destekleyici oluyor.

'Yardıma ihtiyacım olduğunda kendimi güçsüz hissetmekten ve orta halli, olaysız, tutkusuz hayatıma karşı bu kadar hoşgörülü olmaktan bıktım! Daha fazlasına ihtiyacım var!

"Yürü be kızım! Meg kükrer. "yaparsın, boo!

"Ama en önemlisi, üzgün kalbimle işim bitti. Meg'in coşkusundan gıdıklanarak tekrar gülüyorum. 'Tanrım, kalbimi sahte umutlardan korumak için o kadar uzun zaman harcadım ki sonunda ona umut vermedim! Ama burada olmak bana gösterdi ki, bazen ne kadar direnirseniz direnin, kaderinizde sevmek olan insanlar var. Bunun ne bir sebebi ne de bir mantığı vardır, bunu iliklerinize kadar hissedersiniz... sadece kısa bir an için bile olsa.

"Evet, Nora! Brad bağılıyor ve alkışlamaya başlıyor, hemen ardından diğerleri geliyor. Derin bir nefes alıyorum. Dikkatleri üzerime çekmekten hoşlanmayan biri olarak, fena halde başarısız oldum. Belki de yeni ben budur?

"İnanılmaz! Anna, haykırıyor. 'Teşekkür ederim, Nora! Belki de paylaşmak isteyen başka biri için iyi bir zamandır?

"Erkek tipi kelliğim yüzünden stres yapmaktan bıktım! Tüm gözler benden uzaklaşıp ön sırada ayağa kalkıp fötr şapkasını çıkaran Russell'a çevriliyor. 'Ben iyi görünümlü bir adamım. Kafamı kazıtabilirim.

Arkasına yaslanıp bana beşlik çakıyor. Spartaküs hareketi başlatmışım gibi hissediyorum.

"Bence hepiniz harikasınız! Meg ilan ediyor. 'Ve kendimi Instagram'daki diğer herkesle kıyaslamaktan bıktım. Başka kimse bana benzemiyor, bunu kabullenmeliyim.

Will'in kaşlarını kaldırdığını görüyorum ve INSTAGRAM'DAKİ HERKESİN SANA BENZEDİĞİNİ düşündüğünü biliyorum. Ne yaptığını merak ediyorum, eğer bir şey varsa. Belki benimle, küçük patlamamdan sonra. Diğer herkes paylaşmaktan mutlu gibi görünse de, kamuya açık bir şey ifade etmesine imkan yok. O kadarını biliyorum.

Nish bize ailesini memnun etmeye çalışmaktan bıktığını söyledikten sonra Allison da herkese iyi davranmaktan bıktığını açıklıyor. Kimseye karşı nadiren nazik olduğundan şüphelenmeme rağmen bu hoşuma gitti. Dördüncü Grup'tan Ashley yine ağlıyor, Jillian kimsenin umurunda değilken artık bikini ağdası yaptırmayacağına karar veriyor ve Anna öğle yemeği vaktinin geldiğini ilan ediyor.

"Herkes iyi çalışmalar. Yoga saat 14:00'te. Sonra görüşürüz.'

Bazı ifşaatlar diğerlerinden daha az hayat değiştirici olsa da, grup arasında kesin bir yoldaşlık duygusu var; sanki hepimiz bir ceset gömmüşüz ve sırrı mezara götürmeye yemin etmişiz gibi. Hepimiz binadan çıkarken moralimiz yüksek ve salonu kahkahalar dolduruyor.

Will'i yakalamaya fırsat bulamadan, Jillian beni bir tarafa çekti.

"Senin için bir elbisem var," diyor, vape'ine biraz sıvı dökerek. 'Kırmızı giydiğim için bana yakışmıyor ama sana çok yakışacak. On dört bedensin, değil mi?'

"Evet... ama neden bir elbiseye ihtiyacım var?"

"Kamp sonu partisi için, şapşal," diye yanıtlıyor. 'Sadece bir elbise getirdiğini söylediğini duydum ve onu tekrar giyemezsin, değil mi? Alınma ama bu bir ofis partisinde giyeceğin türden bir şey... ya da bir cenaze töreninde. Sana bırakırım.'

Hayır deme seçeneğim yok çünkü yolun yarısını çoktan geçmiş, korkunç derecede iddialı bir sihirbaz gibi bir sigara dumanı bulutu içinde kaybolmuştu.

Will kapının yanında beni bekliyor, yatağa ihtiyacı olan bir adam gibi esniyor.

"Jillian bu gece için bana bir elbise verecek," diye haber verdim. 'Sanırım alışveriş rehabilitasyonuna girdiğimden beri bir sosyal yardım programı haline geldim.

"Nasıl bir şey?" diye soruyor merakla. "Sadece biraz Helena Bonham Carter gibi giyindiği için soruyorum.

"Bunun nesi yanlış? Kahramanımı savunmaya hazır bir şekilde soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "Ama belki de 'retro korkuluk' herkes için değildir?" "Senin için uygun.

Olduğu yerde durur ve telefonunu çıkarır. '999? Evet, büyük bir yanık ihbarı yapmak istiyorum.'

Yürümeye devam ederken gülüyorum ama haklı olup olmadığını düşünmeden de edemiyorum. Jillian biraz eksantrik. Ve en az on beş yaş büyük. Elbise iğrençse, ona uymadığını söylerim.

"Orada bir konuşma yaptın," diyor bana dirsek atarak. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

Hangi bölüm? Kırk yaşında olmakla ilgili olan mı? Evet, korkarım doğru.'

Bana tekrar dirsek attı. "Hayır... bilirsin... *sevdiğin* insanlarla tanışmakla ilgili kısım?"

Ben yaptım. Nish çok sevimli. Eve döndüğümde onu evlat edinmeliyim.

"Oh, güzel," diye cevap veriyor, gamzelerini göstererek. 'Bir an için benden bahsediyor olabileceğini düşündüm. Vay be! Büyük rahatlama.

Ona dirsek attım. "Asla, berbat birisin.

"Gerçekten öyleyim.

Will, hiçbir uyarıda bulunmadan beni patikanın sonundaki çalılıkların içine çekip bir meşe ağacına doğru itiyor. Bana doğru bastırıp nefesini enseme hissettiğimde, burada olduğumuzdan habersiz oldukları her hallerinden belli olan seslerin duyuyorum. Başım dönüyor.

"İç çamaşırı giymemekle ilgili bir şey hatırlıyor gibiyim," diyor, eli pantolonumun içinde geziniyor.

"Will, burada sevişmiyorum, on adım ötede insanlar var!"

"Kim sevişmekten bahsetti ki?"

Hangi kısmın daha heyecan verici olduğundan emin değilim: yirmi yıldır olmadığım kadar sert parmaklanmak mı, yoksa boşalırken beni susturmak için eliyle ağzımı kapatması mı?

Daha sonra öğle yemeği yiyoruz ve öğleden sonraki yoga dersi için üstümüzü değiştirmek üzere kendi kulübelerimize geri dönüyoruz. Will verandamın penceresinde belirdiğinde içeride ancak on dakika kalabildim.

"Değişmedin mi? Kapıyı açarak söyledim. "Sadece yirmi dakikamız kaldı.

İçeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Yoga iptal edildi," diyor ve oturuyor.

"Gerçekten mi? Kim iptal etti?"

Ben. Hemen şimdi. Kıyafetlerini çıkar.'

Cık cık. "İyi denemeydi. Acele et ve üstünü değiştir!"

Hareket etmiyor. "Nora, bugün Çarşamba. Cuma sabahı eve gidiyoruz. Öğleden sonrayı benimle yatakta geçir. Uyuyabiliriz, yemek yiyebiliriz ve dilinle o şeyi tekrar yapabilirsin çünkü bunu çok düşünüyorum ve-'

"Brad bana Kenneth ve Patricia ortaya çıkmayınca onları aramaya geldiklerini söyledi.

Ne olmuş yani? Cevap vermeyeceğiz. Öldüğümüzü düşünecekler. Benim için sorun yok.'

Ayakkabılarımı bağlamak için oturdum. "Ve patronunun ya da karının patronuyla evli olan Harriet denen kadının, hiç tanımadığın bir kadınla birlikte olduğunu bilmesini istemezsin.

"Çok mantıklı noktalara değinmeyi bırakır mısınız lütfen, çok sinir bozucu. Yenilgiyi kabul eder ve tekrar ayağa kalkar.

"Suareden sonra buraya geri gelebilir miyiz?" diye önerdim. "Dilim o zaman hâlâ müsait olur.

"Tamam," diye cevap verir. "Ama kapı kapandığı anda soyunmak zorundasın.

"TAMAM.

'Şey, o pembe şortu tekrar giymek istemiyorsan, yani bu kabul edilebilir-'

"Yogada buluşuruz, Will.

Geldiği gibi hızla gidiyor ve ben de biftekli sandviçimi yiyerek ana eve doğru yürüyorum. Telefonumda Garbage'dan 'Stupid Girl' çalmaya başlıyor ve hemen bir sonraki parçaya geçiyorum. Şu anda evrenin bu tür bir şımarıklığına ihtiyacım yok.

"Jillian, bu bir elbise değil, bu bir başyapıt.

O çantadan başka şeyler çıkarırken ben kırmızı kumaşı kendime doğru tutuyorum. "Biliyorum ve Ralph Lauren'i ne kadar sevsem de, ten rengimle bu yakut tonu hiç uyuşmuyor. Yine de çok heyecanlanma, 2015'te gibiyiz.

Heyecanlı mısın? Neredeyse monte ediyorum.

"Ayrıca, karın bölgeniz için oldukça acımasız olabiliyor, bu yüzden şekillendirici şortlar ve taytlar ekledim. Bir de kolların için küçük bir şal; giydiğiniz siyah hırkadan daha iyi.

Kırıldım. Bu hırka şu anda sahip olduğum on iki hırka arasında en sevdiğim hırkadır.

Ben elbiseyi hayranlıkla incelemeye devam ederken bunları masaya fırlatıyor ve gülümsüyor. Kalça dekoltesi mi o?

"Bundan emin misin?" diye soruyorum. Kendimi hayırsever bir vaka gibi hissetmeye başlıyorum. "Elbette," diye yanıtlıyor, "Birisi takmalı, neden sen takmayasın? Sen

Ayakkabı

mı?"

'Ayakkabı

ı mı?"

"Bilirsin, ayakkabılar. Hani şu ayağınıza giydiğiniz şeyler?" "Sadece şu siyah kedicikler-

'Hayır, işe yaramazlar. Boyut?"

"Um, beş buçuk - altı ile kurtulabilirim. "Bana bırak.

Jillian'ın Meg'in izniyle bir çift altı numara gümüş bantlı sandaletle dönmesi kırk beş dakika sürüyor. Kişisel bir alışverişçiye sahip olmak gibi. I

Ona tekrar teþekkür ediyorum ve her þeyi odama götürüyorum, uyması için dua ediyorum çünkü aksi takdirde yine ofis partisi/uyanık kız olacağım ve bu sadece iç karartıcı.

Saat altı buçukta duşumu almış, lenslerimi takmış, makyajımı yapmış ve saçlarımın uçlarını düzleştiricilerimle kıvırmış oluyorum. Bu akşam için heyecanlıyım, çok da gösterişli olmayan bir haftaya yakışır şekilde gösterişli bir son gibi geliyor. Bir köprünün altında yaşamam gerekiyormuş gibi hissetmeden önce ancak bu kadar uzun süre şık giyinebilirim.

Kendimi Jillian'ın şekillendirici şortunun içine sıkıştırdıktan sonra elbisenin üzerime tam oturduğunu keşfedince çok heyecanlandım. Sanki biri tasarımcıya benim ortalama ölçülerimi vermiş ve onlara gidip bir viskon mucizesi yaratmalarını söylemiş gibiydi. Elbiseyi denerken, aynada her açıdan kendime hayranlıkla bakarken, yirmi metrelik bir yarıçap içinde bulunan herkes sevinç içinde çığlık attığını duyabilirdi.

Gülümsüyorum ve Will'in haklı olduğunu fark ediyorum; balo kraliçesi ben olacağım.

BÖLÜM 28

Nora. Sana yalvarıyorum. Başka bir şey giy.'

Will kulübeye girerken kenara çekiliyorum, Jillian'ın elbisesine bakarken neredeyse kendi ayağına takılıyor.

'Sen başka bir şey giy! Ben bunu giyiyorum,' diye iddia ediyorum ve elbisemi tenime sürüyorum. Kendimi aşırı şık ve düpedüz muhteşem hissediyorum. Yandan yırtmacı yeterince bacak gösteriyor ve V yakası bana harika bir göğüs dekoltesi veriyor.

"Bu akşamı seni herkesin önünde becermeden atlatmalıyım ve bu elbise hiç yardımcı olmuyor.

"Bunu asla çıkarmayacağım," dedim ona. "Asla. Sadece bununla uğraşmak zorunda kalacaksın.

Ben Meg'in ayakkabılarını giymek için arkamı dönerken o ceketinin düğmelerini açıp kanepeye oturuyor ve ensesini ovuşturuyor. Küpeler dışında bu kıyafetin hiçbir parçası bana ait değil.

'Arkadan daha da kötü,' dediğini duyuyorum. 'Daha kıvrımlı olabilir miydin? Ve o küçük seksi bilekli, bantlı topuklu ayakkabılar da ne... oh, hadi ama; beni burada öldürüyorsun.

'Çabuk öl o zaman, acıktım,' diye cevap veriyorum, sandaletlerimi bağlamak için otururken. 'Bu arada takım elbise içinde harika görünüyorsun. Yanında bir tane getirdiğini bilmiyordum.

'Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Nora. Ben gizemli ve entrikacı bir adamım.'

"Kırmızı elbiseleri sevdiğini biliyorum.

"Özellikle değil," diye yanıtlıyor. "Yine de kırmızı elbiseli halini seviyorum.

"Ben seni siyah takım elbise içinde seviyorum. Ayağa kalkarak söyledim. "Ağırbaşlı görünüyorsun... saygıdeğer.

"Saygın mı? Bir kaşını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

Zihnim mutfak masamın başına geri dönüyor; o içimde, boynumun dibinde saçlarımı tutuyor. "Anladım," diye karşılık veriyorum, yanaklarım hızla elbisemle aynı tona dönüyor. "Sözümü geri alıyorum.

Gülümser ve ceketini bağlar. 'Her ne kadar burada kalmak istesem de gitmeliyiz. Bu elbise bir seyirciyi hak ediyor.

Mutfak masası sahnesini tekrarlama dürtüsüne on beş dakika sonra ana eve varıyoruz. Neyse ki yolda Nish, Meg ve Russell'la karşılaştık, bu da *oh, bak yine birlikte geldiler* dedikodularını başlamadan bastırdı. Ayak parmaklarım dondu ama lanet olsun, bu ayakkabılar çok güzel. Meg de kırmızı giymişti ama onun elbisesi daha kısaydı ve bir mendil ile birkaç ayakkabı bağından yapılmıştı. Gerçekten de çok güzel bir vücudu var. İçimde bir parça kıskançlık yok desem yalan olur ama elli kilo versem, bronzlaşsam ve on santim uzasam bile yine mendil giymiş kırk yaşında biri olurum. Brad hariç tüm erkekler takım elbise giyiyor. Brad onursal İskoçyalı olarak İskoç eteğiyle gelmiş ve kadınlar da Spanx'leriyle baygınlık geçiriyor.

"Bayanlar ve baylar, balo salonu açılmıştır.

"O eteğin altında gelenekselleştiğini mi düşünüyorsun? Üst kata çıkarken Will fısıldıyor. 'Birisi kaçınılmaz olarak sarhoş olup onu yukarı çektiğinde Brad'in aletini görmek istediğimden emin değilim.

"Kilt hırıltısı kaçınılmaz," diye cevap veriyorum. 'Ve tam olarak emin olmamanız, küçük bir parçanızın onun aletini görmek istediğine inanmama neden oluyor?

"Sadece Ken bebek teorimi kanıtlamak için.

Balo salonunun kapısının iki yanında duran papyonlu iki sunucunun ellerinde şampanya flütleriyle dolu tepsiler tuttuğu merdivenlerin tepesine doğru ilerliyoruz. Bu eğitim kampının maliyeti mantıklı gelmeye başlıyor.

Balo salonuna girdiğimizde ilk fark ettiğim şey altın rengi. Yüksek tavandaki karmaşık yaprak desenlerinden kornişli duvarlara ve hatta avizeye kadar her şey altın rengine. Mumların yumuşak ışıltısıyla birleştiğinde, daha güzel bir oda gördüğümü sanmıyorum. Bir sonraki fark ettiğim şey, odanın tam ortasındaki dans pisti. Ayaklarım canlandı. Faith'in Victoria'yla beni 2013'teki bir partiye sürüklemesinden beri doğru dürüst dans pistine çıkmamıştım.

Game of Thrones'dan bir aktör ve bizi beyaz pudralı burunlarla dolu bir masayla baş başa bıraktılar, hepsi de çeşitli övgüleriyle övünüyorlardı. Biz onları ektik ve üç saat boyunca dans ettik, zavallı Faith ise uçuk ve kirli sakal döküntüsüyle baş başa kaldı.

Dans pistinin etrafında dokuz masa var, her masada bir isim kartı ve her tabağın ortasında bir tür hediye çantası gibi görünen bir şey var.

Will, "Eminim içinde bir siyanür haptı vardır," diyerek onun adını arıyor. "İstemiyorsan seninkini alırım.

İlk defa Will ve ben doğrudan yan yana oturmuyoruz, bunun yerine masanın iki ucunda oturuyoruz ve Meg, Jillian ve Nish de bize katılıyor

Hem sinirlendim hem de rahatladım çünkü a) masanın altında onu elleyemeyeceğim ve b) masanın altında onu elleyemeyeceğim. Anna herkesin dikkatini çekmeye çalışırken biz yerimize oturup birbirimize sırtıyoruz. Bardağını bıçakla tokuşturuyor.

"Eee, hepiniz iyi temizlenmiyor musunuz!" diye ilan ediyor üst masadan. Straplez pembe elbisesini sevdim. Sanki bir pastanın içinden fırlayacakmış gibi görünüyor. Başlangıç tabağımdaki küçük hediyeği açmak istiyorum ama başka kimse kendi hediyesini açmıyor gibi görünüyor. İzne mi ihtiyacımız var?

"Bu eğitim kampını şimdiye kadarki en iyi kamplardan biri haline getirdiğiniz için her birinize teşekkür etmek istiyorum" diyor. "Hepinizden büyük bir cesaret, neşe ve olabileceğinizi bildiğimiz insanlar olma yolunda büyük bir kararlılık gördüm.

Herkes alkışlıyor, kendileri oldukları için kendilerini tebrik ediyor. Ben de öyle yapıyorum. Harikayım. Şu lanet çantayı da açıyorum.

'Şimdi, yarın son gününüz ama bu akşam ne kadar şampanya içtiğimize bağlı olarak bir düşünme ya da rehidrasyon günü, bu yüzden atölye çalışmaları olmayacak. Bunun yerine her gibi yoganın yanı sıra masaj ve Reiki de sunacağız. Eğer ilgileniyorsanız, randevu formları kapının hemen dışındaki masanın üzerinde. Ayrıca akşamları müzik ve meditasyon eşliğinde bir şenlik ateşi yakacağız.

"Ah, Reiki alacağım," diyor Meg coşkuyla. "Enerjim her yere dağılmış durumda. Benim hediye çantamı açtığımı görüyor ve kendi çantasına dalıyor.

Bir Holistically Yours bootcamp dolma kalemi, küçük deri ciltli bir defter, bir paçuli mumu ve biraz el yapımı çikolata. Memnun oldum. Herkes beni takip ederken ben mumu kokluyorum.

Nish kaleminin kapağını kaldırarak, "Masajları pek sevmem," diyor. 'Bana dokunması için birine para ödemek? Bu bana yanlış geliyor.

Will kıkırdar. 'O tür bir masaj olmadığından oldukça eminim, Nish. Yine de bir tane yaptıracağım; vücudum biraz hassas.

Hediye çantamla uğraşmayı bırakıp başımı kaldırıyorum. Şampanyasını içerken odağı bana kayıyor. "Yoga yüzünden olmalı.

Sakin kalıyorum. Neyin peşinde biliyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Nora?" diye soruyor. "Yeni başlayanların bazen kendilerini darbe almış gibi hissettiklerini biliyorum.

"Evet," diye onaylıyor Meg. 'Eğer değilsen yoga acımasız olabilir, Nora. En iyisi ilk başta yavaştan almak.

Meg'e dönmeden önce Will'e göz kırpıyorum.

"Çok haklısın," diye cevap veriyorum. 'Yavaştan almaya çalışıyordum. Will aslında bana kendimi bu işe alıştırmamı tavsiye etti, bilirsin, santim santim.

Will'in irkildiğini görüyorum. *Yakaladım seni, bok kafa.*

"yaklaşmak için iyi bir yol, Nora," diyor Will, "çünkü sonunda doğru pozisyona girdiğinde, yani gerçekten *derine* indiğinde... etkileri her yerde hissediyorsun.

"Hem de nasıl! Jillian bardağından bir yudum alarak araya giriyor. "İnanılmaz bir stres giderici.

Will öksürüyor ve gülümsemesini bastırmak için elini ağzına götürüyor.

"Benim sorunum bunu mümkün olduğunca uzun süre sürdürmek istemem," diyor. 'Bilirsiniz, kendimi gerçekten zorlayabildiğim kadar zorlamak. Bu eğitim kampının geri kalanını seve seve atlayabilir ve tüm dikkatimi yogaya verebilirim. *O kadar* inanılmaz.

Tekrar gözüme çarptığı anda, sandalyemde gözle görülür bir şekilde kıvranıyorum. O çok ölü.

Kimse cevap vermeden bir grup garson tarafından başlangıçlarımızla SWAT ekibine alındık. Kendimi affettirip tuvalete gidiyorum. Parma jambonuna ihtiyacım yok. Serinlemeye ihtiyacım var.

Aşağı inerken, sarhoş oldukça bu merdivenleri aşmanın daha da zorlaşacağını fark ediyorum. Ya mantıklı bir şekilde içmem gerekecek ya da gecenin bir noktasında topuklarımı kaybedeceğim. Banyoya ulaştığımda Patricia'yı saçlarını tararken buluyorum.

"Düz saçlar şu anda ihtiyacım olan şey değil," diye yorumluyor saçlarını vahşice parçalayarak. "Menopozun cevaplama gereken çok şey var.

"Sanırım Jillian'ın çantasında biraz saç spreyi var," diyorum bir kabine girerken. "Yardımcı olabilir mi?"

Saç kurtarıcısını bulmak için aceleyle dışarı çıkarken kapının arkasından çarptığını duyuyorum. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkıyorum, bileklerime soğuk su dökerek yoğunlaşan ateşimi söndürmeye çalışıyorum. Jillian ve Patricia ellerinde saç spreyleriyle içeri dalınca bir an durup aynada kendimi seyrediyorum.

Jillian, "Önce saçınızı yıkamamalıydınız," diyor. "Kuru şampuan hacim kazandırır.

Etraflarından dolanıp lobiye çıkarken bunu zihnime not ediyorum. Merdivenlerin dibinde telefonunu kontrol eden Brad'le karşılaşıyorum.

"Hey, Brad! Sanırım buradaki Wi-Fi biraz yarım yamalak."

"Yok," diye yanıtlıyor. "Felix kiltli bir selfie istedi ama göndermiyor... Sonra tekrar deneyeceğim.

Bana bakmak için durakladı. 'Ne kadar güzel görünüyorsun! Kendini kabul etmek sana yakışıyor, adeta parlıyorsun.

Bu kendini kabullenme değil. Öfkeli bir boynuzum var Brad. Öfkeli.

'Teşekkür ederim,' diye cevap verdim. 'Kendimi iyi hissediyorum. Yine de Ralph Lauren'in biraz övgü alması gerekebilir.

"Seni parlatan tek erkeğin o olduğunu sanmıyorum, tatlım.

Şaşkınlıkla güldüm. "Belki de.

"Evrenin senin için bir planı var, Nora Brown," diyor ana kapıya doğru yürürken. "Hizalanma güzel bir şeydir.

Brad ve bronzlaşmış bacakları dışarıda kaybolurken ben kendi kendime gülümseyerek balo salonuna geri dönüyorum. Masaj randevu panosunu görüyorum ve masaya dönmeden önce kendimi kaydettiriyorum. Bu akşam için heyecanlıyım ve ilk kez Brad'in söylediği her kelimeye inanıyorum.

BÖLÜM 29

"Dans etmek ister misin?"

Nish beceriksizce elini uzatıyor, yüzü kasvetli ama umutlu. Avucunun nemli olduğunu biliyorum. Gerçek şu ki, dans etmek istemiyorum; bunun Nish'le hiçbir ilgisi yok ama her şey beni sandalyeme sabitleyen on altı onsluk antrikot biftek, ıstakoz kuyrukları ve bir kova trüflü patates kızartmasıyla ilgili. Kafamı bir çukura sokmuş olabilirim. Ralph Lauren bu elbiseyi tasarlarken sörf ve çimleri hesaba katmamış. Ama Nish'e nasıl hayır diyebilirim? Bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu.

"Seve seve," diye cevap veriyorum elimden geldiğince coşkulu bir şekilde, şampanyamın geri kalanını devirerek. Elini tutuyorum ve beni kesinlikle BAŞKA KİMSENİN DANS ETMEDİĞİ dans pistine götürüyor. Yine de şaşırmadım; Anna son otuz dakikadır Ace of Base çalışıyordu. Sanırım sonunda onun kusurunu keşfetmiş olabilirim.

Brad bizi fark ediyor ve ayağa fırlayarak dizüstü bilgisayara doğru koşuyor. *Lütfen daha iyi bir müzik zevki olsun*, diye düşünüyorum, Nish'e garip bir şekilde gülümseyerek. Eğer Runrig ya da The Proclaimers'dan bir şey koyarsa, ben çekiliyorum. Kendimi dangalak gibi hissediyorum. Keşke herkes bakmayı kesse.

Müzik başladığında, içimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissediyorum. The Weeknd'den 'Can't Feel My Face'. Bu şarkıya bayılıyorum. Hareket etmeye başladım. Nish beni izliyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman.

Bir dakika, bu seksi bir şarkı... Aman Tanrım, yirmi dört yaşında biriyle seksi bir şarkıda yaşlı bir puma gibi dans ediyorum. Başını okşayıp yavaşça geri çekilmenin eşiğindeyim ama sonra ritim düşüyor ve Nish dans etmeye başlıyor.

Çenem düştü.

Odaya baktığımda herkesin yüzünde aynı ifade vardı çünkü hepimiz Nish'in ne kadar havalı olduğunu yeni keşfetmiştik. Bütün hafta gördüğümüz utangaç, beceriksiz adamın yerini ciddi bir havası olan biri almıştı. Saniyeler içinde güzel Meg doğruca Nish'e yöneldi ve ben de mutlu bir şekilde kenara çekildim. Aferin ona.

Herkesin dans pistine yığılması uzun sürmez, içkiler eldedir, ayakkabılar çıkarılmıştır. Ya dans etmekten nefret eden ya da henüz yeterince sarhoş olmayan Will hariç herkes.

Üç şarkı sonra masama dönüyorum ve sandaletlerimin kayışlarını çözerek 'Tim tarafından ezilen' ayak parmaklarımin bir süre dinlenmesine izin veriyorum. Will'in yanındaki koltuğa kayıyorum.

"Dans etmiyor musun? Kendime biraz şampanya doldurarak soruyorum. "Edeceğim," diye yanıtlıyor.

"Sadece sevdiğim bir şarkı bekliyorum. "Brad'in Westlife'ı olacağını sanmıyorum.

Panic! at the Disco'nun 'Girls/Girls/Boys' şarkısı çalmaya başladı. Aklıma hemen Charlie geldi. Onlara kafayı takmıştı.

"Bu iş görür," diyor, "Gidelim.

"Panic'i sever misin?

'Hayır ama bu şarkıyı seviyorum. Hadi gel.'

Bu kez Will beni elimden tutup dans pistine götürüyor ama Nish'in aksine eli nemli değil ve tutuşu zayıf değil. Yine *Nish'in aksine* Will çok iyi bir dansçı değil ama bunun bir önemi yok. Herkesi kendisine çeken arsız bir dinamizmi var. Daha ne olduğunu anlamadan, onunla dans etmek isteyen ya da sadece yanında dans etmek isteyen kadınların akınına uğruyor. Brad bile varlığını . Kenara çekilip diğer gruplardan bazı erkeklerle dans ediyorum ama gözlerim Will'in üzerinde.

Lisedeki Andrew Morrison gibi - ne yaparsa yapsın belalı olan o çocuk.

Will'i izledikçe, iki gün içinde yollarımızı ayıracağımızı ve tıpkı Andrew Morrison gibi, bir gün aklıma geleceğini ve ona ne olduğunu merak edeceğimi daha iyi anlıyorum. İki gün sonra sadece eğitim kampında tanıştığım bir adam olacağını düşünmek garip geliyor.

"Eğleniyor musun, Nora?

Anna'nın sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. "Öyleyim, teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Akşam yemeği çok lezzetliydi.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Az önce biraz dalgın görüldüğünü düşünmüştüm.

"Sadece müziğin içinde kayboldum," diye yalan söylüyorum. "Ben iyiyim. Bana saçmalıyormuşum gibi bakıyor. Hem o hem de Brad bu bakışı bir sanat haline getirmişler.

Meg'i etrafında döndüren Will'e bakıyor. Onun dansını izlerken, "Çok kısa bir an," diye düşünüyor. "Bunu sevdim. Hayat gerçekten de bundan ibaret - kısa anlardan oluşan bir koleksiyon... ama bazı anlar ömür boyu sürer.

Dans pistinde aydınlanmış bir John Travolta gibi salına salına ilerliyor ve ben de tüm bu Will durumuyla başa çıkmanın en iyi yolunun sarhoş olmak olduğuna karar veriyorum.

İkinci masada hiç şampanya kalmamıştı, bu yüzden altıncı masadan bir şişe alıyorum, şalımı alıyorum ve biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum. Neyse ki ben dışarı çıkarken sigara içenler de içeri giriyor, yani sadece ben, şişem ve çıplak ayaklarım var. Bir direğin üzerine tünüyorum ve Moet'den bir yudum alıyorum.

Kafam karıştı. Buraya Faith ve Victoria'nın bana aşk hayatımla ilgili ne yapmam gerektiğini söylemesinden kaçmak için geldim ama onların yerini Anna ve Brad aldı.

Başka bir hayatta olsaydım, o lanet anı yakalayıp geleceğe dönüştürürdüm ama bu gerçek değil. Kışkımdan aşk olumlamaları çıkarabilir ve ideal partnerimi yanaklarındaki gamzelere kadar gösterebilirim ama bu Will'in karısına karşı daha az hissetmesini sağlamaz. Will'in karısının ondan uzaklaşmış olması önemli değil çünkü Will hala ondan uzaklaşmadı. Kalbimi başkasına vermiş birine veremem. Şu anda tek yapabileceğim mutlu olmak.

Will ortaya çıktığında Moet'imde iyi bir ilerleme kaydediyordum, şaşkın görünüyordu.

"Nereye gittiğini merak ettim," diyor. "Kadınlar tuvaletinde pusu kurmam gerekecek sandım.

"Ben gizli bir şampanya içicisiyim," diye cevap veriyorum.

"Sigaran var mı?" "Sigara içiyor musun?"

"Hayır ama başlamak eğlenceli olabilir diye düşündüm.

"Sanırım sarhoşsun," diyor yanıma tüneyerek. "Ver şunu bana.

Kocaman bir yudum alıyor ve geri veriyor. Artık yaptığı her şey seksi. Ben lanetlendim.

"Herkesi ekip jakuziye gitmek ister misin?" diye soruyor, elinin tersiyle dudaklarını silerek. "Bir şişe daha çalabilir miyiz?"

"Tabii ki evet," diye cevap verdim. "Ben ayakkabılarımı alayım, sen de içkileri al.

Şampanya soygunu planlandığı gibi gidiyor, Will iki şişeyi ve biz dışarıdayken masalara yerleştirilmiş olan birkaç küçük tuzlu hamur işini kapıyor. Kıkırdayarak ve tökezleyerek kabinime geri döndük, soğuktan kurtulup sıcak küvete girmeye can atıyorduk.

Yarı tokalı sandaletlerimi tekrar tekmeleyerek çıkarırken Will, "Ben örtüyü alayım, sen de bardakları al," diye emrediyor. Emrini yerine , bir yandan da kuşkonmazlı börek yiyorum. Kuşkonmazdan nefret ediyorum ama umursamayacak kadar sarhoşum; yemek yemektir. Sonra yatak odasına gidip taytımı ve karın kontrol şortumu çıkarıyorum, elbisenin altında sallanan göbeğim ortaya çıkıyor ama yine de umurumda değil. Gardıroptan bornozları alırken Will'in bağırıldığını duyuyorum:

"O ELBISEYİ HENÜZ ÇIKARMA.

Saniyeler sonra arkamda belirdi. "Bütün gece bunu yapmak istiyordum.

Fermuarı yavaşça indirdiğini hissediyorum, sonra elbisemin askılarını yavaşça kollarıma doğru çekiyor. Elbise aşağı kayıyor ve ayaklarımın etrafına düşüyor. Sütyenimin kancasını açıyor ve ellerini göğüslerimde gezdirirken boynumu öpüyor.

"Jakuziye gitmiyoruz, değil mi? Elleri aşağıya doğru inerken soruyorum. Beni yatağa itiyor ve ben izlerken soyunmaya başlıyor.

Sanırım cevabım hayır.

BÖLÜM 30

BOOTCAMP: 6. GÜN

'Herkes g naydın, sizleri Veda Brunch'ında ağırlamaktan b y k mutluluk duyuyoruz! Umarım hepiniz a sınızdır!'

Hepimiz bir kasırganın i inde uyumuş gibi g r nen bizlerin aksine Anna yirmi saat kesintisiz uyumuş gibi g r n yor. Kıyafetlerimiz ve sa larımız dağınık bir şekilde masalara doğru ilerliyoruz, bazıları isim kartlarını arıyor ama  oğu kusmadan  nce en yakın koltuğu kapıyor.

Patricia ba ını ellerinin arasına alarak, "Tanrıya ş k r yarın sabaha kadar yola  ıkmıyoruz," diye inliyor. 'Araba kullanabilmemin imkanı yok. Ya da yemek yiyemem. Sabahın on birinde neden uyanığım ki?

Russell ve Kenneth homurdanarak onaylarken Meg destekleyici bir şekilde onun sırtını sıvazlıyor ama i ki i meyen vegan y z  Patricia'yı sert bir şekilde yargılıyor. İ ten i e biraz kıskanıyorum; bir daha asla akşamdan kalma olmamak aslında bir daha asla i memeye değer olabilir... ama sonra sarhoş olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyorum ve kıskan lığım ge iyor.

"L tfen herkes kendine yardım etsin," diye anons ediyor Anna. 'Hamur i leri, meyve suyu ve soğuk yiyecekler solda, sıcak kahvaltılıkler sağda. Birazdan  ay ve kahve de getireceğiz.

Bu sabah   e kadar uyumadığımızı d ş n rsek Will şaşırtıcı derecede neşeli g r n yor. Bu akşam onunla yemek yemem i in bana s z verdirdi. Yarın ayrılmadan  nce son bir akşam yemeği. Birlikte ge ireceğimiz son tam g n olduğunu bilsem de, hen z ger ekmi  gibi hissetmiyorum. Bunların değil. Uyandığımda  ok  z leceğimi bildiğim  ok g zel bir r ya gibi geliyor. Yanımda oturuyor, herkesle sohbet ediyor ve aklının bende olduğunu belli etmek i in periyodik olarak masanın altından dizimi sıkıyor.

Anna bize bugünün 'serbest dolaşım' günü olduğunu ve akşam 9'da göl kenarındaki son meditasyon seansımızla sonuçlanacağını söylemeden önce bir kızartma ve iki fincan kahve içmeyi başarıyorum.

'Dün gece de söylediğimiz gibi, son gününüzü dilediğiniz gibi kullanın. Doğa yürüyüşü yapın, bir tepeye tırmanın, birbirinize gülün, kış pikniği yapın, hayal edin, senaryo yazın, sizi ne mutlu edecekse, ama en önemlisi, sizi ne minnettar kılacaksa.

Tepeye tırmanmak mı? Ayılar tarafından kovalanmadığım sürece bir tepede bulunmam pek olası değil. Sanırım pas geçeceğim.

'Masajlar üçüncü kabinde olacaktır, lütfen saatinizi teyit etmek için panoyu kontrol edin; son meditasyonumuz bu akşam açık havada olacağından, lütfen iyice sarının.

'Gece dışarıda meditasyon mu? Aralık ayında mı? Patricia dehşete düşmüş görünerek sorar. "Hayır, teşekkür ederim.

Meg nazikçe bitki çayını yudumluyor. "Soğuk havanın odaklanmaya yardımcı olduğunu okumuştum... tedavi edici olması gerekiyordu.

Patricia kruvasanını ısıyor. "Sülüklerin tedavi edici olması gerekiyor, bu vücudumu onlara maruz bırakmak istediğim anlamına gelmiyor.

"Şenlik ateşi yakmışlar," diye araya giriyor Nish. 'Suyun kenarında. Dün yemekten önce gördüm. Eğlenceli olabilir.

"Şenlik ateşlerine bayılırım! Meg haykırıyor. "Mesela bir keresinde özel bir festivale gitmiştim, o zamanki erkek arkadaşım Jackson şenlik ateşinin yanında el yapımı ukulelesini çalmıştı ve sonra-

"Haklı olarak mı içeri itildi?

Hepimiz kıs kıs gülerken o Kenneth'a bakıyor. "Son derece yetenekliydi. Demek istediğim çok rahat ve samimi bir ortamdı... hatta romantikti. Dürüst olmak gerekirse Kenneth, senin neslin çok eski kafalı olabiliyor.

Kahvaltımın son kısmını da bitiriyorum ve aklım sık sık olduğu gibi Charlotte'ta dolaşıyor. Yarın bu saatlerde eve dönüyor olacağım ve bu yeterince çabuk olamaz. Kaotik haftama rağmen onu çok özledim. Umarım o da aynı şeyleri hissetmiyordur. O benim her şeyim olabilir ama ben onun olmamalıyım. Burada olmak bana kendi küçük evrenimin dışında çok daha fazlası olduğunu hatırlattı ve Charlie'nin her şeyi deneyimlemesini istiyorum, bu kalp kırıklığı ve el yapımı ukuleleler içerse bile.

Tahmin edilebileceği gibi, masamızdaki hiç kimse doğa yürüyüşüne ya da kış pikniğine gitmeye niyetli değil; bunun yerine yatağa dönmeyi, masaj yaptırmayı ya da jakuzilerinde dinlenmeyi tercih ediyorlar. Saat 3'te randevum var. Will arabasını ödünç almama izin verdi.

nitrat ve tereyağlı tostla dolu bedenlerimizle kulübelerimize geri dönerken eldivenler.

"Masajıma kadar ölü gibi uyuyacağım," diyorum, titriyorum, ısınamayacak gibi görünüyorum. "Ne yapıyorsun?"

Will, dişlerimin takırdamasına sırtarak, "Makale için bazı notlar almam gerekiyor," diyor. "Tabii seni ısıtacak sıcak bir bedene ihtiyacın yoksa?"

Başımı salladım. "Asla olmaz. Bu kadar yorgun olmam senin suçun. Bütün yatağın bana kalması lazım. Sen ellerini kullanacaksın ve ben de bu şenlik ateşinin etrafında zombi gibi dolaşmak zorunda kalacağım.

"Yeterince makul," diye yanıtlıyor. "Wicker Man töreninden önce akşam yemeği getireceğim.

Kulağa bir plan gibi geliyor. Makalede iyi şanslar! Nazik olun.'

"Sarhoş ve yalnızların seks hayatları," diye bağırıldığını duyuyorum kendimi ön kapıya doğru sürüklerken. "Ya da belki Jakuzi Floozies?"

Gülemeyecek kadar yorgunum. Olumlu ama duygusal olmayan bir şeyler yazacağını varsayıyorum, ama içten içe burada benimle geçirdiği zamanın sonsuza dek hafızasına kazınacağını umuyorum.

Üç saat uyuduktan sonra kendimi diğer yaşam koçlarından biri olan Lewis'in masaj masasını oturma odasına kurduğu üçüncü kabine sürüklüyorum. Beyaz keten giysiler içinde, 1994'ten kalma bir erkek grubunun üyesi gibi görünüyor. Görünüşe göre Anna ile çalışmak için çelik gibi pazularınız olmalı, çünkü Lewis de tişörtünün kollarından fırlıyor.

'Yatak odasında üstünü değiştirebilirsin,' diye bilgilendirdi beni. 'Seni daha rahat ettirecekse iç çamaşırı giyebilirsin' dedi.

Öyle olduğuna karar verdim, bu hafta vücudumu son birkaç yıldır daha fazla gösterdim. Sütyensiz gideceğim ama külotum üzerimde kalacak. Bir bornoz giyiyorum ve Gregoryen ilahilerine benzeyen seslerin çalındığı oturma odasına dönüyorum. Eğer orada tam bir keşiş gibi duruyorsa, ben gidiyorum.

Neyse ki Rahip Lewis hâlâ keten giysiler içinde ve ben soyunup masanın üzerine kararsızca tırmanırken bana bir havlu tutuyor. Elllerinde biraz yağ ısıtıyor ve sırtımla başlıyor, muhtemelen Charlie doğduğundan beri orada olan düğümleri bastırıyor ve yoğuruyor. Acıtıyor. Neden insanlar bu kısmı rahatlatıcı buluyor? Üçüncü inlememden sonra soruyor

Daha az baskı istersem vücudumdan aşağıya, sahip olduğum en orta yaşlı pantolona doğru ilerliyor.

Eminim benim M&S pamuklu külotumdan daha kötülerini de görmüştür, diye düşünüyorum elleri dikkatlice bel bandının etrafında dolaşırken. Belki Meg minik, bronzlaşmış kışını bir tanga'nın altına sokacak ama benim her şeyin kontrol altında ve sürtünmesiz olmasına ihtiyacım var.

Lewis bacaklarımı çalıştırıp kollarıma başladığında, pantolonumu tamamen unutmuş oluyorum ve neredeyse tekrar uyuyakalıyorum. Yaşlanmanın beni rahatsız eden bir yanı da bu. Yirmili yaşlarımda dört saat uyku ve bir kutu Red Bull ile rahatlıkla koşabilirdim ama şimdi daha sabah kalkmadan erken yatma planları yapıyorum. Yine de tüm endişelerim unutulup gitti ve kendimi mutlu hissediyorum. Yağlı ama mutlu.

Will iki pizzayla gelmeden önce duş alacak vaktim var. Kendimi bir milyon kat daha iyi ve yüzde seksen daha yumuşak hissediyorum.

Kutuları masanın üzerine koyuyor ve boynumu öpüyor.

'Kahretsin, hindistan cevizi kokuyorsun. Aniden pizza için aç değilim.'

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, masaya otururken. "Kek gibi kokuyorum. Kendimi yiyebilirim. İşin nasıl gidiyor?"

Makalesi hakkında gevezelik başlarken kutuları açıyor, pizzasındaki mantarları toplayıp benimkilerin üzerine yerleştiriyor.

"Biraz argo olacak ama tüm önemli satış noktalarının altını çizdim-"

"Neden bana mantarlarını veriyorsun?"

Duraksıyor. "Çünkü sen mantarları seviyorsun ve ben sevmiyorum?" "Ne zamandan beri mantarları seviyorum?"

Gözlerini kısarak bana şüpheyle bakıyor. 'Bundan bahsetmiş olmalısın. Kahvaltıda mı yediniz?'

Hayır. Bu hafta mantar yemedim ya da mantarlardan bahsetmedim. Onları sevdiğimi düşünmeniz gerçekten çok garip.

"Özür dilerim!" Onları çıkarmak için uzanıyor ama elini itiyorum.

"Haksız değildin," diyorum pizzamı ısıtırken. "Sadece bunu bilmen garipti."

Gülüyor. "Ürkütücü... ama olmak gerekirse oldukça kullanışsız bir bilgi; PIN numaranız daha kullanışlı olurdu."

Gülümsedim ama içten içe biraz korktum. Duşta, sormasına gerek kalmadan nelerden hoşlandığımı bilen birini istediğimi söyledim. Mantarlar da

Bir çeşit işaret mi? Onun için aptalca bir tesadüf olabilir ama bana daha fazlası gibi geliyor. Sanki beni tanıyor, gerçekten tanıyor. Bu bir ruh eşi olayı mı? İkiz alevler mi? Evren bana mantar getirmek için komplo mu kurdu?

Bir pizza tepesinin ezoterik önemini sessizce sorguladığımdan habersiz, 'Muhtemelen gölün aşağısına gitmeliyiz,' diyor. 'Sanırım burası insan kurban ettikleri kısım. Eğlenceli olabilir.

"Bunun son görüşmemiz olduğuna inanabiliyor musun? Pizzamı yanıma alarak söylüyorum. "Yarın bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceğiz.

"Hmm, bilmiyorum," diye cevap veriyor, kapıyı benim için tutarak. "Paul'ü bir noktada *Crimewatch*'ta göreceğimiz hissine kapılıyorum.

Gülüyorum. "Bir bağlama olayıyla bağlantılı olarak mı aranıyor?" "Aynen öyle.

Biz ayrıldıktan sonra herkese ne olacağını tahmin ederken pizza atıştırarak göl kenarına doğru ilerliyoruz. Nish'in hiç de uygun olmayan biriyle evleneceğine, Meg'in yağmur ormanlarında kaybolacağına ve yirmi yıl sonra bir gün bile yaşlanmadan yeniden ortaya çıkacağına, Allison'ın gizemli kazalarda ölecek en az iki kocası olacağına, Russell'in saç ektireceğine ve Jillian'ın da umarım elbiselerini bana bağışlamaya devam edeceğine karar veriyoruz.

"Peki ya ben?" diye soruyorum suya yaklaşırken. Herkes çoktan toplanmaya başlamıştı. "Bana ne olacak?

'Elli yaşında, sizi kesinlikle İngiltere pasaportundan daha fazlası için seven yirmi altı yaşında Tunuslu bir garsonla evleneceksiniz.

"Kulağa mantıklı geliyor," diye cevap verdim, "ancak geleceğiniz pek parlak görünmüyor.

"Neden olmasın?

"Çünkü Allison'la evleneceksin.

Gamzeleri bize göle doğru eşlik ediyor.

BÖLÜM 31

Gölün kıyısında yan yana otururken şenlik ateşi arkamızda ısıltı ısıltı yanıyor. Anna gözlerimizi kapatmamızı ve derin bir nefes almamızı söylüyor. Will'in elini sağ elimde, Meg'in elini de sol elimde tutarak emre uyuyorum ve soğuk havanın burun deliklerimden içeri girdiğini, ardından ılık havanın dudaklarımdan yavaşça çıktığını hissediyorum. Ne kadar gülünç görüldüğümüzü hayal ederken sırtıtıyorum - şapkalı ve atkılı kırk yetişkin, karanlıkta gözlerimiz kapalı bağdaş kurmuş oturuyoruz - ama bu bana gülünç gelmiyor. Çok sıradışı bir haftanın uygun bir şekilde sıradışı bir sonu gibi hissettiriyor. Buraya en kötüsünü bekleyerek geldim ve şimdi en iyisini bekleyerek buradayım. Tunuslu garson bir yana, geleceğimin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece altı gün içinde bir sevgili, bir ilham kaynağı, bir arkadaş ve bir Balo Kraliçesi oldum. Yüzüm acıyana kadar güldüm, kalbim acıyana kadar ağladım ve tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

Saat dokuz buçukta müzik çalıyor, hepimiz sıcak çikolatamızı yudumluyor ve çok ihtiyaç duyduğumuz sıcaklığı sağlayan şenlik ateşinin tadını çıkarıyoruz. Will, Anna ve Kenneth ile derin bir sohbe dalmışken ben de Brad ile sohbet ediyorum. Gerçekten neşeli bir şenlik var ve herkesin ayrılacağı için biraz üzüleceğini hissediyorum.

"Muhtemelen önemli bir şey olmadığını biliyorum ama Will orada öylece oturdu ve sanki her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi mantarlarını bana verdi.

Brad yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. 'Bu hiçbir şey değil, ondan çok uzak! Birbirinize bağlısınız, açık ve net. Tanrım, Nora, bunu ilk günden beri görebiliyorduk, bunu nasıl gözden kaçırıyorsun anlamıyorum.

"Pek uyumlu değilim," diye cevap veriyorum. 'Yani, kısa bir süre için benden hoşlandığını düşündüm! Hiçbir sinyali doğru okuyamıyorum, umutsuzum!

'Oh, Nora, senden hoşlanıyorum! Sana arıların bala çekildiği gibi çekildim. Sinyalleri doğru okudun, ama bunun cinsel bir şey olduğunu varsaydın, çünkü bir erkek başka neden ilgilenirdi, değil mi?

"Ha ha, kendime olan saygım benden önce geliyor," diye cevap veriyorum, utanarak ama içgörüsünden etkilenererek. "Sanırım arılardan çok sinekleri çekmeye alışkıyım.

Will'e işaret ediyor. "Artık değil.

Ne yazık ki kraliçesini çoktan buldu, ama yine de Brad'e sarılıyorum ve bu haftaki tüm desteği için ona teşekkür ediyorum.

"Git eğlen," diyor, beni sıkarak. "E-postam sende var; gelişmelerden haberdar olmanı bekliyorum.

Hoşça kal diyorum ve etrafı insanlarla çevrili olan ama gözleri aşk dolu lazer ışınları gibi hızla bana odaklanan Will'e doğru ilerliyorum. Bunu yapmasına bayılıyorum ve vücudumun bu kadar çabuk tepki vermesi çok saçma.

"Benimkine geri dönmek ister misin?" diye sorar sessizce.

"Evet... ama yine de kalıp vedalaşmamız gerekmez mi?

Başını yana yatırır ve bunu düşünür.

"Hayır.

"Benim için yeterince iyi.

Dikkat çekmeden uzaklaşıyoruz, ama dürüst olmak gerekirse kimse bize pek dikkat etmiyor. Kalabalığın yarısı çoktan dağıldı ve geri kalanlar şenlik ateşinin etrafında şarkı söylüyor. Will'i çırılçıplak sırtlayabilirdim ve bunun onları, kalan birkaç kişi tarafından yavaşça öldürülen 'The Greatest Love of All'dan uzaklaştıracağından şüpheliyim.

Görüş alanından çıktıktan sonra elimden tutup beni kamarasına geri götürüyor ama kıyafetlerimi yırtmak yerine gözlüklerimi çıkarıyor, yüzümü okşuyor ve sonra beni öyle yumuşak bir şekilde öpüyor ki dudaklarımdan parmak ucuyla geçer gibi oluyor.

"Bunu aceleye getirmek istemiyorum," diyor, elleri benimkilere doğru iniyor. "İstiyorum ki... ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

'Sevişmek' diyemiyor çünkü a) bu ürkütücü ve b) yaptığımız şeyi ikimizin de kabul etmek istediğinden çok daha büyük bir şeye dönüştürüyor. Gülümseyerek ne demek istediğini anladığımı belirtiyorum. Ancak Will'le daha önceki deneyimlerimiz arzunun, aptalca kontrol ettiğimizi sandığımız irade gücünden çok daha büyük bir güç olduğunu göstermişti.

Üç saat sonra, kendimizi gülünç, terli bir karmaşa içinde sevişmiş olarak yatağa yığıldık. Kendimizi savunmak gerekirse, yavaş başladık ve şu anda sadece dokunarak tanımlayamayacağı bir santim bile yok, ama beklendiği gibi, katıksız şehvet kazandı. İstesek bile tekrar seks yapabileceğimizden emin değilim. Mükemmeldi.

Birbirimizden birkaç santim uzakta, hava almak için yorgani tekmeleyerek yatıyoruz. Rimelimin muhtemelen yanaklarımın yarısına kadar indiğinin farkındayım ama asıl endişem bu değil. Asıl endişem söylemek üzere olduğum şeye nasıl tepki vereceği.

"Sessizleştin," diyor, birkaç ıslak lekeden birinden rahatsız edici bir şekilde uzaklaşarak. "Aklında bir şey mi var?"

"Bence bu gece vedalaşmalıyız," diye cevap veriyorum. "Yani, şimdi. "Şimdi mi?"

Başımı sallayıp tavana bakıyorum. "Sadece yarın sabah zor bir veda istemiyorum.

"Neden zor olsun ki?" diye soruyor yan dönerek. Saçları tam bir felaket. Çok sevimli.

"Hecelememe gerek var mı?" diye iç geçiriyorum, bakışlarım hâlâ tavandaki ışığa sabitlenmiş durumda. "Sınıfta sevdiğin insanlarla tanışmak hakkında söylediklerim. Ciddiydim.

"Oh.

"Sana tapıyorum.

Elini kolumda hissediyorum. "Nora-

"Önemli bir değil," diye ısrar ediyorum. '*Sana deli gibi aşık* falan değilim. Sadece senden *hoşlanıyorum*... Gececektir. Böyle şeyler hep geçer, yoksa hâlâ ilkokuldaki Neil Fletcher'ın hasretini çekiyor olurum.

Kıkırdıyor. "Benim için Kimberly Spencer. Korkunç gitar çalardı ama bir tanrıçaydı.

'Şey, kayıt cihazı çaldım. Bundan daha havalı bir şey olamaz.

"Kayıt cihazı mı? Vay canına, şimdi seni asla unutamayacağım.' Beni kendine çekmeden önce tekrar gülüyor. Son anlarımızda birbirimize sarılarak sessizce uzanıyoruz. Başımın üstünü öpüyor ve sonra iç çekiyor.

"Keşke daha uzun zamanımız olsaydı.

"Ben de.

"Keşke duymak istediğin şeyi söyleyebilseydim ama..." Sesi kesiliyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Ağlamak istemiyorum. Bu kampa aşkın geleceğimde olmadığı gerçeğini kabullenmiş olarak geldim, aynı şeyi düşünerek ayrılmak istemiyorum.

'Gördün mü! Yarın ihtiyacımız olan son şey bu,' diye cevap veriyorum, neşeli görünmeye çalışarak. 'Buradan üzgün ayrılmak istemiyorum. Üzülmemeliyiz! Bu tam da olması gerektiği gibiydi. Ve ben gitmeliyim.

"Yani, bu kadar mı?" diye soruyor ben kalkıp banyoya giderken. "Kulübene geri dönüyorsun, yarın ayrılıyorsun ve hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

"Tanrım, hayır!" diye cevap veriyorum, cübbelerinden birini giyerek. Ağlamamaya çalıştıkça sesim daha da yükseliyor. "Hiç olmamış gibi davranmayacağım, sadece üzerinde durmayacağım sanırım. Hayat devam ediyor.

Yatak odasına döndüğümde gülümsüyorum ama o mutluymuş gibi davranmaya bile çalışmıyor.

"Peki ya ?" diye sorar. "Ya kafamı hiç terk etmezsen?" "Hmm... lobotomi?"

"Ben ciddiym. Karımla bu kadar rahat hissetmem aylarımı aldı, ama seninle birkaç gün ve-'

'Hayır, bunu yapma,' diye araya giriyorum. Bu adil değil. Ben karşılaştırılmayacağım. Bu bir yarışma değil.

"Öyle demek istemedim," diye karşılık veriyor, yorganı çekerek. "Haksızlık olan şey bana nasıl hissettiğini söylemen.

"Neden?"

'Çünkü hakkında hiçbir şey yapamayacağım bir şeyi kabul etmenin ne anlamı ?

Yerden kıyafetlerimi aldım ve telefonundan saati kontrol ettim -

3.33. "Gitmeliyim.

"Bekle!" dedi, elimi tutarak. "Kal. Burada uyu.'

"Olmasa daha iyi," diye cevap veriyorum, zorlukla yutkunarak. "Zor mu? Hatırladın mı?"

Onu çabucak öpüp vedalaşırken, giysilerimi kollarımın arasına alarak yenilgiyle başını sallıyor.

"Görüştürüz Nora," duyuyorum ön kapı arkamdan kapanırken. Karanlıkta kendi kulübeme doğru ilerleyip kendi yatağıma girerken boğazımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor. Gözyaşlarımı tutmanın bir anlamı yok, bu yüzden denemedim bile ama kısa bir hıçkırıktan sonra önemli bir şeyin farkına vardım. Will bana ne hissettiğini söyleyememiş olsa da, bunun bir önemi yok çünkü benim hissettiklerim yeterli. İlk defa hissettiklerim bir başkasının onayına ya da reddine bağlı değil. Temizlenecek bir karmaşa, tutulmayan sözler ve onarılacak incinmiş duygular yok.

Nihayet kendime öncelik verdiğimde kırk yaşında olduğumu fark ettim.

BÖLÜM 32

"Şimdiden gidiyor musun, Nora?"

Brad'in sabah gülümsemesini Charlie'ninkini özlediğim kadar özleyeceğim.

Sipariş ettiğim kahve ve kahvaltılık sandviçi hazırlayan Persephone'ye kamaramın anahtarını uzatarak, "Evet!" diye cevap veriyorum. "Peki, yakında. Kahvaltı ederken bir kontrol edeyim dedim. Çoklu görev falan.

"İyi düşünmüşsün," diye yanıtlıyor. 'Bir gece daha buradayız, sonra bir sonraki eğitim kampı için Londra'ya gideceğiz.

"İyi şanslar ve teşekkürler Brad... yani her şey için! Ben de öyle dedim. "Çok güzel bir hafta oldu.

Kahvaltımı alıp Persephone'a teşekkür ediyorum. Umurunda değil, Brad'e gülümsemekle meşgul.

"Benim için zevkti," diye yanıtlıyor Brad. 'E-postam sizde var, irtibatta kalsanız iyi olur, bayan! Ciddiyim. Kısa sürede yeni favorim oldun. Persephone'un şaşkın bakışları sırtımda bir delik açarken eğilip bana sarılıyor.

"Biliyorsun," diye cevap verdim. "Kendine iyi bak.

Edinburgh'a dönmeden önce manzarayı seyrederek kaldığım yere yürürken kapıyı bana açık tutuyor. Şehrimi ne kadar sevsem de, buradaki güzel, berrak, siyah gece gökyüzü bana daha önce hiç yaşamadığım bir sakinlik hissi verdi. Burası kendimi yeniden bulduğum yer. Will'i bulduğum yer.

Kulübeme ulaştığımda, Will'in arabasını aramaktan kendimi alamıyorum. Hâlâ orada. Henüz gitmemiş. Dün gece vedalaştığımızı biliyorum ama bu beni beş dakika daha dilemekten alıkoymuyor. Ona nasıl hissettiğimi söylediğim için pişman değilim,

Keşke o da bunu söyleyebilseydi. Ya da o aptal defterine yazmasını. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

Saat on buçukta Faith ve Charlie'ye gideceğimi bildiren bir mesaj atarken bir yandan da kahvaltı çöplerimi dışarıdaki çöp kutusuna atıyorum. Hiçbir şey unutmadığımı son bir kez kontrol ettikten sonra bavulumun sapını kaldırıp arkamdan dışarı çıkarıyorum. İlk başta buraya gelme konusundaki isteksizliğime rağmen, geldiğim için çok memnunum. Burası Will'e aşık olduğum yer olabilirdi ama burası aynı zamanda *kendime* de aşık olduğum yerd. Kendi kendime gülümseyip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Günaydın.

"Tanrım, Will! Arabamın anahtarlarını paspasın üzerine bıraktım. "Beni korkuttun.

Tekrar!"

'Eski günlerin hatırına son bir tane. Söz veriyorum.'

Ben anahtarlarımı alıp ona doğru yürürken arabamın yanında duruyor, bavulum çakılların üzerinde zırlı bir tank gibi gıcırıyor. Kendi arabası benimkinin yanına park etmiş, motoru çoktan çalışıyor. Belli ki uzun süre kalmayı planlamıyor.

"Bunu yapmayacağımızı sanıyordum," diyorum. "Dün gece-

"Biliyorum," diye cevaplıyor utangaç bir şekilde. "Ama işte buradayım... İyi bir şey çaldın mı?

"Ha?

Çantamı işaret ediyor.

"Sadece Nish," diye cevap veriyorum. "O görüldüğünden daha ağır.

Will çantamı alıyor ve arabamın bagajına yüklüyor. Gülümsüyor ama bunu olması gerekenden daha da zorlaştırmamak için benim kadar çaba sarf ettiğini söyleyebilirim.

"Edinburgh'a geri mi dönüyorsun?" diye soruyor arabaya yaslanarak. "Her şey tamam mı?" O da benim kadar veda etmeye isteksiz görünüyor.

Başımı salladım. 'Evet. Charlie için geri dönmek istiyorum. Onu gerçekten özledim.

Sen mi?"

"Pek sayılmaz, onunla hiç tanışmadım.

Kahkaha patlaması hoş bir rahatlama oldu ama duygularımızı kontrol altında tutmak için sahip olduğumuz tüm engelleri veya umutları yok etti. Onun yanında arabaya yaslandım.

"Evet, Brighton'a " diyor. "Gerçek dünyaya geri dönüyorum.

Sesi kesiliyor. Ne ima ettiğini biliyorum ama cevap vermiyorum. Ayağımın yanındaki çakılları tekmeliyor ve iç çekiyor.

"Siktir, Nora. Yani...'

Kelimeleri bulmakta zorlanırken 'Biliyorum,' diye cevap veriyorum. Alt dudağımın titremeye başladığını hissediyorum. Yere bakıyorum, kendimi sabitlemek için cebimdeki araba anahtarlarımı kavıyorum. "Sorun değil. Sadece kötü zamanlama.

"Korkunç zamanlama," diye mırıldandı. "Lanet olası korkunç.

Başımı omzuna yaslıyorum, sessizce öfkeleniyorum. Evren defolup gidebilir. Eğer planı buysa, çok acımasız bir plan.

Will öfkemi hissediyor ve beni hafifçe dürtüyor. "Başka bir hayatta o zaman?

İsteksizce sırtıyorum. "Evet, başka bir hayat. Anahtarlarımı bıraktım ve elimi onunkinin yanına koydum. "Daha iyi giyindiğim bir hayat.

O sessizce gülerken, parmaklarının birbirine kenetlenmeden önce benimkilere sürtündüğünü hissediyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Ama zamanı geldi.

"Mutlu ol, Nora.

"Sen de Will.

Arabasını çekmeden önce elimi sıkıyor. O kendi arabasına doğru yürürken ben hızlıca gözlerimdeki yaşları siliyorum. Onu kaybetmeyeceğim.

Kalbim boğazımda, onun sürücü koltuğuna geçmesini ve kemerini bağlamasını izliyorum. Kapımı açıyorum ve nefesimi tutmaya çalışarak duraklıyorum.

Başını dik tut, Nora. Arabaya bin, motoru çalıştır ve sür. Will bunu yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin.

Ama Will benden daha iyi başa çıkamıyor. Camdan duyabileceğim kadar yüksek sesle "Siktir!" diye bağırmadan önce başını direksiyona yasladığını görüyorum. Emniyet kemerini çözmeden önce bir saniye oturuyor.

Arabasından iniyor.

Çantamı bırakıp ona doğru koşuyorum ve yarı yolda onunla buluşuyorum. İki eliyle yüzümü tutuyor ve beni en uzun süre öpüyor. Son kez. Hem nazikçe ısıtan hem de kalbimi acımasızca kavuran bir öpücük bu.

'Sana tapıyorum, Nora' diye itiraf ediyor, başı benimkine yaslanıyor. 'Tanrım, seni gördüğüm andan beri sana tapıyorum. Bunu bilmeyi hak ediyorsun. Bunu bilmene *ihtiyacım* var.

Onaylarcasına başımı sallıyorum, ellerim hâlâ onun belini tutuyor. "Özür dilerim," diyor, "çok özür dilerim-

"Özür dileme," diye araya giriyorum, yanağımdan süzülen gözyaşını görmezden gelerek. "Ben üzgün değilim. Elimizdeki tek şey bu olsa bile, tanıştığımız için minnettarım. Pişmanlık yok.

Ellerimi belinden çekiyorum ve geri çekiliyorum. Otuz saniye sonra, o eski hayatına geri dönüyor ve ben de aynısını yapıyorum.

BÖLÜM 33

Charlie'ye mesaj atmayı keser misin? Bu gece kaçta evde olacağını biliyor, onu sevdiğini biliyor, kızı biraz rahat bırak.

"Charlie olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü mesajlaştığın diğer insanlar sadece burada," diye yanıtlıyor Faith. Victoria'nın kıkırdadığını duyuyorum. "Nora, bana sadece evet ya da hayır de, o kadar da zor değil.

"Tamam, yapacağım," diye bağırarak telefonumu kaldırıyorum. 'Ama sonuncusu gibi olmasa iyi olur. *Bunu* öğle yemeğinde çıkardığına hâlâ inanamıyorum!

"Bunun için özür diledim," diye yanıtlıyor Faith, hafif bir gülümseme oluşmaya başlıyor. "Takma dış taktığını bilmiyordum. Dinle, bu çok daha iyi; sanırım pek çok ortak noktanız olacak ve... ugh, bu bardak kirli. Buraya gelmek kimin fikriydi ki?"

Victoria ve ben bir an için göz göze geldik. Faith'e TripAdvisor'da Edinburgh'un en kötü üçüncü İtalyan restoranına gelmenin aslında onun fikri olduğunu hatırlatmak nafile görünüyor. Elindeki bardağı masanın ortasına iterken gözlerinin etrafta dolaşp bir garson arayışını izliyorum.

"*Her zaman* birçok ortak noktam olacağını düşünürsün," diye cevap veriyorum, nişangâhını aşırı çalışan bekleme personelinin uzaklaştırmaya çalışarak. 'Ama o hafif ırkçı berberle de çok ortak noktam olacağını düşündün, bu yüzden fazla güvenmiyorum.

"Güven bana, o kesin bir yarışmacı," diye ısrar ediyor Faith. ", anesteziistler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Uyuşuk," diye cevap veriyorum, kendi şakama gülerek. Faith hiç eğlenmedi.

Gözümün ucuyla Victoria'nın çatalının gizlice belirdiğini ve makarnamı gümüş bir Shinobi gibi mızrakladığını görüyorum. Kaşlarımı çattım. 'Bir sorun mu var?

Salatanız?'

"Evet," diye yanıtlıyor, benim tagliatelle'mi ağzına tıktırırken. "Bu salata. "O zaman neden-

"Senin sorunun hâlâ o *adam* için yanıp tutuşuyor olman," diye araya giriyor Faith sertçe. "Açıkçası bu biraz saçma -pardon, kirli olmayan bir bardak alabilir miyim, çok teşekkürler- bir adamla bir hafta süren bir kaçamak bu kadar özlemi hak etmiyor, Nora. Haftalar oldu!"

"Özlem mi? Garson hızla Faith'in önüne bir bardak daha koyarken soruyorum. 'Kim özlem duyuyor? Dürüst olmak gerekirse, kendimi tamamen birini bulmaya adadım. Artık Will'i neredeyse hiç düşünmüyorum.

Bu çoğunlukla doğru. Eğitim kampından bu yana biriyle tanışmaya çok daha açık oldum, ancak bu beklediğimden daha zor oldu. İki ay önce Cairn Castle'dan farklı bir kadın, gelişmiş bir kadın olarak döndüm - daha güçlü ve gelecek konusunda çok daha iyimser, ancak ne kadar çabalasam da Will'e olan özlemim umduğum kadar çabuk geçmedi. Ve Tanrım, denedim.

Victoria saçmaladığımdan şüphelendiğinde bana atmayı sevdiği o bakışla başını iki yana sallıyor. Ki öyle yapıyorum. Onu sık sık düşünüyorum. *Kızlarla* kararlaştırdığım bu *sessiz akşam yemeğinin* başka bir müdahale olduğundan şüphelendiğim için iç çekiyorum.

"Facebook profiline kaç kez baktın? Victoria soruyor. "Ya da Twitter hesabına?

"Yok," diye yanıtlıyorum, "Twitter hesabı olup olmadığını bile bilmiyorum-

"Tüm yazarlar Twitter'da," diye ısrar ediyor Faith. "Kendilerine yardım edemezler.

Yazdıkları, düşündükleri ya da yedikleri her şeyin bir izleyici kitlesi gerektirdiğini düşünüyorlar.

"Ne olursa olsun, o lanet tavşan deliğinden aşağı düşmeyeceğim! Cevap veriyorum. "Onu unutmam lazım, sosyal medyada takip etmem değil!"

"Ha! Demek onu unutamadın! Faith zaferle haykırıyor. "Biliyordum!"

Kolumbo bifteğinden muzaffer bir ısırık alırken ben koltuğuma yığılıp iç geçiriyorum.

"Onu araştırmak istiyorum," diye kabul ediyorum, tabağımdaki makarnayı iterek. "Sadece kendime güvenmiyorum. Ya fotoğrafları herkese açıksa ve ben üç haftamı onun ve karısının fotoğraflarına bakarak geçirirsem ve bir gün parmağım kayarsa ve yanlışlıkla bir gönderiyi beğenirsem? Ya eski balayı fotoğraflarında kendimi etiketlersem?"

"Vay canına, bunu enine boyuna düşünmüşsün, değil mi? Vic diyor ki. 'Bakın, eğer onu gerçekten özlüyorsanız, onunla iletişime geçmelisiniz. Yani, ne var ki

en kötü ne olabilir?'

"Az önce söylediğim her şeyi. "Yani, öğrenmeye bile korkuyorsun?"

"Ya ona mesaj atarsam ve cevap vermezse? Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. "Belli ki onun için hiçbir şey ifade etmiyor, aksi takdirde iletişime geçerdi. Muhtemelen beni ikinci kez düşünmemiştir bile.

Victoria iç geçirir. 'Oh, Nora, elbette seni düşünecek, o-'

"-ve şimdi tüm bu Çekim Yasası saçmalıklarından sonra, bu olumsuz şeyi düşünmenin bile onu gerçekleştireceğinden korkuyorum!"

Faith gözlerini devirir. "Bu çok saçma. Eğer bu saçmalıklardan herhangi biri doğru olsaydı, şimdiye Leonardo DiCaprio ile evlenmiş olurum. Gençlik yıllarımın çoğunu düğünümüzü planlayarak geçirdim. Son kontrol ettiğimde soyadım hâlâ Brown'dı.

"Hâlâ DiCaprio'ya takılıyorsun, ha? Sırtarak cevap verdim. Yatak odasının duvarları onun posterleriyle kaplıydı. 'Yani, o bekâr. Evren seni yeniden yirmi beş yaşına getirebilirse hâlâ bir şansın olabilir. Ve bir mayo modeli.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye yanıtlıyor Faith. "Bir şeyi sadece düşünerek sihirle var edemezsiniz.

Başım bir iniltiyle geriye fırlıyor. "Ah, biliyorum.

"Bu biraz saçma," diye ekliyor Victoria.

"Biliyorum!" diye haykırıyorum. "Bu çok saçma, *ben çok saçmayım*. Bir de bana bakın. Eskiden benim gibi kadınlarla alay ederdim - biri onlara en ufak bir ilgi gösterir ve onlar da evrenin onları bir şekilde bir araya getirdiğini düşünen minnettar, aşık moronlara dönüşürler.

"İnsanlar her gün sebepsiz yere bir araya geliyor," diye ısrar ediyor Faith. "Bunun arkasında daha yüce bir güç olduğunu ima etmek... biriyle bir hafta boyunca iyi anlaştın, Nora. Bunda mistik bir şey yok.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve onun açık sözlülüğünün içinde yuvarlanıyorum. "Biliyorum ama... bunu açıklamak çok zor... aramızdaki bağı... belki de hepsi benim kafamdır.

Victoria makarnamdan biraz daha çalışıyor ve kıkırdıyor. "Hayır, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Sen ve Benjamin?"

Gülüyor. "Tanrım, hayır. Yavaş yanan biriydi. Tanıştığımız ilk günü hatırlıyor musun? Bayan Ahmed'in fen dersinde. Ben yeni çıktım ve sen gelip benimle oturmak zorunda kalmıştın.

Sınıfın önünden bana bakan, fark edilir derecede endişeli yüzünü hatırlayarak gülümsüyorum. Elbette. O gerçekten berbat sınıfları paylaşmak zorundaydık.

güvenlik gözlükleri.'

"Seninle iki gün takıldıktan sonra sonsuza kadar arkadaşım olacağını biliyordum," diyor gülümseyerek. "Bir anda kaynaştık. Anlık bir şeydi. Bir sürü başka çocukla tanıştım ama bu sadece seninle oldu. O gün ve son yirmi beş yıldır her gün seni düşündüm.

Tanrım, şimdi yine gözlerim doluyor ve bu akşam ilk kez Faith sessiz.

'Daha tanımadan "tanıdığınız" birini bulmak pek sık rastlanan bir durum değildir. Bu yüzden garip ya da açıklaması zor değil. En azından benim için, çünkü bizim hakkımızda tam olarak böyle hissediyorum. Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Tıpkı ben ve bu makarna gibi.'

Gülüyorum ve tabağımı ona doğru yaklaşıtıyorum. 'Belki ona bir mesaj gönderirim. Sadece sıradan bir şey. Kaybedecek neyim var ki?'

Victoria başını sallar. "Evren sizin adınıza sosyal medyayı kullanmadığı sürece, bence bu en azından bir başlangıç.

"Sadece et. Faith'in kadehini bana doğru kaldırdığını gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. 'Hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım. İkiniz de beni hasta ediyorsunuz. Şimdi gidin ve mutlu olun.

Victoria gülüyor ve ikimiz de Faith'in kadeh kaldırmasına katılıyoruz. Karnım beklentiyle fokurdarken yemeğe devam ediyoruz.

"Tedirgin edici, biliyor musun? Makarnamdan kalanları yerken söylüyorum. "Buna alışkın değilim.

"Neye sahip olmak? Vic soruyor. "Umut," diye yanıtlıyorum.

BÖLÜM 34

"Facebook'ta kaç tane Will ya da William Thomson adında adam olduğunu biliyor musun? Telefonuma bağıyorum. "Otuz milyar.

Victoria hoparlörden, 'Dünyada sadece yedi milyar insan olduğundan oldukça eminim,' diye cevap verir. "Ama tamam. Bulunduğu yere göre daraltmayı denediniz mi? Nerede yaşıyor?"

"Brighton," diye cevap verdim. "Sanırım. Tanrım, belki de Birmingham'dı... ya da Bristol? Kesinlikle bir B kelimesi.

Vic'in klavyesine vurduğunu duyuyorum. Otuz dakikadır Facebook profillerine göz gezdiriyorum, bir Will Thomson denizi, hepsi de bilgilerini derinlemesine araştırdığımdan habersiz. İç geçirdi. "Hayır, Brighton'da bir şey yok, gerçi pek çok insan konumunu gizliyor ya da isminin varyasyonlarını kullanıyor. Ben öyle yapıyorum.

"Neden? Bir hafta sonra biri sana aşık olur ve seni takip ederse diye mi?"

Kıkırdadığını duyuyorum. "Oldukça. Ben Birmingham'ı deneyeceğim. Sen de diğer B'lerden geç.

Bir saat sonra, hala benim Will Thomson'ımı bulamadık, ama Thor adında bir sosis köpeği olan ve Newport Beach'teki evinde şüpheli miktarda kullanılmış araba parçası satan farklı bir Will Thomson buldum.

"Bu işe yaramaz," diye homurdanıyordum, gözümü kısarak Thor'un bulanık bir resmine bakıyorum. 'Burada bile olmayabilir. Bence bu köpeğin kendine ait bir odası olabilir-' 'Bir dakika, bir dergi için makale yazdığını söylememiş miydin?

Victoria soruyor.

"Evet," diye cevap verdim, "FMQ. Ama 'kadrolu yazar' gibi bir şeyin altında olacağını söyledi, muhtemelen daha çıkmamıştır bile.

'Ama belki de daha önce onlar için yazmıştır? Bazen gazeteciler yayın sitelerindeki biyograflarına Twitter adreslerini de eklerler.

"Twitter'ı denedim," diye bilgilendirdim onu. "Yine bir sürü Will Thomson var ama o değil... Yine de denemeye değer olabilir, her şeyi denemeye hazırım.

İkimiz de *FMQ*'yu Google'da aradık ve makaleleri taramaya başladık. Görünüşe göre şeri, Bitcoin ve direnç antrenmanı İngiltere'deki erkekler için çok önemli. Kültür bölümüne tıklıyorum ve ilk makalede donup kalıyorum.

Kırık Kalpler için Eğitim Kampı

"Oh kahretsin. Onu buldum. Eğitim kampı makalesini buldum."

"Nerede? Vic ciyaklıyor. "Hangi bölüm? Başlık fotoğrafı var mı? Bu adamı gerçekten görmek istiyorum.

'Kültür bölümü. Sadece personel yazarı yazıyor - fotoğraf yok,' diye cevap veriyorum, yüksek sesle okumaya başlarken gözlerim sayfayı tarıyor.

'Bootcamp, 'yeni düşünce' hareketinin dünyayı nasıl gördüğüne ve nihayetinde kendimizi nasıl gördüğümüze dair göz açıcı bir bakıştı. Kendimi en kısa sürede ayrılırken gördüm.

'Tanrım, okumaya devam edemem. Sen oku.'

"Tam bir ödeksin," diye karşılık verir Vic. "Tamam, buldum.

'Neden hala bekar olduğunuzu hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmeyin, romantizm konusunda zorlanan dostlarım, Holistically Yours bu sorunun cevabını verdiğini iddia ediyor. Çok da önemsiz olmayan beş bin pound karşılığında, bu seçkin inziva sizi mevcut inançlarınıza meydan okumaya teşvik edecek, öz sevgiyi teşvik edecek ve evrenin küçük bir yardımıyla hayallerinizdeki kişiyi gerçeğe dönüştürmenize yardımcı olacaktır.

'Tam olarak açıklamak gerekirse, kaldığım süre boyunca mutsuz bir şekilde ayrılmış ama evli bir adamdım ve bu nedenle hedef kitleleri değildim. Yeni birinin ilgisini çekmek ya da neden şu anda bekar olduğumu anlamak istemiyordum. Açık olmak gerekirse, bunların hiçbirine daha iyi bir adam olma niyetiyle yaklaşmadım; evren yanımda olsa bile bunun mümkün olduğundan emin değilim. Buna tamamen gizli bir yazar olarak yaklaştım ve Amerika'yı kasıp kavuran özel romantizm kamplarına katılmanın nasıl bir şey olduğunu dürüstçe anlatmakla görevlendirildim. Ne daha fazlası, ne daha azı.

"Komik biri," diye iltifat ediyor Vic. "Ve en azından dürüst.

"Sanırım. Devam edin.

"Sunulan fikirler nispeten basittir (tüm eleştirel düşünceyi ve sağduyuyu askıya aldığınızda) - ne düşünürseniz onu çekersiniz, hem olumlu hem de olumsuz. Burada önemli olan hissetmektir - eğer zaten ona sahip olduğunuzu hissediyorsanız, evrenin onu size sunmaktan başka seçeneği yoktur. Eğer kendinizi yaşıyan en harika kadınla çıkıyormuş gibi hissediyorsanız, evren bunu size sağlayacaktır. Aynı şekilde, kendinizi değersiz bir bok gibi hissediyorsanız, evren size değersiz bir bokun isteyebileceği her şeyi .

Orada geçirdiği zamanı anlatırken Will'in yüzünü hayal edebiliyorum ve Victoria okurken kelimenin tam anlamıyla nefesimi tutuyorum.

"Genç, Y kuşağından, dürüst olmak gerekirse daha iyisini bilecek kadar hayat tecrübesine sahip olması gereken daha umutsuz, orta yaşlı son şans saloncularına kadar şaşırtıcı derecede çeşitli bir grup insanı kendine çekti. Hepsi çok iyi insanlardı ama gruptaki tek ortak payda yalnızlıktı. Bir odada bu kadar çok yalnız insan görmemiştım ve bir Radiohead konserine gitmiştım.

Görevler, faaliyetler, tesisler ve atölyeler hakkında okumaya devam ederken kendi kendime gülümsüyorum, ama sonra aniden duruyor.

"Oh. Erm...

"Ne?

'Hiçbir şey mi? Sadece çok sıkıcı, değil mi? Yani, yok-' Midem bulanıyor. "Ne dedi o?

"Tam olarak bir şey söylemedi, bu-"

"Sadece okuyun.

Boğazını temizlemek için bir saniye bekler ve devam eder.

'Bunun tamamen zaman kaybı olduğunu söylemek isterdim ama altı aydır konuşmadığım barışmayı hayal ederek bir hafta geçirdikten sonra az önce beni yemeğe davet etti. Belki de bu işte bir iş vardır?

Onun sözlerini işlerken bir sessizlik oldu. *Onun sözlerini.* Yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Nora, özür dilerim," diyor Vic sonunda. "Bak, bu benim aptal olduğum anlamına gelmez." "Öyle mi?" diye cevap veriyorum. Tabii ki . Demek istediğim, onun

onunla tekrar birlikte olmak istiyordu. Aksini hiç söylemedi. Sadece düşündüm...' 'Ne?'

Cevap vermedim. Sadece dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve boğazımda giderek büyüyen yumruyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"İster misin? Vic sorar.

"Hayır," diyorum sessizce. 'Ben iyiyim. Sabah görüşürüz.

İyi geceler diliyoruz ve ben yatağa giriyorum, kafamda '*yalnız orta yaşlı, son şans salonları*' kelimeleri dolaşıyor. Beni böyle mi görüyordu? Acınası bir çaresiz mi? En azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Aslında, bu bir yalan. Daha fazlası olduğumuzu düşünmüştüm. Benimle tanışmasının onun için her şeyi değiştireceğini düşünmüştüm. Belki de aptal hayatımda bir kez olsun aradığım kişi ben olabilirim diye düşündüm.

Ertesi gün kafeye vardığımda Victoria çoktan masaları silmeye başlamıştı. Ben daha güneydin bile diyemeden, elindeki bezi bana doğru geliyor.

"Ah, Nora!" diye haykırıyor, sarılmak için yaklaşıyor. "Hiç uyumamış gibi görünüyorsun.

"Birkaç saatim var," diye cevap verdim, ona sarıldım. 'O makaleyi aklımdan çıkaramadım. Pek de umduğum gibi bir mutlu son değildi.

"Yubi-hokay," diye mırıldanıyor, sesi saçlarımdan tarafından boğuluyor.

İkimizi de ikna etmeye çalışarak 'İyi olacağım,' diye cevap veriyorum. 'Sadece hayatıma devam etmem gerekiyor. Zihnimi meşgul edecek başka bir şeye ihtiyacım var.

Güzel. Tamam, bir fikrin var mı?"

"Evet. Gözyaşı lekeli gözlüklerimi silerek burnumu çektim. 'Uyumamak bana düşünmek için çok zaman verdi. Gecenin yarısını ergen gibi davrandığım için kendimi azarlayarak, diğer yarısını da kamptaki Brad'in söylediği bir şeyi düşünerek geçirdim.

"Woah, ahbab" mıydı?" diye dalga geçiyor Kaliforniyalı bir ses .

'Çok komik, hayır, "Evrenin senin için bir planı var, Nora Brown" dedi.

"Oh... doğru.

'Ve düşündüm ki, evrenin benim için bir planı var mı? Benim bile kendim için bir planım yok!

"Tüm bu şeyleri geride bıraktığını sanıyordum. Victoria kaşları çatılmış bir halde şöyle diyor. "Yani, buna gerçekten inanmıyorsun-

'Gördüğüm kadarıyla - eğer evrenin benim için bir planı varsa, şimdiye kadar bu plan korkunçtu: kalp kırıklığı, durgunluk, yalnızlık, ilgisizlik. Eğer evrenin planı ölene kadar bu şekilde var olmamsa, müdahale etmem gerekecek.

"Ve?

"Öncelikle bu lanet kafeyi yeniden markalaştırıyoruz," diye bilgi veriyorum ona, gözlerim odayı tararken. 'Yeni isim, yeni dekor, yeni zemin, her şey yeni. Vasatla yetinmemeliyiz. Daha iyisini yapabiliriz. Ben daha iyisini yapabilirim.

Başını sallar. "Elbette. Her zaman söylerim, bir erkeği unutmanın en iyi yolu işinize bir yıkım topu almaktır.

"Oh, sadece Will yüzünden değil, bu-

Elini koluma koydu. 'Nora, biliyorum. Bence bu harika bir fikir. Ben de varım.

'Tanrıya şükür,' diye cevap verdim, 'çünkü bu benim tek fikrimdi ve onu bulmak saatlerimi aldı. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum.

'Ben de,' diye kabul ediyor. 'Ne kadar heyecan verici! Café Shite için yeni bir sayfa.

O hemen kafe için fikirler üretmeye başlarken gülümsüyorum, ben de çantamı alıp arka odaya yerleştiriyorum. Yeni bir sayfa tam da ihtiyacım olan şey. Artık geçmişe takılıp kalmak yok, keşke her şey farklı olsaydı demek yok. Charlie'nin babası büyük bir hataydı ama o hatayı yapmak bana Charlie'yi verdi. Bundan nasıl pişman olabilirim ki? Ama Will... Will ve ben aynı anda aynı yerde olabilirdik ama hiçbir zaman *doğru* zamanda doğru yerde olmadık ve bu sorun değil. Belki de hep böyle olması gerekiyordu.

BÖLÜM 35

DÖRT AY SONRA

'Anne, bu bir şey kazmışsın gibi kokuyor. Tina Turner döneminden geçtiğini biliyorum, ama şu woo-woo şeylerini yaparken başka bir şey yakabilir misin?

Charlie'nin Bootcamp paçuli yağı mumumu beğenmemesi akşam meditasyonumu kabaca böldü. Bir zamanlar üzgün ve dağınık olan yatak odam artık benim mutlu yerim. Sakin yerim. Banka kredilerinden, inşaatçılardan ve şu anda iş yerinde uğraştığım planlama izni bürokrasisinden uzak bir yer. Kafeyi yenilemeye başlayalı dört ay oldu ve açılışa bir hafta kala stresli olduğu kadar heyecan verici de.

Beni yeniden meditasyona başlamaya ikna eden sevgili Brad oldu. Birkaç hafta önce, bootcamp'ten bu yana hayatımı anlattığım abuk sabuk bir e-posta onun gelen kutusuna düştükten sonra yeniden bağlantı . Will'in makalesinden ya da onun bir bootcamp haini olduğundan bahsetmedim. Pek çok şey olabilirim ama ispiyoncu değilim:

Evet, hâlâ bekâрім ama şu anda ahşap paneller, yeni tabelalar ve dama tahtası zeminler için ruhumu yeniden ipotek ettirdiğim bir tür orta yaş macerası yaşıyorum. Bu yenileme ya çok hoş bir retro olacak ya da rüküş bir karmaşa. Ayrıca evrenin planının benim için işe yaramadığına karar verdim, bu yüzden kendi stratejimi geliştirdim, esas olarak sonsuz bir endişe döngüsü, güç uykusu ve yandaki yeni meyve suyu barından mango smoothie'leri içeriyor. Biraz stresli olsa da eğlenceliydi. Will olayının bir yere varmaması hâlâ biraz can sıkıcı ama hayat bu, değil mi? Bazılarını kazanırsın,

Bazılarını kaybedersin. Benim yeni bölümüm umut verici görünüyor ve umarım o her neredeyse mutludur.

Brad her zamanki gibi kendini aşmış bir haldeydi. Yakışıklı, yırtık bir Buda gibi.

Kaybedemezsin Nora, çünkü hiçbir şey asla kaybedilmez - sadece o anda titreşiminde değildir. Meditasyon burada anahtar rol oynar; nefes alın, zihninizi boşaltın ve kalbinizi açın. Orada ne bulduğunuza şaşıracaksınız.

Zamanında gelen bir elektrikçi bulmadığım sürece Brad, ilgilenmiyorum. Yine de İskoçya'ya döndüğünde smoothie içmek için buluşmaya karar verdik.

Charlie'ye onun hassas burun deliklerini rahatsız etmeyecek yeni yağlar arayacağımı söylüyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, sırtımı yeni, kral boy, mavi kadife yatağımın başına dayıyorum.

Tekrar meditasyon yapmaya başladığımda, kafenin yenilenmesi, genel olarak hayat, Charlie ve tabii ki Will ile ilgili düşüncelerle savaşırken her yerdeydim. Onu düşünmemek için çok uğraştım, ilk başta başarısız oldum ama son birkaç haftadır ona olan özlemim azaldı. Artık sadece beni gülümsetmeyi asla başaramayan geçici bir sevgi haline geldi. Brad'e söylediklerimde ciddiydim; gerçekten mutlu olmasını umuyorum.

Şimdi bootcamp'e büyük bir sevgiyle ve tüm bu gerçeklik yaratma olayına yeni keşfettiğim bir saygıyla bakıyorum. *Hayal gücü gerçekliği yaratır* mantrası Charlie'nin söylediği kadar 'woo-woo' ya da bootcamp'in beni inandırmak istediği kadar mistik değil çünkü temelde doğru. Hayatımın daha iyi olabileceğini hayal etmeyi bıraktığımı fark ettim. Bunu istediğime bile inanmayı bıraktım ve gerçekliğim de bunu yansıtıyordu. Yalnızdım, sıkışmıştım ve aynı günü tekrar tekrar yaşıyordum. Geçmiş hataların beni tanımlamasına izin vermemeye o kadar kararlıydım ki ilerleyemiyordum. Geçmişe takılıp kaldığınızda bir gelecek yaratmak zordur.

Dikte edemeyeceğim veya kontrol edemeyeceğim koşullar olsa da, şu anda bulunduğum yer üzerinde tam bir özerkliğe ve onu hayal gücümün izin verdiği kadar muhteşem hale getirme gücüne sahibim. Faith, insanların her gün sebepsiz yere karşılaştığını söylerdi ama ben Will'le karşılaşmamın bir sebebi olduğuna inanıyorum. İnanıyorum ki

bana neyin mümkün olduğunu göstermekti. Bana yeniden aşık olabileceğimi hatırlatıyor ve hiç değilse bootcamp hayatımı çok farklı gözlerle görmeme yardımcı oldu. Arada bir yüzeye çıkan şüphelere rağmen, dışarıda benim için biri olduğunu ve ne olursa olsun mutlu olabileceğimi biliyorum. Hiç harcamadığım en iyi beş bin pound.

Telefonum çalıp mutlu meditasyon halimi mahvetmeden önce yedi dakika daha idare ediyorum. Eminim Tina Turner zil sesini kapatmayı hatırlıyordur.

Victoria, 'Elektrikçi yarın sabah geliyor,' diye haber verdi. "Özürlerini iletti.

Victoria da benim gibi önümüzdeki hafta açılacak olan kafe için endişeli ama bu baskıyla benden çok daha iyi başa çıkıyor. Ayrıca söyledikleri zamanda gelmeyen esnafla başa çıkma konusunda da üstün. Ben öfkelenmeye meyilliyken o diplomatik bir şekilde tulumları üzerlerinden çekip alıyor.

"Tanrıya şükür," diyorum. 'Başka kimse bizi .

"Yarın nakit ve taşıma işim var, orada olabilir misin, yoksa Tracey'e mi sorayım?

"Ben yaparım," diye cevap verdim. "Gerçi geçen hafta gelmediği için onu öldürebilirim.

'Anlaşılabilir,' diye cevap veriyor. 'Makul bir jüri suçlu bulmaz ama prizleri takmayı bitirene kadar bekleyebilir misiniz?

'Öldürmeden önce prizler. Anladım.'

'Teşekkürler, öğleden sonra görüşürüz! Bye!'

Telefonu kapatıyor ve ben daha sakinleşmeden Charlie'nin önce burnunu çektiğini sonra da öğürür gibi bir ses çıkardığını duyuyorum.

"Tamam, anladım! Bağırıyorum. Yenilgiyi kabul ederek mumu söndürüyorum ve pencereyi açıyorum. Charlie babasının yanındayken başka bir meditasyon seansı deneyeceğim. Ya da anosmi hastalığına yakalandığında, hangisi önce gelirse.

BÖLÜM 36

"Hepsi tamam.

Kafamı arka odadan çıkarıyorum ve elektrikçi Tommy'nin güdük parmağının kahve makinesinin arkasındaki düğmeye bastığını ve makinenin otomatik olarak dolmaya başladığını görüyorum.

"Harika," diye cevap verdim. "Peki ya buzdolabının arkasındaki prizler?

"Her şey tamam," diye tekrarlıyor. 'Muayene sertifikası diğer evraklarla birlikte tezgahın üzerinde. Gitmeye hazırsınız.

Mutfağa giriyorum ve o gitmeden önce hızlıca bir kontrol yapıyorum. "Teşekkürler," diyorum sonuçtan memnun bir şekilde. "Victoria kalan parayı bankaya havale edecek.

Başını sallayıp eşyalarını kaldırıyor ve belli belirsiz bir ölüm marşına benzeyen bir melodiyi ıslıkla çalıyor. "Bir sorun olursa bana haber ver. İyi şanslar, tavuk!"

Gürültülü bir çığlık atmadan önce kapının arkasından kapanmasını bekliyorum. Hazırız. Hazır olduğumuza inanamıyorum. Temizlikçiler saat ikide burada olacak, ardından yarın Cumartesi günü açılış için hazırlanacağız. Kendimle gurur duyduğumu söylemek hafif kalır ve uzun zamandır kendimle gurur duymamıştım.

Yirmi dakika sonra, Vic elinde para çantalarıyla çıkagelir. O da ciyaklıyor ve artık çalışan prizleri açıp kapatıyor.

"Gerçekten oluyor!" diye cıvıldıyor. 'Burası harika olacak ve hepsi senin sayende, kızım.

İşliyorum. "Biz," diyorum ona. "Bunu biz yaptık. Evrakları tezgâhın üzerinde," diyorum, bir paket mutfak rulosunu dolaba yerleştirirken. "Onu halledeceğini söylemiştim.

Mırıldanıyor ve karıştırmaya başlıyor.

'Eğer berbat ettiği gerçeğin bedelini benim ödediğimi düşünüyorsa...'
Duraklıyor ve dudaklarını büzüyor. "Aman Tanrım.

"Ne?

Bir şey tutuyor ve sırtıyor. Daha yakından bakmak için yaklaştım. *FMQ*'yu tutuyordu. Will'in makalesinin olduğu baskı.

"Nasıl...?

"Ya Tommy bunu buraya bıraktı ya da o lanet evren sana bir işaret gönderiyor.

"Belki Tracey bırakmıştır? Şüpheli bir şekilde bakarken öneriyorum. Tommy en az altmış beş yaşında. Tom Hardy'yle yapılmış derinlemesine röportajları ya da 100 sterlinin altındaki En İyi Bakım Kutuları'nı okumasına imkân yok - geçen ay *Daily Star*'ın bir nüshasını tuvalette unutmuş.

Vic başını sallar. "Şüpheli. Pazartesiden beri burada değil ve dün gece kapattığımda da burada değildi.

Omuz silkip yakındaki bir masaya atıyorum ama sarsılmış durumdayım. Dün gece uyumadan önce Will'i düşündüm. Onu son gördüğüm zamanı düşündüm. Vedalaşırken beni nasıl öptüğünü.

'Nora, hiçbir şey asla kaybolmaz - sadece o anda senin titreşiminde değildir.

Kapa çeneni Brad. Evet, son zamanlarda Will'i normalden biraz daha fazla düşünüyor olabilirim, ama onun hakkında seyrek, marjinal erotik düşünceler hiçbir şey ifade etmez. Kendimi bir silkeliyorum ve bavulumu boşaltmaya devam ediyorum.

Faith Cuma akşamı beni saçımı boyarken yakalayarak davetsiz bir şekilde çıkageldi. Yarın kafe açılışımız var ve ben sadece yalnız başıma rahatlatıcı bir akşam geçirmek istiyorum. Faith bunu biliyor çünkü ona özellikle gelip yalnız geçireceğim rahatlatıcı akşamı mahvetmemesini söyledim. Yine de işte burada.

Sanki Dünya gezegenine yeni gelmişim gibi, "Bunu yapmaları için insanlara para ödeyebilirsin, biliyor musun?" dedi. "Arka taraftaki büyük bir parçayı kaçırmışsın.

Charlie genelde benim için saçımı kontrol eder ama babasının evinde. Faith'e renklendirme fırçasını veriyorum.

'Bir kardeşe yardım et o zaman,' dedim. 'Bu ay kuaföre gidemeyecek kadar fakirim.

Ceketini sandalyenin üzerine atıyor ve başımın arkasını başlıyor. 'Keşke benden para isteseydin, biliyorsun. I

etrafta dolaşıp kendi kıyafetlerini dikmene izin veremem. Yeniden lansmanında kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin.

'Kim olabilirim... Oh hayır. . Hayır.

Hayır.' "Neye hayır?

"Lütfen bana kendi lansmanımda bana tuzak kurmaya çalışmadığını söyle. Kafamı boyamayı bıraktı. "Ben hiçbir şey söylemedim-"

"Faith!

'Şey, sizi *tam olarak* ayarlamadım... daha çok bir tür tanışma.

Faith'in bana tekrar bir şeyler ayarlamasına izin verdiğim için pişmanlık duymaya başlıyorum, her ne kadar flört etmenin *Countdown* gibi bir sayı oyunu olduğunun farkında olsam da. Eğitim kampından yana beş kez çıktım ve hepsi de pek başarılı değildi. Üçüncüsü, Julian, gerçekten çok tatlıydı ama on sekizinci yüzyıl şairi tarzında mesaj atma ihtiyacı oldukça hızlı bir şekilde sıkıcı hale geldi ve geçen hafta çıktığım ısrarcı testis kaşıyıcı Matt hakkında ne kadar az şey söylesem o kadar iyi.

"Kesinlikle uygun değil! Ciyaklıyorum. 'Yarın başımda yeterince iş olacak, bir de şu garip şekilde cana yakın davranmayı boşver... bu sefer kim? Ofis güvenlik görevliniz mi? Tuhaf müşteriniz mi? Umutsuz iş arkadaşın mı? Şu anda buna hiç hazır değilim, Faith.'

Omuz silkiyor ve fırçayı saç boyasının içinde gezdiriyor. 'Peki, zahmet etmeyeceğim. Muhtemelen daha iyi, bu boya işinin nasıl sonuçlanacağını Tanrı bilir. Burada yüzde kırk geliştirici varmış gibi kokuyor. Gözlerim yanıyor.

"Tamam Vidal, anlaşıldı. Bak, yarınki konuk listenin tamamen potansiyel taliplerden oluşmayacağına dair bana söz ver.

"Söz veriyorum.

Tanrım.' "Teşekkür ederim.

"Yüzde otuza yakın olduğunu söyleyebilirim - her neyse, işiniz bitti!

Ben ciddi bir bedensel zarar vermeden önce kaseyi lavaboya fırlatıyor ve banyodan dışarı fırlıyor.

Saçlarımı başımın üstünde topluyorum ve Faith'in mutfağı duyunca duraklıyorum. "Alt raf, arka dolap," diye bağıriyorum.

"Teşekkürler.

Faith benden nadiren bir şey ödünç alır, ama aldığında da bu her zaman meyve sıkacağı/blenderim olur. "Bunları süpermarketlerde satıyorlar," diye milyonuncu kez hatırlatıyorum ona. "Benimkini almak yerine bir tane satın alabilirsin.

'Ben sadece margarita için kullanıyorum,' diye yanıtlıyor. 'Ayrıca, seninkini artık neredeyse hiç kullanmıyorsun. Daha özenli bir evi hak ediyor.

Ki bu doğru. Yaklaşık üç yıl önce meyve suyu içmenin sonsuz gençliğin cevabı olacağına karar verdim ama bunun yerine sadece ishal oldum. Bir gün geri istemeyi bırakacağımı biliyor, ama bana yüz sterline mal oldu ve bağırsaklarımın aksine bırakmaya hazır değilim.

'Anladım, teşekkürler. Biraz dinlen!" diye bağıyor.

"Toz haline gelmiş içkinizin tadını çıkarın," diye bağıyorum o ön kapıya doğru yönelirken. "On ikide görüşürüz.

Kapının klik sesini duyuyorum ve Charlie'nin nemlendirici maskelerinden birini bulmak için banyo çekmecesini karıştırmadan önce telefonumda yarım saatlik bir zamanlayıcı ayarlıyorum. Maskeyi dikkatlice açıp sümüksü dokuyu yüzüme yerleştiriyorum. Garip bir şekilde rahatlatıcı, neredeyse bir spa'da olmak gibi, sadece standart olarak maymun yüz maskeleri vermediklerinden oldukça eminim.

(Umarım) dakik kızım yarın sabah saat 10'da dönecek ve sonra hazırlıklara başlayacağız. Erken yatmalıyım ama anlamlı bir şekilde dinlenemeyecek kadar gerginim. Ters gidebilecek pek çok şey var ve ben hepsini düşünüyorum. Ya kimse gelmezse? Ya herkes kafenin yeni görünümünden nefret ederse? Ya yarın turuncu saçlarla ya da grileşen köklerime aşırı işlem yapmaktan kelleşmiş bir noktayla gelirsem?

Tanrım, lütfen iyi geçsin.

37. BÖLÜM

'Victoria ve ben geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyoruz ve komşularımıza da tadilatın getirdiği gürültü ve aksaklıklara katlandıkları için özel olarak teşekkür ediyoruz. Umarım biraz bedava yiyecek ve içecek, minnettarlığımızı göstermek için küçük bir yol kat edecektir. Uzun zamandır bekliyorduk ama bugün Café 12'ye veda ediyor ve hepinize Charlie Brown's'a hoş geldiniz diyoruz! Charlotte'un makası koyu mavi kurdeleyi keserken alkışlar yükseliyor ve nihayet 1950'lerin müzik kutusu, öpüşen gençler için rahat kabinler ve Edinburgh'daki en iyi el yapımı burgerlerle tamamlanan yenilenmiş, Amerikan tarzı lokantamızın kapılarını açıyoruz. Sevgili kızım tabii ki adının kapının üstünde olmasından heyecan duyuyor.

Faith'in konuk listesi hoş bir dokunuş oldu. Yerel gazeteler, blog yazarları, komşu işletmeler ve birkaç küçük ünlü (Charlotte'un bazı okul arkadaşlarının yanı sıra) burger, sosisli sandviç, kanat, pırzola, peynirli makarna, patates kızartması ve shake menümüzün tadına bakmak için geldi. Faith'in onaylamamasına rağmen kafenin müdavimi Jean'i bile davet ettim.

"Burada yemek yiyemezler demiyorum; sadece bir grup yaşlı kadının açılış gecesi için doğru imaj olduğunu düşünmüyorum.

'ama' diye cevap verdim. 'Ne zararı var? Jean ve küçük çetesi ilk açıldığımızdan beri sadık müşterilerimiz oldular.

'Belki, ama senin yeni vizyonunu öne çıkarman gerekiyor, Nora,' diye küçümsüyor. 'Harcanabilir geliri yüksek genç bir demografik grup için eğlenceli, retro bir yemek deneyimi. Naftalin ve bunamanın bu konseptte pek uyduğunu sanmıyorum.

"Wilbur'a bunu söylediğini söyleyeceğim. "Kime?

"Boş ver.

Kafenin içi artık neredeyse tanınmaz halde. Bej duvarlar artık kırmızı, gri zeminlerimiz artık siyah-beyaz kareli, ortada gümüş masalar ve duvarları kaplayan koyu kırmızı deri kabinler.

"Bunu başardığımıza inanamıyorum," diye fısıldıyor Vic yan taraftaki meyve suyu barının sahibine el . "Burası artık resmen bir patlama noktası.

Başımı salladım, kulaktan kulağa gülümsüyorum. Daha iyi olamazdı; herkes geldi, her şey çalışıyor ve saçım şaşırtıcı bir şekilde yerinde. Normalde asık suratlı olan Tracey bile mutfakı yönetirken sırtıyor. Bu gece yardımcı olması için ek personel tuttuk ve tezgahın bu tarafında olmayı seviyorum. Belki bir gün genişleriz, her şey mümkün.

"Nora, tanışmanı istediğim biri var.

Faith'in pahalı kahverengi takım elbiseli, düzgün, tuzlu ve biberli sakallı bir adama bize katılması için işaret ettiğini gördüğümde mevcut mutluluk halim bir anlığına azalıyor. Bana ayarlamak istediği adam bu muydu? Tanrım, benden en az yirmi yaş büyük görünüyor.

"Larry Wilde, bu kız kardeşim Nora.

Ben adını bulmaya çalışırken o elini uzatıyor. Çok tanıdık geliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, "Geldiğiniz için çok teşekkürler.

Bana altmış yaş üstü birinde gördüğüm en pahalı gülümsemeyi gösteriyor. Yumuşak bir Amerikan aksanıyla 'Memnun oldum,' diye cevap veriyor. 'Ve sanırım İskoç inzivamıza geldiğiniz için size teşekkür etmeliyim. Faith çok eğlendiğinizi söyledi.

Bir saniye sürüyor ama aniden fark ediyorum. Larry Wilde. Holistically Yours'un CEO'su. Onun burada ne işi var?

"Yaptım! Ben de cevap verdim. "Çok güzel bir haftaydı. Dolambaçlı bir şekilde, tüm bunlara ilham verdi. Tabiri caizse yeni bir başlangıç.

Etrafına bakar ve başını sallar. "Karım bana hep der ki, olaylara bakış açını değiştirdiğinde, baktığın şeyler de değişir. Genellikle haklıdır.

"Karın burada mı?" diye soruyorum, etrafıma bakarak.

"Anna mı? Hayır, şu anda Montreal'de bir inziva merkezi işletiyor.

Neredeyse Buck's Fizz'imde boğuluyordum. Anna mı? Anna ile mi evlisin? *Benim inzivamı* yöneten Anna mı?"

"En . Larry'nin gözlerinde ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğunu gösteren bir parıltı var. "Buraya kız arkadaşım ile biraz iş yapmaya geldim. Görünüşe göre İngiltere'deki eğitim kamplarını yılda iki kez yapacağız.

Faith heyecan verici fırsatlar hakkında bir şeyler söylerken ben hala Anna'nın ruhani Kenny Rodgers ile evli olmasına şaşırıyorum. Kaftan giyen, erkek topuzlu otuzlu yaşlarında biriyle evli olacağından emindim.

"Şimdi müsaade ederseniz," diyor Larry, açık büfeyi işaret ederek, "gözüm peynirli makarnada. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Nora."

"Bu beklenmedik bir şeydi," diyorum Faith'e, onun rahatlatıcı yiyeceklere yönelmesini izlerken. 'Hiç de beklediğim gibi biri değil. Karısı Anna benden çok daha yaşlı olamaz!'

Başını sallıyor. "Tam bir gümüş tilki, değil mi? Ve günahtan daha zengin. Aferin, Anna."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdim. 'Bir an için düşündüm ki-'

"Tanışma randevun olduğunu mu? Faith güler. "Pek sayılmaz. Ayrıca, evli olmasaydı bile, en büyük müşterilerimden biri. Çıkar çatışması. Onun kalbini kırmanı ve mükemmel kazançlı iş ilişkiyi mahvetmeni istemiyorum."

"Faith, ben ne zaman birinin kalbini kırdım ki?"

Gülümsüyor. "Ah, bilemiyorum. Dışarıda bir yerlerde, artık hayatında olmadığını için kalbi oldukça kırılmış bir adam varmış gibi hissediyorum."

Vic yardım için çığınca bana el sallarken, 'Söylemen çok hoş,' diye cevap veriyorum, 'ama pek olası değil. Acele etmeliyiz!'

Jean ve Mary ilk ayrılanlar oldu, Mary'nin elinde Tracey'nin Danua cinsi köpeği için bıraktığı küçük bir torba kaburga kemiği vardı. Görünüşe göre bu kadınlara karşı zaafı olan tek kişi ben değilim.

"İtiraf etmeliyim ki, bu yeni görünüm konusunda biraz endişeliydim," diyor Jean. "Eski buluşma yerimizi çok severdim, biliyorsunuz."

"Ben de," diye yanıtlıyorum, ceketini giymesine yardım ederek. "Ama bence her şey yoluna girdi, sence de öyle değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu harika. Çok parlak ve neşeli!"

"Teşekkür ederim Jean, bunu söylemen çok nazikçe."

"Dora," diye söze başladı, "oğlum Wilbur'a bizim yaşımıza geldiğinizde kendinizi biraz görünmez hissedebileceğinizi söylüyordum. Kendini rahat hissettiğin bir yer bulmak güzel ve sen bizi burada her zaman hoş karşıladın."

"de burada her zaman hoş karşılanırsınız."

Başını sallıyor ve çantasını alır. 'Biz gidiyoruz o zaman. Hoşça kal, canım.'

Onların gidişini izlerken biraz tılandım. Umarım Wilbur annesine karşı naziktir. O bunu hak ediyor.

Üç saat sonra son konuklar da ayrılıyor; Larry de veda hediyesi olarak fazladan makarna ve peynir veriyor ve İskoçya'ya bir sonraki gelişlerinde akşam yemeği için ona ve Anna'ya katılacağıma dair söz veriyor. Bir kabine girip ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Joanne'in evine gidebilir miyim? Charlotte oturarak sordu. "Babası daha sonra beni eve bırakır.

"Hangisi Joanne? Kapının yanında toplanmış üç genç kıza bakarak cevap veriyorum.

'Mavi lekeli saçlar. Burun halkası.'

"Hmm... peki ailesi ne yapıyor?" "ANNE!

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Evet, gidebilirsin ama lütfen bana adresini mesaj at, babasıyla arabaya yalnız binme ve delinmiş bir şeyle geri gelme.

"Ah, çok fazla
endişeleniyorsun. 'Her
zaman,' diye cevap
veriyorum.

Bana çabucak sarılıyor ve ben ona eve ne zaman geleceğini söyleyemeden bir koşucu gibi uzaklaşıyor.

Sonunda lokanta boşaldı. Bomba patlamış gibi görünüyor ama çalışanları evlerine gönderdim. Dağınıklıkla sabah ilgilenebiliriz. Victoria kapıyı kilitleyip buzdolabından bir şişe şampanya alırken Faith bana kabinde katıldı.

Üç bardakla döner ve mantarları açmaya başlar.

"Evet hanımlar," diyerek kadehleri hızla dolduruyor. "Çok başarılı bir lansman için.

Kadehimi kaldırıyorum ve gülüyorum. "Çok yoruldum ama başardık. Kadeh kaldırırken tüm sokağın tezahüratımızı duyduğundan eminim.

Bir saat sonra hala kabine sıkışmış durumdayız.

"Verdiğiniz tüm emekler için ikinize de teşekkür ederim," diyorum kalan nachoları karıştırırken. 'Hem iş hayatında hem de

hayat, siz ikiniz olmadan ben bir hiim.'

Faith güler. "Bu arap yüzde kaç? Benim tek yaptığım konuk listesini hazırlamaktı, bütün işi siz ikiniz yaptınız.

"Hmm, müzik kutusunu ben önerdim," diye ekliyor Victoria. 'Gerisini sen buldun. Hepsi senin eserindi, Nora. Nasıl sonuçlandığını gördükten sonra, daha fazlasını yapmadığım için biraz utandım.

Başımı salladım. "Vic, yıllar önce ilk başta işi nermemiş olsaydın, burada olmazdık. Ve Faith, eğer sen beni o eēitim kampına gndermeseydin, ben hala yıllardır olduēum aynı kayıtsız yerde sıkışıp kalmış olacaktım. İkinize de ne kadar minnettar olduēumu bilmenizi istiyorum.

"O eēitim kampı seni gerçekten etkiledi, ha? Faith şöyle diyor. 'Belki seni bir sonrakine yazdırırım. Sanırım-'

"Hayır!" diye haykırdım. 'Her ne kadar aydınlatıcı olsa da, bir daha asla böyle bir etkinliğe katılmaya niyetim yok. Hayır, teşekkür ederim.

"Will orada olsa bile mi? Vic Faith'e bakarak soruyor. Bu bakışı biliyorum. Hâlâ onun için zldēm düşünüyorlar. Dakikalardır onu düşünmüyorum.

'Eēer onu tekrar görmem gerekiyorsa, bu gerekleēecektir,' diye cevap veriyorum. 'Artık bunlara anlam vermeye çalışmaktan bıktım. Ayrıca, gerçekten müsait olan ve benimle yoga yapmaya zorlanmayan biriyle tanışmaya odaklanmayı tercih ederim.

Faith'in gözlerinin , benimkilerin ise kısıldığını görüyorum.

"Tanrım, şimdiden biri var, deēil mi? Ben soruyorum. "Belki...

Kiropodistler hakkında ne düşünüyorsun?

BÖLÜM 38

ÜÇ AY SONRA

Charlie'ye çantasını alması için bağıryorum, böylece işe gitmeden önce onu okula bırakabileceğim. Üç ay önce resmi olarak yeniden açıldıktan sonra her zamankinden daha yoğunum. Café 12'ye veda etmek yaptığımız en iyi şeydi çünkü Charlie Brown's şimdiden adından söz ettirmeye başladı.

"Okuldan sonra tiyatro kulübüm olduğunu hatırlıyor musun? Charlie aceleyle dışarı çıkarken bana hatırlatıyor. 'Joanne de oyun için replikler üzerinde çalışabilmemiz için daha sonra gelecek. Hafta sonu olduğu için muhtemelen yatıya kalacak.

'Ama bu gece stok sayımım var. Gece yarısına kadar dönmeyeceğim.' "Sorun değil. Kapıyı iki kere kilitleriz.'

'Sadece ocağı kullanma ya da-'

'Anne, ben on beş yaşındayım. Henüz evi yakmadım.'

'Biliyorum ama Joanne gizli bir piroman olabilir. Bir ateşböceği. O tipe benziyor. Tüm o sahte burun halkaları ve My Chemical Romance tişörtleri - klasik ev yakan.

Charlie kıs kıs gülüyor ve emniyet kemerini bağlıyor. Joanne'e en az onun kadar düşkün olduğumu biliyor. Çocuğunuzun kendi kabilesini bulması görülmesi gereken en muhteşem şeydir.

"Sadece dikkatli ol," diyorum. "İhtiyacın olursa ara.

Homurdanarak onaylıyor ve ben arabayı sürerken kulaklıklarını takıyor.

On beş dakika sonra okulun önünde duruyorum ve saat dokuzu biraz geçe işe varıyorum. Artık öğlene kadar açmıyoruz, ancak hafta sonları akşamdan kalanları Amerikan tarzı brunch'ımız ve muhteşem kahvemle ağırlamak için saat 10'da açıyoruz. O makine hâlâ yaptığım en iyi yatırım.

Victoria kapının sesini duyunca, "Teslimat az önce geldi," diye bağırır. "Şu patatesleri soymama yardım eder misin, Tracey on bire kadar gelmeyecek. "Sorun değil, ceketimi arkaya atayım.

İki saat sonra yemekler hazırlanmış oluyor ve ben de masaların temiz ve peçeteliklerin dolu olduğundan emin oluyorum. Akşamları çalışması için Aaron adında yeni bir eleman aldık ama bu hızla gidersek yıl sonuna kadar daha fazla elemana ihtiyacımız olacak.

"Faith bana yine tuzak kurmaya çalışıyor," diyorum, patatesleri bırakıp telefonunda gezinen Victoria'ya. 'Bununla ilgili bir şey duydun mu? Şu ayaklı adam?

Victoria başını sallar, ekrandaki bir şey dikkatini çekmiştir. "Hı hı... Michael bir şey.

"Bolton?

"Hmm. "Jackson?

"Evet, .

"Harika, yardımınız için teşekkürler.

Tracey gelip hazırlanırken ben de açılıştan önce hızlıca bir kahve alıyorum. Faith mesaj atmadan önce köpüğünü yeni üflemişim.

Martin Crawford. Morningside'da bir ayak kliniği var. Bu akşam saat 6'da kahve ve evlilik için burada olacak. Bunu gerçekten seveceğini düşünüyorum.

Faith'e haftalar önce sadece ilk buluşmalarda kahve içeceğimi söylemişim. Bir espresso shot'tan fazlasını hak etmeyen erkeklerle çok fazla akşamı boşa harcadım. Kahve randevularına hiçbir beklenti olmadan yaklaşmak, siz daha sipariş vermeden hesabı bölüşen biriyle akşam yemeği için iki saat hazırlanmaktan daha kolay. Ancak, kahvenin kendi kafemde servis edilmesini istememişim.

"Nora, bu satış noktası pedleri yine çevrimdışı," diye bağırdığını duyuyorum Vic'in restoranın arka tarafından. "Yönlendiriciyi sıfırlayabilir misin?

İç çekiyorum. Bugün de o günlerden biri olacak. Yine de, profesyonel bir ayak dokumacısıyla randevum var gibi görünüyor ve kim bilir nerede

yol açabilir mi? Artık hayatımla ilgili hiçbir şey sıkıcı bir şekilde normal değil.

Otuz hamburger, on altı panini, on iki nacho, yirmi yedi kahve, dört kola ve bir Sezar salatası yedikten sonra çok yorgunum ve Martin denen adamın yakında burada olacağını acı bir şekilde farkındayım. Makyajımı düzeltecek zamanım bile olmadı ve kızarmış soğan gibi kokuyorum. Neden hiçbir şey basit değil?

Boş masaları toplamaya başladığımda kapı açılıyor ve Jean içeri giriyor. Bugünlerde çok daha genç bir kalabalığın ilgisini çekiyor olsak da, onun hâlâ müdavimlerimizden biri olmasına seviniyorum. Ancak onu burada yalnız görmek alışılmadık bir durum. Umarım her zamanki kalabalığı hâlâ hayattadır.

"Ateşli bir randevun mu var Jean?" diye soruyorum bana doğru yürürken. Çok güzel görünüyor. Saçları yapılı, tırnakları kesilmiş ve hafif bir Youth Dew parfümü kokusu onu masasına kadar takip ediyor. Annem de kullanırdı ve Faith'e migren ağrıları çektirirdi.

"Bütün öğleden sonra Veronica ile birlikte Lothian Road'daki spa merkezindeydim. Veronica'yı bilirsiniz. Çenesinde ben olan mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum. Veronica'nın benini fark etmemek mümkün değil. 'Size katılmıyor mu?

"Şey," diyor pencere kenarına otururken, "normalde otururdu ama oğlum benimle burada buluşacak. *Les Misérables* Playhouse'da.

'Oh, ne kadar güzel. Ziyarete mi geldi?'

Yıllardır Wilbur hakkında o kadar çok şey duydum ki, onunla tanışacağım için gerçekten heyecanlıyım.

'Bir anlamda,' diye yanıtlıyor. 'Ne yazık ki geçen yıl boşandı. Birkaç haftadır benimle kalıyor - yarın güneye dönüyor.

"Ah, bunu duyduğuma üzıldüm," diye cevap verdim. "Asla kolay bir zaman değildir.

"Şey, Dora," diye söze başladı, dinleyen biri var mı diye dikkatle etrafına bakınarak, "sana karşı dürüst olmaktan oldukça memnunum. Çok hoş bir kızdı ama hiçbir zaman onun için doğru kişi olmadı. Evine daha yakın bir yere taşınmasını ve daha uygun birini bulmasını umuyorum. Ona sürekli söylüyorum, artık gençleşmiyor.

Yaşlı neslin sizi aileleri hakkında bilgi bombardımanına tutmasına bayılıyorum. Onu konuşturmaya devam edersem Wilbur'un ayakkabı numarasını ve ulusal sigorta numarasını öğreneceğimden eminim. Neden ona Wilbur adını vermiş ki? Ben de Eleanora'nın kötü olduğunu sanıyordum.

"Umarım bu gece güzel vakit geçirirsiniz," diyorum ona. "Beklerken size ne getirebilirim?

"Çay, aşkım," diye yanıtlıyor, "ve şu 'Rocking Road' pastalarından biri.

Sessizce kıkırdıyorum. "Hemen geliyorum.

Jean'in çayını hazırlıyorum ve papyonlu Wilbur'un yaşlı annesine localara kadar eşlik ettiği görüntüler gözümün önüne geldikçe gülümsüyorum.

Altıya çeyrek kala Jean'a ikinci fincan çayını getirdim. Yarım saattir tek başına oturuyordu.

"Ekildin mi?" diye soruyorum tabağını kaldırırken. Bay Ayak Kliniği terli yüzüme bir kez bakıp hemen arkasını dönmediyse ben de öyle olduğumu hissediyorum.

"Umarım değildir," diye yanıtlıyor boş fincanını bana uzatarak. 'Oğlum hayatı boyunca hiçbir şeye zamanında yetişemedi. Kendi cenazesine bile geç kalır.

"Gösteri ne zaman?

"Yedi," diye bilgi verdi bana. "Harry'm öldüğünden beri tiyatroya gitmedim ama dört gözle bekliyorum.

"Ne kadar süredir evliydiniz?" diye soruyorum.

"Kırk üç yıl. Gözlüğünü peçeteye silmek için duraklıyor. Bunu duyduğumda kalbim biraz acıyor. Birini bu kadar uzun süre sevip sonra da kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Tiyatroyu *çok severdi*," diye devam ediyor. "Üçüncü buluşmamızda beni *Guys and Dolls*'a götürdüğünü hatırlıyorum... Tony'm etrafta oynardı ama tiyatro her zaman sadece bizim içindi.

Telefonu çalıyor ve durup bakıyor. 'Oh, Wilbur arıyor. Biraz ama beş dakika içinde burada olur. Bana faturayı getirsen iyi olur, canım.'

"Müesseseden, Jean," diyorum, "ve umarım bu gece *Guys and Dolls* kadar unutulmaz olur.

Tabaklarını götürürken gülümsüyor ve bana teşekkür ediyor. En azından birimiz eğlenceli bir akşam geçirecek.

Victoria bir tahta kaşığı mikrofon gibi kullanarak BTS şarkısının sözlerini söylerken ben Jean'in tabaklarını bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Günlerdir müzik kutusunda bu şarkıyı tekrar tekrar çalıyor.

"Görünüşe göre Faith'in adamı gelmiyor," diyorum ona, eğlenerek izlerken. 'Dürüst olmak gerekirse biraz rahatladım, bu gece başka bir şey yapmayı tercih ederdim. Sadece içimden gelmiyor.

"Belki Jean'le şehre inebilirsin?" diye cevap verir, şimdi koreografisi yapılmış bir rutine dalmıştır. "Yani, aynı kıyafet anlayışına sahipsiniz.

Sırıttıyorum, elimdeki bulaşık beziyle onu kırbaçlıyorum. "Saçmalama. Sanırım *benim* gri hırkamin onunkinden farklı olarak cepleri olduğunu göreceksiniz.

Güldüğünde, yüzü aniden entrikalı bir ifadeye dönüşür. "Aman Tanrım. Ya Jean'in oğlu çok seksi ya da rastgele bir adam en sevdiğimiz büyükannemize sarılmaya karar verdi.

Bakmak için döndüğümde, birden nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Nora, iyi misin? Vic'in sorduğunu duyuyorum ama Jean'in masasına doğru yürürken bulaşık havlumu çoktan bırakmıştım. Beni görüyor ve el sallıyor.

Jean gururla gülümsüyor ve beni yanında oturan adamla tanıştırıyor. Sadece bir haftadır tanıyorum ama sanki sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. "Dora, bu benim oğlum-

"Will?"

Victoria'nın nefesini duyuyorum.

Bu o. Gerçekten o. Saçları daha kısa ve birkaç kilo vermiş ama bu o. Şaşkınlıkla bana baktı. "Nora?

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Jean'in sorduğunu duydum. "Ne kadar olağanüstü.

İkimiz de başımızı sallıyoruz, gözlerimizi birbirimizden ayıramıyoruz. Benimle yüzleşmek için ayağa kalktığı anda, anında geçen yıla geri döndüm. Eğitim kampına. Vedalaştığımız ana. O öpücüğe.

"Ne tesadüf!" diye cıvıldıyor. "Wilbur, ben bayanlar tuvaletini kullanacağım ve sonra gerçekten gitmeliyiz. Açılış numarasını kaçırmak istemiyorum."

Les Mis'ten 'Look Down' şarkısını mırıldanırken Jean'in geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum sessizce kendi kendine.

"Vay canına," diyor yüksek sesle nefes vererek. "?"

"Harikayım," diye cevap veriyorum, ki bu bir yalan çünkü şu anda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Yaklaşan nöbet 'harika' anlamına gelmiyor. "Ama sanırım oturmam gerek.

Jean'in koltuğuna oturuyorum ve bakmamaya çalışan birinin korkunç bir taklidini yapan Victoria'ya bakıyorum. "O *Will mi?*" diye soruyor.

Gizlice başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diyor Will, "sen olduğuna inanamıyorum. Bu çok garip. Burada mı çalışıyorsun? Annem seni tanıyor mu?"

"bana ait," diye cevap verdim. "Annen yıllardır buraya gelir. "Bu çok tuhaf," diye tekrarlıyor.

İkimiz de bir süre oturuyoruz, dünyanın yeniden anlam kazanmasını bekliyoruz ve Jean'in her an geri döneceğinin ve onun gitmek zorunda kalacağını farkındayız.

"Seni sık sık düşündüm," diyor usulca. "Kuşkusuz annem senaryonun bir parçası değildi ama..."

İstediğimden biraz daha yüksek sesle gülüyorum ve o da gülümsüyor.

"Evet, ben de seni düşündüm," diye itiraf ediyorum, bakışlarımı gamzelerinden ayırarak. "Bilirsin, arada sırada."

Arada bir mi? Tanrım, onu her gün özlediğimi söylememek için kendimi zor tutuyorum.

"İletişime geçmek istedim," diyor. 'Seni Facebook'ta bile aradım. Meğer Facebook'ta sekiz tane Nora Brown varmış, hepsi de özel ve hiçbirinde senin resmin yok.

Dışarıdan bakınca içim ürperiyor. "Silah tutan bir kedi gördün mü?"

"Ciddi misin? O sen miydin?"

Başımı sallıyorum. 'Kızım fotoğrafımı internette bulduğu rastgele şeylerle değiştirmeyi çok komik buluyor. Birkaç hafta önce Kanye West olmuşum.

Arkasına yaslanır ve iç çeker. 'Belki de hepsine mesaj atmalıydım. Ama benden haber almak istemediğinden bile emin .

"Evet," diye cevap verdim. 'Sonra yazını okudum. Kampın bittiğine sevinmiş ve eşinle aranızı düzeltmeye çalışıyormuşsun gibi geldi... ama annen bana artık boşanmış olduğunu söyledi.

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki paylaştı. Elli yıllık bir yarıçap içinde bu özel bilgi kırıntısını paylaşmadığı kimse olduğundan emin değilim.

"Üzgünüm, işler gitmedi," diyorum. "Öyle olmasını istediğini biliyorum.

"Yaptım," diye yanıtlıyor. "Gerçekten yaptım. Ama sonra o aptal eğitim kampına gittim ve seninle tanıştım.

Geçici olarak elini benimkinin üzerine koyarken gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Daha çok çabalamalıydım," diyor Will, yüzünde gözle görülür bir acı var. 'Ama sonra ne oldu? Kaba bir şekilde boşandığımı açıklayıp bunca zaman sonra umursamanı mı bekleyecektim? Hayatını altüst etmek istemedim çünkü benimkinde artık bir boşluk vardı... Keşke eğitim kampında daha uzun zaman geçirebilseydik. Belki-'

"Şaka mı yapıyorsun? Haykırıyorum. "Will, daha uzun sürmediği için minnettarım! Hazırlıksız yakalanınca kaşlarını çatı. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü bir hafta sana karşı hissettiklerim... daha uzun sürseydi kalbimin iyileşeceğinden emin değildim.

"Böldüğüm için özür dilerim, burada mı çalışıyorsunuz? Nora'yı arıyorum?"

Başımı çevirdiğimde kot ceketli, kolonya kokan, geniş gözlü ve evrensel olarak Kör Randevu Yüzü olarak tanınan endişeli bir bakışa sahip bir adam görüyorum. Tıklamam bir anımı alıyor.

Martin Crawford. Ayak kliniği. Bu akşam saat 6'da kahve ve evlilik için burada olacak.

Tanrım, çiçek getirmiş! Midem takla atmakla kalmıyor, sanki Cirque du Soleil'de gibiyim. Elimi Will'den çekiyorum. Bu neden şimdi oluyor?

"Evet," diye cevap veriyorum, uysalca gülümseyerek. "Bu-

'Ben! Ben o kızım. Nora Brown, hizmetinizdeyim!" Victoria kulak misafiri bir ninja gibi hızla aramıza giriyor. "Michael, değil mi?

"Aslında Martin.

"Bunlar benim için mi? Adamın cevap vermesine fırsat vermeden buketi alır. "Ne kadar tatlısın, değil mi?! Faith bana senin bu kadar tatlı olduğunu söylememiştin!"

Tanrım, burada gerçekten abartıyor.

Kısa bir süre bana ve sonra tekrar Victoria'ya bakıyor. 'Bekle, sen Faith'in kız kardeşi mi? Bana senin-' 'Siyah mı?' olduğunu söylememiştin. Victoria kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Amerikalı," diye cevap verdi Martin, yüzü yanmaya başlamıştı. "Senin Amerikalı olduğundan hiç bahsetmedi.

Victoria yüksek sesle gülüyor ve Martin'le kollarını birleştirerek onu yavaşça masamızdan uzaklaştırıyor. 'Ben Amerika'da büyüdüm, babam farklıydı tabii. Hiç Amerika'ya gittin mi Michael?"

"Martin...

Vic onu lokantanın arka tarafındaki bir masaya götürürken sesleri yavaşça kesiliyor. Hem şaşkın hem de eğlenmiş görünen Will'e dönüyorum.

"Sormayacağım bile," diyor.

"Öyle olsaydı nasıl açıklayacağımı bile bilemezdim.

'Hazır mısın Wilbur? Oraya zamanında varmak istiyorsak kötü bir toynak sallamalıyız.

İkimiz de dönüp Jean'in banyodan çıktığını görüyoruz. Yüzünde gözle görülür bir acı var.

"Yarın mı gidiyorsun?" diye sordum. "Annen bahsetti. İlk işim.

Manchester'da kiralık bir yer buldum.

"Burada bir deja vu hissi yaşıyorum," diyorum, midem ayaklarımın içinde kalıcı bir yer ediniyor. "Kötü zamanlama.

"Korkunç bir zamanlama," diye yanıtlıyor.

Jean'in paltosunu almasına izin vermek için ayağa kalkıyorum, bacaklarım destek için kabine tutunmama neden olacak kadar dengesiz. Yine gittiğine inanamıyorum.

"Bize katılamaman ne yazık, canım," diyor Jean, "ama haftalardır biletler tükendi. İkiniz güzel bir sohbet edebilirdiniz.

"Merak etmeyin," diye cevap verdim. '10'a kadar açığız ve sonra stok sayımı yapacağız.

Sadece iyi vakit geçirin ve bir dahaki gelişinizde bana her şeyi anlatın.

Jean dışarı çıkarken Will ayağa kalkar. "Seni görmek harikaydı, Nora," der ve sarılmak için içeri girer. "Gerçekten harikaydı.

İçeri girdim ve kollarımı ona doladım. Neredeyse bir yıl oldu ama hiçbir şey değişmedi. Onu oksijen gibi içime çekiyorum.

"Mutlu ol, Will.

"Sen de, Nora.

Bu sefer gidişini izlemedim.

BÖLÜM 39

"Buna hazır olduğuna emin misin Nora? Victoria ön kapıyı kilitlerken sorar. "Gitmen gerekirse bunu halledebileceğime eminim.

Son üç saatimi sessizce hüngür hüngür ağlayarak geçirmiş olsam da, kahve kutularını ve tuvalet kağıtlarını saymanın ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olabileceğini hissediyorum. Will'i görmek o kadar beklenmedikti ki neredeyse gerçekmiş gibi gelmiyor.

'Ben iyiyim,' diye cevap verdim. "Sadece onu görünce şok oldum... Bunca zamandır annesine çay ve kek servisi yapıyordum... Bu gerçek olamaz.

Victoria, "İtiraf etmeliyim ki, küçük Jean'in bu kadar yüksek bir örnek üretmesini beklemiyordum," diye ekliyor. "Kaç yaşında? Boyu 1.90 falan mı?

'Emin değilim,' diye cevap verdim. "Altı-iki belki? Ama tercih etmem-'

"Yani, bana onun iyi olduğunu söylediğini biliyorum, ama *lanet* olsun, Nora! Aşık olman şimdi çok daha mantıklı geliyor. Ben olsam karısını düelloya davet ederdim.'

"Harika," diye cevap veriyorum. 'Ama konuşmasak olmaz mı-'

"Ne kadar lezzetli?" diye sırtarak cevap veriyor. "Çünkü bunun makul ve yapılması gereken bir konuşma olduğunu düşünüyorum.

Hayır. Böyle bir şey . Çalışmak için buradayım.'

"İyi," diyor . "Hiç eğlenceli değilsin. Eminim Will eğlencelidir-'

Onu görmezden geliyorum ve gecenin ilk envanter kontrol listesine başlıyorum. Will hakkında konuşmak istemediğimden değil, başlarsam asla duramayacağımdan korktuğumdan. Bunun için çok yol kat ettim.

"İtiraf etmeliyim ki Martin için biraz üzuldüm," diye itiraf ediyor dondurucunun içindekileri kontrol ederken. "Nora'ya ikinci bir randevu teklif edeceğinden şüpheliyim.

"Adını sürekli yanlış anlayan sinir bozucu Amerikalılardan hoşlanmıyor musun? Sırtarak söylüyorum. 'Peki o gülüşün neyin nesiydi? Kulağa

hırlayan bir sırtlan gibi.'

"En iyi anım değildi," diyor, "sadece olabildiğince itici olmaya çalışıyordum. Kahretsin, o mesaj atmadan Faith'e mesaj atsam iyi olacak.

"Teşekkürler," dedim. 'Araya girdiğin için. Sen benim kahramanımsın.

'Öyleyim,' diye kabul ediyor, 've bu kahramanın müziğe ihtiyacı var. Bizi biraz neşelendirecek bir şey, değil mi?

"Kesinlikle," diye yanıtlıyorum, "ama K-pop'u es geçebilir miyiz?

'Hayır,' diye yanıtlıyor. 'O çocuklar bizi mutlu etmek için dünyaya geldiler. İsimlerini ve bazı dans hareketlerini öğrendikten sonra, çok daha fazla yatırım yapacaksın. Güven bana.

Saat on bir buçuk oldu ve neredeyse bitirdik; ortaya çıkan tek şey Victoria'nın sattığımızdan daha fazla pasta yediği oldu. 'Bak, eğer burada mutlu olmamı istiyorsan, pastaya ihtiyacım var. Çıkar onu

Maaşımı.'

"Vic, maaşları sen ödersin.

"Senin için biraz ikilem o zaman," diyor duraklamadan önce. 'Bu ses de ne? Sen de duyuyor musun?

Başımı sallayıp gümbürtünün geldiği yöne dönüyorum. Ön girişten geliyor.

"Gidip görelim mi? Vic araştırırken ben burada kalayım anlamında soruyorum.

"Hayır, muhtemelen sarhoşun biridir," diye yanıtlıyor

Vic. "Boş ver onu. "Nora! İçeride misin?"

"Arkadaşın mı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Yağan yağmur ve dışarıdaki gürültü arasında bir şey söylemek zor.

Vic ayağa kalkarak, "Kesinlikle biraz sarhoş," dedi. "Bütün arkadaşların sarhoş.

"Hepiniz benim arkadaşımsınız.

Deklanşörün anahtarlarını aldım ve isteksizce kapıya kadar ona eşlik ettim.

"Kapalıyız dostum," diye haber veriyor Vic. 'Geç oldu. Yarın tekrar gel.

"Üzgünüm, sadece Nora'yı arıyordum.

Vic kilidi açıp kepengi yukarı çekerek çok uzun boylu, çok ıslak Will'i ortaya çıkarır. "Ben arkada olacağım," diye anons eder Vic.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor, bir ileri bir geri adım atmaya başlayarak. "Neler oluyor?"

Tereddüt ediyor ve dudaklarını büzüyor, ne söylemek istediğini biliyormuş gibi ellerini birbirine doluyor ama kelimeler bir türlü gelmiyor.

"Nora, burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama biraz korkuyorum, anlıyor musun?"

'TAMAM...'

"Evren saçmalıklarının hiçbirine inanmadığımı biliyorsun, ama bunu ben bile açıklayamıyorum," diyor, şu anda onu sırlıslık eden yağmurdan neredeyse habersiz.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," diye cevap veriyorum. Bir şey mi kullanıyor?"

"Sanki seni düşünüyorum ve o gün bootcamp'te dinlediğimiz bir şarkı çalıyor... ya da seni düşünüyorum ve hemen ardından aylar önce attığıma yemin ettiğim bootcamp broşürlerini buluyorum. Yani annemin evine giderken seni düşünüyorum ve sen ortaya çıkıyorsun! İşte! Tam önümde! Bu beni korkutuyor!"

"İçeri gelmek ister misin? Annen nerede?"

Başını sallıyor ve yanımdan geçip daha önce oturduğu yere oturuyor. Ben ayakta kaldım. "Gösteriden sonra annemi eve bıraktım.

"Selam Will! Victoria bağılıyor, yüzünde kocaman bir sırtıma beliriyor. "Şu ıslak kıyafetlerden kurtulmak ister misin?"

Ona bir bakış attım ve o da arka odaya doğru süzüldü.

"Kim o? Will onun gidişini izleyerek soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Ne diyordun... aslında ne dediğinden emin değilim.

"Çok mantıklı konuşmadığımı biliyorum," diye itiraf ediyor. "Ve hayatına devam ettiğini biliyorum ama seni bir daha görmeden gidemezdim. Bilmek zorundayım.

"Neyi biliyorsun? Ben soruyorum.

Derin bir nefes alıyor ama boğazının arkasına takıldığını duyuyorum. "O zamanlar sahip olduklarımızın, hissettiklerimizin hâlâ orada olup olmadığını bilmek zorundayım.

"Will-

Çünkü bence öyle. Daha önce sarıldığımızda eve dönmüş gibiydim. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama ben böyle hissettim.

Şimdi volta atan benim. "O zamanlar yaşadığımız şey inanılmazdı," diyorum, gözlerimin dolduğunu hissederek. "Ben kendimi çok kaptırmıştım, umarım sen de kaptırmışsındır, az da olsa.

"Yaptığımı biliyorsun," diye yanıtlıyor.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, benim için hissettiğin her şeye rağmen bunun yeterli olmadığı.

Başını öne eğdi. "Öyle değildi.

'Yeterli olmam gerekiyor... ama Will, hayatıma devam etmem gerekiyordu. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?'

Başını sallıyor. "Biliyorum ve hayatına devam etmene sevindim, gerçekten sevindim çünkü ben hiç devam edemedim... ve bunu kimsenin yaşamasını istemezdim.

'Bunu neden yapıyorsun? Eğer bu bir geri tepme durumuysa...'

Boynunun arkasını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Bir keresinde "bazen ne kadar direnirsen diren, kaderinde sevmek olan insanlar vardır" demiştin. Bunu şimdiye kadar pek anlamamıştım.

Benim sözlerim. Sözlerimi hatırladı. Bana ihanet etmeden önce alt dudağımı ısırdım.

'Bunu yapıyorum çünkü bir şekilde yeniden bir araya gelmeyi başardık ve başka bir şansım olmayacağından korkuyorum.

"Ama yarın gidiyorsun.

"Geri geleceğim. Serbest çalışıyorum. Burada üsleneceğim, her yerden çalışabilirim. Eğer istersen? Anlamıyor musun, Nora? Sana sadece tapmıyorum. Seni seviyorum.'

"Beni sevmek mi? Beni nasıl sevebilirsin?'

Gülümsüyor. "Kendine bir bak. Nasıl bakmam?'

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz masanın diğer tarafına geçip kollarına atıyorum. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi öpüşüyoruz.

Elleri dolaşmaya başladığında, yüzümü Will'inkinden bir anlığına ayırıyorum. "Bak, bunu daha ileri götürmeden önce, gerçekten bir şey söylemem gerekiyor.

"Sen de mi beni seviyorsun?" diye . "Çünkü teknik olarak henüz karşılık vermedin ve ben biraz endişelenmeye başladım.

"Ben ciddiylim. Bunu gerçekten atmam lazım.'

"Tamam, çek.

Derin bir nefes alıyorum. Bütün gün içimi kemirip durdu ve şimdi çıkıp söyleyeceğim.

"Ne?

"Wilbur.

Sırıttıyor. "Bunun ne zaman gündeme geleceğini merak ediyordum. "Senin adın Wilbur. Wil-bur. Willlbbuurrrr!'

"Tamam, sisteminizden çıkarın.

'Will'in William'ın kısaltması olduğunu sanıyordum! Bunu benden nasıl saklarsın?'

"Tam da bu nedenle. Şimdi bitirdin mi?"

'Kesinlikle hayır.

Ağzını benimkine bastırıyor ve bu sefer ellerinin serbestçe dolaşmasına izin veriyorum.

"Hey, Romeo ve Juliet," diye bağıyor Vic mutfaktan. İçeri girdiğini fark etmedim bile. 'Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır... ellerinizi görebileceğim bir koyun!'

Will'in ağzı benimkinin üzerindeyken bile gülmekten kendimi alamıyorum. Üzerinden bir ömür geçmiş gibi görünse de, bu sözler hala doğru, muhtemelen her zamankinden daha fazla. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır ve o da tam olarak bu andır. Buraya nasıl geldiğimizi tam olarak bilmiyorum; kader, şans, tamamen tesadüf, gerçekten umurumda değil. Tek bildiğim burada olduğumuz ve minnettar olduğum.

Duydun mu evren? Sonunda minnettarım!

* * *

Kırık Kalpler için Eğitimsizi **kadar** güldürdüyse, Joanna Bolouri'nin yeni kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için **buraya kaydolun!** *Kampı*

Buradan kaydolun!

JOANNA'DAN DAHA FAZLASINI DUYUN

Joanna'nın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan [kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

JOANNA BOLOURI'NİN KİTAPLARI

Kırık Kalpler için Eğitim Kampı

JOANNA'DAN BİR MEKTUP

Kırık Kalpler için Eğitim Kampı'nı okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür etmek istiyorum. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

İskoçya'da Argyll yakınlarında, güzel bir kayalığa bakan, jakuzili kulübeler kiralayabileceğiniz küçük bir yer var. Gündüzleri sessiz, geceleri gökyüzü kapkaradır ve jakuzi kapaklarını tek başınıza açmaya çalışırsanız gülünç derecede ağırdır.

Bazen oraya gider ve yazarım, bazen de geceleri jakuzide yıldızlara bakarak evreni düşünürüm.

Bootcamp for Broken Hearts, evrenin gerçekten herkes için bir planı olup olmadığını ve sadece ne istediğimizi hayal ederek gerçekliğimizi şekillendirip şekillendiremeyeceğimizi merak ettiğim bu düşüncelerden birinde doğdu.

Eğer bu kitabı gerçekliğimize tezahür ettirdiyseniz ve okumaktan keyif aldıysanız, bir yorum yazabilirseniz çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımı ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak çok büyük bir fark yaratır.

Herhangi bir sorunuz veya yorumunuz varsa, lütfen Facebook veya Twitter üzerinden benimle iletişime geçin, çünkü okuyucularımınla sohbet etmeyi seviyorum.

En iyi

dileklerle, Jo

TEŞEKKÜRLER

Menajerim Kerry'ye inanılmaz desteği için, aileme ve arkadaşlarıma da özellikle zorlu geçen 2021'de bana yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi seviyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

